

EGY TÖRTÉNET SZIGOR VILÁGÁBÓL

Ehhez, hogy mindennél
jobban szeret?

Simlis

LAKATOS LEVENTE

Libri

Simlis

I összesen *Történetek Szigor világából*

Lakatos Levente

Libri (2018)

Címke: Romantikus, Erotikus, Bűnüldözés, Maffia, Politika

Haraszti Éva, a népszerű divattervező élete a siker, a pompa és a csillogás. Kevesen tudják, hogy a kreativitása egy ideje cserben hagyja, ezzel együtt pedig a cége is komoly válságban van. A nehéz idők arra kényszerítik, hogy a húszas éveinek végén ártértekelje addigi életét. Habár mindig két kanállal falta az életet, most a férfiktól is igyekszik távol tartani magát. Pech, hogy egy fogadáson beleütközik a jóképű Balogh Györgybe.

Majori Ádám, az angyalarcú rosszfiú, aki mások becsapásával keresi a kenyérrevalót. Élete mindaddig gondtalan, mígnem egyik megbízása hatására ráébred: tetteivel amellet, hogy borsot tör mások orra alá, akár az életüket is kockáztatja. A felismerés hatására a férfi új életet akar kezdeni, de az nem olyan egyszerű, mint ahogyan azt elképzei.

Lakatos Levente, a többszörös Aranykönyv-díjas szerző Szigor-trilógiája hatalmas rajongótábornak örvend. A szerző ezúttal a népszerű sorozat egyik mellékszereplőjének, Haraszti Évának szentel egy teljes történetet. A titkokkal, politikai összeesküvésekkel, illetve forró szerelmi jelenetekkel fűszerezett, örült sodrású regény ismét magába szippant és nem ereszt.

Lakatos Levente

Simlis

*A szerelem mindig úgy kezdődik,
hogy saját magunkat csapjuk be, és rendszerint
azzal zárul, hogy végül másokat csapunk be.*

Oscar Wilde

ÉVA

1

A mások feletti ítélkezésnél talán csak a felszínes általánosítás megy könnyebben az embereknek. Ezt a saját bőrömon is tapasztalom. Azért, mert a húszas éveim második felében is gyakran feltűnő színekben pompázik a hajam, előszeretettel sminkelem magam, a szokásosnál egyedibb ruhákban járok, és mindezek mellett még egyedülálló is vagyok, a legtöbben élből bohém nőcskének könyvelnek el.

Aztán a törtető jelzőt is gyakorta hallom magammal kapcsolatban. Sokan – kiváltképpen a férfiak – nehezen viselik, ha egy nő a támogatásuk nélkül, önerőből épít karriert. Legtöbbjük számára felérek egy érzéstelenítés nélküli, hosszan elhúzódó kasztrálással.

De nem hibáztatom a felettem pálcát törőket. Egyrészt a nagy számok törvénye szerint egy-két megbot-ránkoztatóbb jellemvonásomra biztosan rátapintanak – például fesztelenül szórakozom férfiakkal –, másrészt bőven volt időm megtanulni, miként szarjam le magasról a kéretlen véleményeket, és fordítsam a saját javamra azt, hogy a társadalom finnyás gyomra nehezen fogadja be az egyéniségeket.

– A narancssárga az ön színe – csicssergem megjátszott lelkesedéssel a velem szemben álló Melindának.

Csupán másfél órája érkeztem meg Liza barátnőm és vőlegénye, Igor közösen alapított pártjának fogadására, a Jövőbálra, de az előttem álló, a hatvanas évei közepét taposó asszony a sorban már a hatodik, akinek várhatóan névjegykártyát nyomok a kezébe. Az ehhez hasonló eseményeken kézről kézre adnak az idősödő, gazdag feleségek. Értek a nyelvükön, ugyanis tudom, mire van szükségük azoknak a nőknek, akiknek az életét a megfelelési kényszer irányítja, és alárendelőve a férjüknek, árnyékként a háttérbe húzódnak: figyelemre.

Ha először megrökönyödnek is a külsőmön, kifejezetten kíváncsivá teszi őket a lázadó személyiségem, végül áhítózni kezdenek a bátorságom egy darabkájára, amit az általam tervezett ruhákkal meg is adhatok nekik – legalábbis érzésben biztosan. A kreációimmal kiszakíthatom őket a színtelen hétköznapijaikból, és ha az elhervadt fiatalságukat nem is, annak illúzióját visszakaphatják. Elhitethetem velük, hogy újra ellenállhatatlanul vonzóvá válhatnak.

– A narancssárga? – kérdez vissza elcsodálkozva, az izgatottságtól csillogó szemmel Melinda. – Ezt még senki nem mondta.

Valószínűleg azért nem, mert hazugság. Egy kezemen meg tudom számolni, hány olyan embert ismerek, akinek jól áll a narancssárga. Mindegyikük nádszálkarcsú és bronzbőrű – Melinda éppen mindezek ellentettje.

– A narancssárga friss, mégis érett szín. Éppen olyan, mint ön – búvölöm tovább, majd kikeresem a telefonom galériájában tárolt képet, és megmutatom neki. – Ez a ruha tökéletesen állna önnek.

A Melindához hasonló státusú nőknek általában van pénzük egyedi hacukákra, de ebben az esetben egy már jó ideje meglévő darabot próbálok rászózni. Imádkozom, hogy beérje vele, és ne akarjon egyedi tervezést. Az ajánlgatott ruha még Liza azon jótekonysági kezdeményezéséről való, amelyen az örökletes betegségben szenvedő Dolli gyermekded terveit tökéletesítettem. A kollekció nagyobb részét már a bemutató estéjén elkapkodták, de ez az egy a nyakamon maradt. Valószínűleg éppen a színe miatt. Melindának sem előnyös, de ha magabiztosan bújik bele, nem lesz rosszabb, mint az a zsák, amit ma estére húzott magára.

– Ez mesészép! – sóhajt fájó szívvel. – De vajon az én méretem?

Nem. Melindánál jóval karcsúbb alkatra terveztem, de ez nem jelenthet akadályt.

– Ha szeretné, megtaláljuk a módját, hogy a méretére igazítsuk. A varrónőim csodákra képesek – kacsintok rá, aztán bensőségesen közelebb hajlok hozzá. – Tudnia kell, hogy ma este is már többen jelezték, hogy nagyon tetszik nekik ez a ruha. De ha tényleg igazán szeretné, elteszem önnek.

– Megtenné? – ámul el a nő.

Leköteleztem.

– Igen, mert úgy érzem, hogy ez a ruha éppen önre vár – blöffölök tovább.

– Hétfőn elmehetnék érte?

Kapás.

A névjegykártyám átnyújtását és néhány kedves búcsúszót követően egy hosszú, fáradt sóhajtással átverekedve magam a belvárosi szálloda rendezvénytermébe összecsődtetteken az egyik bárpulthoz érek. A sikerre iszom még egy utolsót. Nem érzem magam jellemte-lennek, amiért rátukmáltam Melindára a ruhát, hiszen mindent megkap vele, amire csak vágyik.

Amíg a pohár pezsgőmre várok, elbambulok a Lizáék új pártját népszerűsítő, a pulton legyező alakban kiterített szórólapokon. A propaganda a ráncfelvarrott konzervatív eszmékre épít, a modern családról, az egyenlőség erejéről, valamint a bátorságról szól. Igor tökös reklámanyagot állított össze, de nehéz elképzelnem, hogy az újonnan alakult Jövőpártnak sikerül kormányt váltania. Ahogy azt is nehezen hiszem el, hogy a barátnőméket belengő rózsaszín köd annak az őszinte és igaz szerelemnek a jele, ami után mindannyian vágyakozunk. Gyakran érzem valótlanak a negédes boldogságukat. Talán azért, mert mint kiderült, a legjobb barátnőm, akiben feltétel nélkül megbíztam, évekig a szemembe hazudott az életéről. És hiába értem meg az eszemmel az érveit, a bizalmam még nem a régi. Miért ne hazudhatna még most is, megállás nélkül?

– Hát itt vagy! – rikkant rám a teremben játszó zenekart túlharsogva, közvetlenül a hátam mögül egy nő. – Most nem menekülsz!

Felismerem a hangot, Kollay Krisztinához, az egyik nagy papírgyár fejének magát színésznőnek képzelő feleségéhez tartozik. Liza valamiért úgy látta jónak, ha őt kéri fel a Jövőbál háziasszonyának. Aztán megbánta a döntését, amikor az asszony, mint valamiféle igazi híresség, előrukkolt a kéréseivel: öltözöt, fodrászt, sminkest és egy alkalmi fellépőruhát akart. Mivel már kínos lett volna kihátrálni, Liza foglalt Krisztinának egy szobát a szállodában, odarendelte a szépítőosztagot, a ruhát illetően pedig hozzám fordultak segítségért.

– Megaláztál, Évikém! – vágja csípőre a kezét, amikor felé fordulok.

Már nem az általam készített ruhát viseli.

Meglep a vád, iszom is egy kortyot a pezsgőmből, majd az övéhez hasonló hangnemben válaszolok.

– Túlságosan elfoglalt vagyok ahhoz, hogy a megalázásoddal foglalkozzam, Krisztikém! – szúrok vissza, majd csüggedtséget mímelve felsóhajtok. – Tudod, nekem nincsen gazdag férjem, aki eltartson, ezért dolgoznom kell.

A kilónyi vakolat alatt is látható, hogy Krisztina arca mérgében paprikavörös színt ölt, de maradt benne annyi tartás, hogy a csipkelődésemen felülemelkedve a mondandójára összpontosítson. Az idegességtől remegő kézzel nyitja ki az oldalán lógó táskáját, és anélkül, hogy utána visszazárná, előkapja belőle a telefonját.

– Ahogy lejöttem a színpadról az egyik újságírócska azzal fogadott, hogy a ruhám lopás. – Nyomkodja a telefonját, majd amikor felém fordítja a kijelzőt, hozzáteszi: – Egészen furcsa módon két napja Jennifer Lawrence viselte egy gálán.

A pokolba!

Egyetlen kortyra kiiszom a maradék pezsgőt.

Hányatott időszakon megyek keresztül. Amióta a Dollival közös, általam sokadrangúnak tartott kollekciónk minden addigi sikeremet felülmúlta, valahogy elveszítettem az irányt. Semmitmondónak érzem a terveimet, képtelen vagyok koncentrálni a rajzasztalom felett. Gondolom, ezt hívhatják alkotói válságnak, de az üzlet akkor sem állhat meg, ha a kreativitásom kudarcot vall. A vállalkozásommal a sajátomon túl, több beosztottam megélhetéséért is felelősséggel tartozom, ezért jobb híján, míg a saját ötleteim érlelődnek, inspirálódok!. Igyekszem olyan feltörekvő dizájnerekre bukkanni az interneten, akik ügyesek, de még messze járnak a világhírnévtől. Belőlük töltődöm, és elismerem: gyakran jobban hasonlít a végeredmény, mint szeretném. Pech, hogy a Krisztina számára lemásolt ruha a színésznő öl-töztetői elé került, és ki is választották. Jó ízlésük van.

Válaszolnom kellene valamit, amivel lehűthetem Krisztina kedélyeit, de tanácstalan vagyok. Hogyan vághatnám ki magam egy

ennyire egyértelmű helyzetből? Mondjam, hogy ők lopták tőlem az ötletet? Valljuk be, az igen nevetséges volna.

Most kezdem igazán bánni, hogy eljöttem ma este. A csontjaimban éreztem, hogy nem kellene, de Liza kérlelt. A Jövőbál összehozza a fiatal, feltörekvő vállalkozói generációt az idősebb tehetősebbekkel. Lizáék gyakorlatilag úgy gyűjtenek támogatást a pártjuknak, hogy közben befektetési lehetőséget is kínálnak a vendégeknek. Rendben, kiosztottam néhány névjegykártyát, talán lesz belőle hasznom, de közben belekeveredtem egy kínos beszélgetésbe.

– Nem mondasz semmit? Becsaptál! Megaláztál! Rám aggattál egy ruhát, ami legfeljebb felmosórongynak... – fröcsögi Krisztina, de az utolsó szava nyögésbe torkollik, amikor a háta mögött megbotlik, és nekiütközik egy öltönyös fickó.

Ahogy Krisztina megtántorodik, lecsúszik a válláról, és a földre hull a táskája. A férfi udvariasan lehajol a kiegészítőért, majd sajnálkozó mosollyal bocsánatot kérve visszaadja.

Ekkor fény gyúl a sötétségben: kapok az alkalmon, a pultra helyezem a poharamat, a férfihoz lépek, és hozzásimulva örömködöm:

– Végre, hogy megtaláltál, szívem! – Csókot lehelek az ajkára, aztán belé karolok. – Gondolom, egy ideje már kereshtetél ebben a tömegben, te szegény! Menjünk táncolni!

Krisztina felháborodottan kiált utánam, de két lépéssel később a rikácsolása már a tömeg zajába olvad. Merész lépés volt, hiszen benne volt a pakliban, hogy a pasas majd fennakad a viselkedésemén, de szerencsémre ő egy árva pillanatra sem hátráltat. Sőt, most, hogy a táncparketre érve, kezemben a borítéktáskámmal átkulcsolom a nyakát, komisz félmosollyal fürkészi az arcomat. Mit gondolhat a halványlila hajú hobbant tyúkról, aki ismeretlenül szájon cuppantotta?

– Édes pezsgő? – kérdezi, mire értetlenül bámulok rá. – A csókjának az íze... Édes pezsgőt ivott?

Felkacagva bólintok.

– Köszönöm, hogy segített – hálálkodom.

– Egy tornádóval szemben nincs sok esélye az embernek – vigyorog.

A férfit elnézve talán mégsem állnak annyira szerencsétlenül a csillagjaim. Egyrészt azt hiszem, a fogadásra érkezők közül a legjóképűbb pasast sikerült szájon csókolnom. Sötétbarna haja kócosán hosszú, kék szeme szinte világít a félhomályban, arca borostás, foga fehérén villan elő a húsos ajka közül. Habár nem visel nyakkendőt, illetve az inge is éppen lazábban gombolt az illendőnél, kifejezetten fess. Jól szabott öltönye kihangsúlyozza széles vállát, parfümje pedig kellemes illatú, és mindehhez még jól is táncol. Sajnos.

– Remélem, hogy a partnere nem csimpaszkodik hátulról a hajamba, és tép meg a következő pillanatban – motyogom, mert meglepne, ha egy ennyire jóvágású férfi egyedülálló volna. Ha mégis, az két dolgot jelent: meleg, vagy a szemétládák táborát erősíti.

– Egy vakmerő nő, aki szájon csókol egy ismeretlen férfit, csak meg tudná magát védeni, nem igaz? – Kérdésével egy időben az addig a derekamon pihenő tenyere néhány centinyit ereszkedik, gyakorlatilag már a fenekemet fogja.

Egy szemétládával van dolgom.

Nem elég, hogy nem válaszol egyértelműen a kérdésre, de a féloldalas mosolya és a tekintete egyaránt túlságosan magabiztos. Megkondul bennem a vészharang. Ennek a típusnak egyetlen szavát sem szabad elhinni. A nagy ellenállásban megzavar az inge alól, a kulcscsontjánál kikandikáló tetoválás. Pontosabban egy nagyobb méretű, talán az egész mellkasát beborító tetoválás részlete. Azon kapom magam, hogy szeretném megnézni, mekkora és mit ábrázol.

Basszus, le akarom vetköztetni?

– Milyen kínos beszélgetésből mentettem meg? -vonja fel a szemöldökét az ismeretlen táncpartner, amikor túl hosszan bambulok el a mellkasán. – Férfiügy?

– Dehogy! – horkanok fel. – Divattervező vagyok. Készítettem a nőnek egy ruhát, amiről kiderült, hogy... – Megnyalom a szám szélét, mielőtt befejezném a mondatot: – Loptam.

Fogalmam sincs, miért nyílok meg ennyire előtte. Valószínűleg neki sincs, mert a vallomásom hatására elkerekedik a szeme.

– Ez igazán... – hebeg.

A fejemet rázva mentegetőzőm:

– Tudom, szájalmas.

– Inkább azt a szót kerestem, hogy... – harap az alsó ajkába tűnődést mímelve, mielőtt kibökné: – Izgató.

Híresen jól tűröm a zavarba ejtő kijelentéseket, de ebbe most hogy, hogy nem, belepirulok.

Mi a frász történik velem?

Csupán néhány perce, egy véletlénnek köszönhetően vagyok ennek a férfinak a közelében, és a tornádó máris szellőcskévé szelődött. Ahogy megpróbálom a sóvárgásomról elterelni a figyelmemet, felismerem a rendezvény-teremben játszó zenekar dalát. A SweetDreams című sláger szenvedélyesen lassú átdolgozása szól, az énekesnő éppen azt a sort énekli, hogy mindenki keres valamit.

– Be kell vallanom valamit... – hajol hozzám bizalmasan.

– Mit? – kérdezem a csapdájába sétálva, mire kajánul elvigyorodik.

Kétségtelenül tudja, hogy hatással van rám.

– Sok mindenem túl vagyok már, de nem csókoltam még olyan nőt, akinek nem tudtam a nevét.

Jesszus!

Még egymás nevét sem tudjuk, ennek fényében különösen nevetséges, amiért hagytam szárnyalni a fantáziámat. Biztosan a telihold teszi ezt velem.

– Haraszti Évának hívnak – mutatkozom be.

– Ez jó! – nevet fel, aztán hirtelen elkomolyodik, és megköszörüli a torkát. – Az én nevem Balogh György.

Érdekes, egy kicsit régimódi keresztnévválasztás, a fizimiskájához képest túl komoly, de a nevek már csak ilyenek: azelőtt kapjuk a szüléinktől, hogy körvonalazódna a személyiségünk.

– Mit keres ezen az unalmas fogadáson, kedves György? – kérdezem.

– Lehetőségeket – válaszol könnyedén, állva a tekintetemet.

Meglehetősen általános válasz, tekintve, hogy a Jövőbálra érkezők mind üzletkötési céllal érkeznek.

– És mivel foglalkozik egy lehetőségkereső? – próbálok közelebb jutni.

Hümmögve kutat a megfelelő szavak után, mígnem kiböki:

– Fogalmazzunk úgy, hogy felhívom az emberek figyelmét arra, hogy mennyire figyelmetlenek.

– Otthonvédelem? Biztosítás? – jutnak eszembe a bugyutábbnál bugyutább ötletek, de György mindegyikre széles vigyorral rázza a fejét. – Esetleg elcsavarja a nők fejét, megfertőzi őket nemi betegséggel, majd ajánlja a magánklinikáját?

– Micsoda kreativitás! – neveti el magát, viszont a kérdő tekintetemre némiképp elkomolyodik. – Nem szeretem ennyire gyorsan kiadni magam.

A szemtelen vigyor, a tüzes tekintet és a titkolózás kerülendő együttállás. Pláne akkor, ha mindezekhez az illető még mocskosul jóképű is. Úgy érzem, hogy a csapdájába sétáltam, és most vergődöm, muszáj hát kibújni a hatása alól. Azt hiszem, jobb lesz hazamennem. Szerencsémre a zenekar egy gyorsabb ritmusú dalba kezd, így ez gyenge, de használható apropót kínál.

– Ez már amúgy sem az én dalom, és őszintén szólva engem untatnak a titkolózó férfiak. Úgyhogy... – Mély levegőt veszek, hogy könnyebben kijöjjenek a szavak: -Még egyszer köszönöm a segítségét. Érezze jól magát ma este, titokzatos úr!

Lefejtem a derekamról a kezét, majd faképnél hagyom. Őszintén szólva nem tudom, mire vágyom inkább: hogy utánam jöjjön és letörje az ellenállásomat, vagy hogy hagyjon hazáig futni. Túl sok problémás férfival volt dolgom az utóbbi időben, nélkülük is van elég bajom mostanában.

A terem kijárata felé tartva előkotrom a telefonomat a borítéktáskámból. Liza az elmúlt percekben háromszor hívott. Pusztán a barátnőm neve láttán belém nyilall a felismerés, hogy míg neki vőlegénye, jövőképe, sőt a hasában növekvő babája van, én egy átkozott ötlettolvaj vagyok. Az igazság pedig mindig kiszárítja a számat – távozás előtt innom kell még egyet. Bár sejtem, hogy

Krisztina már továbbállt onnan, ahol hagytam, a biztonság kedvéért a terem túlsó végében álló bárpulthoz lépek.

– Tudja, hogy a névtelen csókok mellett mihez nem vagyok hozzászokva? – dörmögi a hátam mögül, egészen közel hajolva a fülemhez György. – Ahhoz, hogy unalmasnak nevezzenek.

Meglep, de tetszik, hogy utánam eredt. Nem adja fel egykönnyen, ami igen ritka az olyan férfiak körében, akik a pénzükért bármikor bármit megkaphatnak. Gyakoribb, hogy a faképnél hagyás után egy másik nőhöz fordulnak.

– Lám, ennek is eljött az ideje – válaszolom anélkül, hogy felé fordulnék. – Tudja, hogy mi a legunalmasabb a titkolózó férfiakban? Az, hogy azt gondolják, a titkolózás teszi őket izgalmassá.

– A titkok gyakran az izgalomtól kímélik meg az embert. A nem kívánt izgalmaktól – kontrázik.

Felszisszenek, mielőtt hitetlenkedve felé fordulva kérdezem:

– György, úgy tűnök, mint egy kamasz lány, aki elolvad ezektől a szövegektől? – Próbálna válaszolni, de nem hagyom. – Szóval maga is egy olyan férfi, aki szívesen eldönti helyettem, hogy mire van szükségem?

Néhány másodpercig szótlanul néz, aztán somolyogva kérdezi:

– Kényszere van arra, hogy elnyomja a férfiakat?

– Inkább arra van kényszerem, hogy megóvjam magam a magafajta férfiaktól.

– Pont így beszélnek azok a nők, akik, mint a tornádó, a semmiből megjelenve bekebelezik a férfit, majd miután alaposan megpörgették, magukból kiköpve továbbállnak – mondja vigyorogva, végül megjátszott sértődéssel közli: – Maga csak kihasznált engem.

Bennem szakad a szó. Nem vagyok hozzászokva, hogy férfiak találó válaszokkal rukkoljanak elő a csipkelődéseimre. Válasz helyett csak szánsalmasan hápogok, végül a felháborító vigyora segít visszatalálni a hangomhoz.

– Ne legyen ennyire önelégült! – mondom.

Mialatt György kikér a felszolgálótól két pohár édes

pezsgőt, én a pultra koncentrálok. A férfi eres kezéről felcsúszik a zakó ujja, láthatóvá válik a csuklójáig futó tetoválás újabb darabja. A fenébe is, egyre kíváncsibbá tesznek a részletek.

– Nyugtasson meg, hogy nem meztelen nők képei vannak felvarrva a testére – szúrok oda.

– Csak a vaginájuk.

Meghökkenve pillantok fel rá, majd egyszerre robban ki belőlünk a nevetés.

– Mit szólna, ha a koccintás után végre tegeződnénk? – ajánlom fel derűsen. – A filmekben is már az első csók után tegeződnek. Azon pedig már túlvagyunk.

– Nem – rázza a fejét György. – Majd az első igazi csók után tegeződünk.

A mondatból kihallható jövőképbe belebizsereg az ágyékom. Egyszerre utálok és imádom, hogy ilyen elemi hatással van rám. Általában nem vagyok szívbajos, ha férfiakról van szó. Míg a nők többsége hosszan udvarokat, én nem húzom az időt: ha izgatja a fantáziámat a másik, azonnal akarom magamnak, de éppen az elmúlt időszakban fogadtam meg, hogy lassítok az ismerkedésben. Sietségből ritkán sült ki egy orgazmusnál hosszabban tartó jószág.

– Ahhoz még sok italra kell meghívnia – kacérkodom tovább.

– A sok italra – emeli koccintásra a poharát felcsillanó szemmel. – És a mindent elsőprő tornádókra.

– Meg a viharlovasokra, akik nem félnek a tornádó nyomába eredni – teszem hozzá egy kacsintás kíséretében.

Kortyolás közben elveszünk egymás tekintetében. Hiába állítom az ellenkezőjét, nagyon is tetszik György titokzatossága. Látom a szemében, hogy a külső határozottság mögött jókora mélységek várnak a bátor nőkre. Engem pedig az alkohol mindig vakmerőbbé tesz. Nem félek alámerülni György titkaiba, ehhez viszont első lépésként valahogy le kell törnöm a magabiztosságát.

– Úgy érzem, hogy maga igen jó emberismerőnek tartja magát – heccelelem.

– A legjobb vagyok – bólint szerénytelenül éppen úgy, ahogyan azt vártam.

– Bizonyítsa be! Rámutatok valaki olyanra a teremben, akit ismerek, és ha pontos leírást ad róla, megcsókolhat.

Biztatólag megvillantja a mosolyát.

Hátrafordulok, és körbenézek: olyan nőt keresek, aki a vásárlóm, ezáltal ismerem az ízlését, a viselkedését, illetve a lelki nyavalyáinak nagy részét. Rámutatok az egykori kamaszkori szerelmem, a csokoládégyár-örö-kös Barna János feleségére, Veronikára. A lány hozzánk képest nagyon fiatal; őt megirigyelve szúrattam be magamnak egy intim ékszer, amit azóta már ki is vetettem, mert nekem nem jött be.

Fejemmel Veronika irányába biccentek, úgy mondom:

– Legyen az a csitri, abban a borzalmas türkiz miniruhában.

György felnevet, mire felvont szemöldökkel nézek rá.

– Ez túl könnyű! – közli pimaszul, de mielőtt esélyem lenne új célpontot választani, belekezd: – Fiatalon elköteleződött, ami azt sejteti, hogy bizonytalan magában és a képességeiben. A női magabiztosság hiánya aztán alávetettséghez vezet, tehát mindent megtesz majd, amit csak a férje elvár tőle. Lassan teljesen alárendelődik, később, amikor ráeszmél, hogy ez megtörtént, depresszióba esik. Talán az alkoholhoz, talán a droghoz nyúl, esetleg mindkettőhöz egyszerre, és egy szomorú éjszakán túlادagolja magát.

Tátott szájjal hallgatom a túpontos jellemzést. Nyilván egydimenziós ábrázolás, de Veronika történeteit hallgatva a közös szórakozásaikról, illetve az életvitelükről, én is nagyon hasonlóan gondolkodom róluk.

Mutathatnék újabb kielemezendő áldozatra, de nem érdekel, mit mond másokról.

– És mit lát bennem? – bukik ki belőlem a kérdés.

György mosolyog, és mélyen a szemembe nézve közelebb hajol, úgy bújja:

– Először a csók.

Lehunyt szemmel hagyom, hogy tenyerét az államhoz emelve szájon csókoljon. Ajka gyengéd, mégis határozott.

Kell még!

Amikor hátrálna, a tarkójánál visszahúzó. Forrón, szenvedélyesen csókolom meg. Hagyom, hogy a külvilágot kizárva hullámozzon testemben a forró, intenzív sóvárgás.

Eszméletlenül táncol és észbontóan csókol.

Te jó ég!

Milyen lehet az ágyban? Mielőtt ott helyben rávetném magam Györgyre, szinte pihegve újrakérdezem:

– Szóval mit látsz bennem?

– Nem tűnsz olyannak, mint akit különösebben érdekel, hogy mit gondolnak róla mások – ingatja a fejét.

Már ez az aprócska riposzt is telibe talált.

– De az érdekel, hogy te mit gondolsz rólam.

– Nem akarod tudni.

– De! – vágom rá nevetve.

Felsóhajt, majd kiböki:

– Szeretetéhséget.

Tátva marad a szám, olvadni kezd az arcomról a mosoly. Ennél pontosabban meg sem lehetett volna fogalmazni mindazt, ami az elmúlt időszakban gyötör. Körülöttem mindenki kezd révbe érni, csak az én életem halad vakvágányon.

Ahogy zavaromban szó nélkül pislogok magam elé, valaki oldalról megérinti a karomat. Összerezzenek. Hirtelen biztos vagyok abban, hogy Krisztina akadt újra rám, riadtan kapom hát oldalra a fejemet, és némiképpen megnyugodva veszem észre, hogy csak Födöri Sándor akar beszélni velem. Liza egykori álvőlegénye valószínűleg csodálkozva néz a rémületem láttán. Hogy váltsunk néhány szót, arrébb lépek Györgytől.

– Minden rendben? – kérdezi Sándor, miközben gyanakvón Györgyre sandít, aztán újra a szemembe néz.

Bólintok.

– Liza mindenhol téged keres. Van valami fennforgás, amiben a segítségedre volna szüksége.

– Igen, hívott már – erősítem meg. – Csak be kell fejeznem valamit.

– Ahogy téged ismerlek, a dolgok még csak most kezdődnek – vigyorodik el Sándor, miközben tekintetével Györgyre bök. – Ismét egy jó választás.

Elvigyorodom.

– Nyugodj meg, megkeresem Lizát – hazudom, aztán visszatérek, hogy megtudjam, ki ez a férfi, aki úgy átlát rajtam, mint a szitán.

– Baj van? – kérdezi György a homlokát ráncolva. Biztosan gondterheltnek látszom.

Szeretnék elmenni erről a helyről. Feszélyez a közeg, és túl sok a zavaró tényező.

– Nincs kedved... – vetném fel, de György közbeszól.

– Kifosztani veled az egyik hotelszoba minibárját? – kérdi kacintva, miközben felmutat egy ajtónyitó kártyát.

– Szeretem az ötleidet.

2

Igaz, hogy arra magasról teszek, mások mit gondolnak rólam, ma már az ösztöneim elé helyezem az önérzetemet. Véletlenül sem akarok olyan nő lenni, akire a férfiak könnyen felcsíphető, egyéjszakás kalandként tekinthetnek. Ha csábított helyett csábító vagyok, nem érezhetem magam kizsákmányoltnak, nem igaz? Ezen elvet követve a bálteremben kikaptam György kezéből a szobakártyát, megragadtam a csuklóját és a lift felé húztam. A rányomtatott jelzés szerint a kártya a 304-es szobához tartozik, tehát a harmadik emeletig kellett volna türtőztetnünk magunkat, ám ahogy becsukódik előttünk a liftajtó, a férfinak rontok. És ő ezen egy cseppet sem lepődik meg: úgy tűnik, hogy a második első csókunk Györgynek is csak a fél fogára volt elég.

Túl sok inger ért ma este. Úgy érzem magam, mint egy kémcső, amibe egymás után öntik össze a robba-nóelegy alkotóelemeit. Kezdődött a magányérzettel, a hanyatlófélben lévő karrieremmel, majd folytatódott Krisztina megalázó rikácsolásával. Aztán jött a jóképű, szemtelen mosolyú, tetovált, jól táncoló, érzéken csókoló György, aki mindezek mellett még át is lát rajtam, mintha évek óta ismerne.

Robbanni fogok.

És szeretném kiélvezni a detonáció minden egyes pillanatát.

Az egyre erősödő csókunkban elvesz a realitásérzésem, és miközben tenyeremmel a férfi sliccének környékét dörzsölöm, az alsó ajkába harapok. Szerintem gyengéden csinálom, ám ő felszisszen.

– Tornádó – dűnnyögi vigyorogva.

– Csak hagyd, hogy elsöpörjön! – válaszolom a merev férfiasságát megszorítva.

A lift megáll, az ajtó kinyílik, én pedig ismét elől járva vezetem Györgyöt a szoba felé. Lehúzom a zárra szerelt terminálon a kártyát, majd világítást kapcsolnék a lakosztályban, de György a csuklómnál lefogja a kezemet. Benyomul, majd a mögöttünk becsukódó ajtónak

nyom. Két tenyere közé fogja a fejemet, és a telihold beszűrődő fényében folytatjuk a liftben megkezdett, habzsoló csókcsatát.

Miután hagytam, hogy az ellenállásom utolsó jeleként a borítéktáskám a földre hulljon, két kezemmel lefejem György válláról a zakót, majd azonnal az ingét kezdem gombolni. Ő eközben egyik kezével kibontja a feltűzött hajamat, mire a halványlila tincseim könnyedén omlanak a vállamra. Míg György szabad keze a fenekemre vándorol, én az immár felfedett, bordázott hasfalát tapogatom. Kedvem támad végigkarmolni az izmait, amire ő válaszul erősen a fenekembe markol. Érezhetően mindkettőnket izgalomba hozza az érzéki fájdalom, és ahogy felsejlik bennem, mire lehet képes ez a férfi a húson érzett nyers, zabolátlan erejével, felnyögök. György szája a nyakamra kalandozik, fújtatva csókol és finoman harapdál.

– Ki kell szabadítanom szegényt – sóhajtom, miután a kezem visszatér a liftben már felfedezett kőkemény területre.

– Vigyázz, mert vele együtt a vadállat is elszabadul.

A rossz szöveg hallatán egy pillanatra megtorpanok.

Vagy azonos szintre ereszkedve azt válaszolom, hogy alig várom a fenevadat, vagy odaszúrok.

Utóbbit választom.

– Inkább ne beszélj! – utasítom mosolyogva.

– Akkor foglald le a számat! – morogja, és mohón megcsókol.

Ahogy a hathatós közreműködésemmel a lüktető férfiassága a nadrágon kívülre kerül, György megragadja a derekamat, és az ajtó melletti pulthoz húz. A hirtelen lendülettől a kezem minden utamba kerülő tárgyat a földre seper, váza és tányér is landol a földön. A csörömpöléstől összerezzenek, hiszen mégiscsak egy szállodában vagyunk, Györgynek fizetnie kell majd a kárért, de ez őt érezhetően hidegen hagyja, ugyanis lefoglalja az ezüst alapon piros virágokkal tarkított overallom cipzárja. A férfiak többségével ellentétben neki meglepően gyorsan sikerül megbirkóznia a feladattal.

Gyakorlott mozdulatok.

A könnyű anyag leomlik a felsőtestemről, a csípőm felfogja, onnan György a fehérneműmmel összefogva egyetlen határozott

mozdulattal lerántja rólam. Miután kilépek a textiltől, ő a térdével szétnyitja a lábamat.

Papírzörgést hallok. Ahogy körbepillantok a lakosztályban, a hálóban észreveszek egy hatalmas állótükröt – a derengő félhomályban magunkat látom benne.

Izgató bizsergéssel tölt el a látvány, hogy miután György óvszert húz, lehajtja a fejét, összegyűjti és az alfelemre csorgatja a nyálát, majd a mutató-és a középső ujját használva a nyálával még inkább benedvesít.

Nincsen hosszú előjáték, ő is türelmetlen. Íme, egy tulajdonság, amelyben biztosan hasonlítunk egymásra. Ahogy György összeilleszti azt, amink van, belenyögök a szoba csendjébe, és kinyújtott karral megmarkolom a pult peremét. Továbbra is a tükörben figyelem, ahogy a csípőmbe kapaszkodó György egyre hevesebben mozog bennem. Ő valószínűleg nem tudja, hogy figyelem, a találkozási pontunkra koncentrál. Az, ahogy ő kigombolt inggel belefeledkezik a látványba, engem a csúcsig emel, és végigfut a testemen a kielégülés első hulláma. Az összehúzó izmaim körbeszorítják Györgyöt, ő egy pillanatra megáll, majd kiszakad belőlem, és ismét a derekamnál fogva a pulthoz közeli asztalra emel. Ezúttal ő seper mindent a földre, csörögnek, zörögnek a díszek. Miközben a széttárt combom közé bújik, én mindvégig az arcát fürkészem, de ahogy besegíti magát, kiderül, ő a szemkontaktus helyett továbbra is az ágyékomra kíváncsi, ezáltal az én tekintetem is el-elkalandozhat. Eszembe jutnak a tánctéren kivillanó tetoválásrészletek, ezért széttárom az ingét. Szerencsémre a telihold fénye elegendő, hogy ebből a közelségből alaposan szemügyre vehessem az örületesen kidolgozott felsőtestén elnyújtózó, buja tintakáoszt. És bár látom, hirtelen ki sem tudom bogozni, miket tetováltatott magára. Talán kivehető egy ördögfej, egy kígyó és különböző virágok...

Elszorítja a torkomat a gondolat, hogy míg György néhány jól irányzott jelzővel a lelkem legsötétebb bugyraig jutott, nekem fogalmam sincs, ki ő, és a tetoválásai sem visznek közelebb ahhoz, hogy megismerjem. Jesszus, csak nem lehetek annyira telhetetlen,

hogy miközben egy megtestesült félisten dolgozik a combom ölelésében, én azon rágódom, ami nincs!

Amikor az elillant hangulatot visszavágyva György testéről a távolba révedek, az imént magunk mögött hagyott pult túlsó végén észreveszek egy jegesvödörben álló, bontott pezsgőt. Micsoda pazarlás lett volna azt is a földre sepernem.

– Add csak ide! – mutatok a férfi mögé.

György fújtatva megáll, meglepetten néz rám, aztán a kezemet követi, majd kiszakadva belőlem a palackért nyúl.

– Vajon ez beférne mellém? – kérdezi az üveget maga elé tartva, komisz mosollyal.

Belepirulok az ötletbe.

– Az ilyesmit azonnal felejtse el! – tiltakozom hevesen.

Az üvegért nyúlok, de György elrántja, és megdöntve föléem tartja.

– Majd én megitatlak – közli, majd az alsó ajkába harap.

Na, ez az ötlet már tetszik, belemegyek a játékba.

Nyitott szájjal fogadom az ajkam közé csorgatott pezsgőt. Néhány korty után György a mellkasom fölé fordítja az üveget.

– Jesszus! – sikoltok fel, amikor a hűtött ital a forró bőrömhöz ér.

Az ital végigcsorog a hasfalamon, végül a lábam között a padlóra folyik. György az üveget a mellkasom felett tartva az ágyékomhoz hajol, és miközben odalent csókol, az italt is nyeli.

– Jesszus! – ismétlem, ezúttal kéjesen.

– Pizkosul jó ízű van – sóhajtja, miután kifogyott a palack és visszatért a számhoz.

– Mindenhol olyan édes vagyok, mint a csókom volt? – incselkedem.

Magabiztosan mosolyog, a csípőmnél fogva megemel, és ahogy vagyok, pezsgőtől ragadó bőrrel a hálóba visz. Az ágyra tesz, majd mialatt kilép a nadrágjából, szemtelenül közli:

– És most édesen meg foglak baszni.

Felkapok egy párnát és hozzávágom.

– Mondtam, hogy inkább ne beszélj!

– Úgy szét foglak kúrni, hogy holnap lábra sem tudsz állni – közli szemtelenül vigyorogva, miközben leveti az ingét.

Mielőtt egy másik párnát is hozzávágnék, kacagva rikoltom:

– Elég!

– Aztán holnap este könyörögni fogsz, hogy újra megbasszalak – folytatja az ágyra mászva.

Újabb párnát ragadok meg, és minden egyes szavára a vállára mért ütéssel válaszolok, mígnem az anyag szétreped, és szállni kezd belőle a töltésnek használt műszálgolyó.

– Basszus! – nyögöm meglepettségemben, de nincs sok időm a csodálkozásra.

György szétfeszíti a combomat, és a legklasszikusabb pozitúrában belém hatol, vagyis inkább felnyársal. Ho-morítva fogadom magamba, és végre a szemébe nézhetek. Cseppnyi romantika sincs abban, ahogy egymáshoz érünk, ez nyers és arcpirítóan őszinte szex. Mindketten tudjuk, hova vágyunk a testünkkel, és türelmetlenül törünk előre, hogy célba érjünk.

A szemkontaktus rövid ideig tart, mert a hullámszó mellem eltereli György figyelmét. Miközben a csípője előre-hátra táncol, ő a jobb bimbóhoz hajol, ajka közé fogja, szívja és finoman harapja. Rátalált az egyik erogén zónámra. Úgy érzem, ha nem akarok a gyönyörtől elszállni, kapaszkodnom kell. György hátába mélyesztem a körmömet. A fájdalomtól megfeszülnek a hátizmai, a holdfényben ettől még tekintélyt parancsolóbbnak tűnik. Karmolva a segge felé ereszkedik a kezem, már a derekánál tartok, amikor hátranyúl, és a csuklómnál fogva a fejem mellé feszíti a karjaimat. Aztán ahogy tovább dőnget, szája elszakad a mellemtől, a jobb hónaljamba nyal, majd óvatosan a felkaromba harap.

Teljesen letaglóz.

Az övé vagyok.

Fel is falhatna.

De ezt nem hagyhatom. Van még néhány cselem, amellyel magamnál tarthatom az irányítást. Lábammal átkulcsolom György csípőjét, hogy minél közelebb szorítsam magamhoz. Elmondhatatlanul izgató, ahogy szinte tövig jutva kitölt, és a sóhajtásaiból ítélve ez a helyzet neki is különösen tetszik. Aztán izmaimmal körbeölelem, ahogy azt már megtettem az előszobában, de ezúttal a combom szorításától nem szakadhat ki belőlem.

György besétált a fekete özvegy csapdjába.

Remegve jut a csúcsra: verítéktől nyirkos izmai szinte szakadásig feszülnek, arcán átsuhan a fájdalomra hajazó élvezet grimasza.

Gyönyörű.

Őszintén megvallva az eddigi életem a szépségnek hódolva telt: nem érdekelt, hogy a férfi üres, ha a külseje kompenzálta a hiányosságait. Egy ideje próbálok változtatni és ellenállni a külcsínnek, erre jön György, az ismeretlen, és visszaránt. De hogyan is állhatnék ellen, ha egy szép, a közreműködésemmel élvező férfi látványa képes engem is a csúcsra juttatni? Ahogyan az történik most is. Megfeszült testtel, hangosan nyögve öleljük egymást. Néhány másodpercig tart ez az önkívületi állapot, de olyan, mintha órák óta egymásba fonódva feküdnénk az ágyon. György végül zihálva gördül mellém az ágyra.

– Bassza meg! – sóhajtja a plafonra, majd felém fordul, és mindketten felröhögünk.

Nézzük egymást csillogó szemmel, izzadtan. Az én testem ráadásul a veríték mellett a pezsgőtől is ragad, a párnából kiszabadult töltésről ne is beszéljünk.

– Muszáj letusolnom – közlöm, és szállók is ki az ágyból. – Sietek vissza.

Ahogy a fürdő felé veszem az irányt, György utánam szól, hogy vigyázzak a katasztrófa sújtotta övezetben, nyilván a levert, összetört tárgyakra gondol, és az előszoba valóban olyan, mintha földrengés lett volna. Elmosolyodom a hasonlaton, hogy mi ketten együtt olyan pusztítók vagyunk, mint egy természeti csapás. Miközben a fürdőbe érve, a lámpafényben hunyorogva a zuhany alá állok, azon tűnődöm, volt-e hasonlóan pusztító szexuális élményem korábban. Meglehetősen bővelkedem tapasztalatokban, de azt hiszem, a maihoz fogható teljes szabadságban még nem volt részem. Darabokra szedtük egymást és a szobát.

Sietek a tusolással, mielőbb vissza akarok térni Györgyhez. A vízsugár alól kilépve, a törülközőt a testem köré tekerve a mosdókagyló felé fordulok, mert kezdeni akarok valamit a nyilván teljesen elkenődött sminkemmel, ám mielőtt bármit tehetnék, a hátam mögötti törülközőtartón egy vállfára akasztott alkalmi női ruhát pillantok meg a tükörben. Tűzpiros, félvállas darab, nagyon hasonló

ahhoz, amit Kollay Krisztinának másoltam a mai estére. Homlokráncolva fordulok a holmi felé, közelebb lépek és a belevarrt cetlin a saját márkám emblémájával szembesülök.

Ez Krisztina ruhája.

Hiába keresem, nem találom a választ arra, hogy mi ez az egész. Hogy kerülök Kollay Krisztina szobájába? Amikor a bárpultnál Györggyel megmentettem magam, nem tűnt úgy, hogy ismerik egymást.

– Te, figyelj, hogy kerül... – lépek ki értetlenül a ruhával a fürdőből, de bennem szakad a szó, amikor a lakosztályt üresen találom.

György nincs sem az előszobában, sem a hálóban, de még a mellékhelyiségben sem, és a ruhái is eltűntek a földről.

Köszönés nélkül lelépett.

– A picsába! – káromkodom el magamat, miközben felkapcsolom a villanyt.

A hálóban álló pipereasztalt zsúfolásig pakolták dekorozmetikumokkal, a fal mellett teleaggatott szobainas, mellette bőrönd. Ez a lakosztály kétségtelenül az, amit Krisztina a ma esti háziasszonyi munkájáért cserébe Lizától kapott. Na nem mintha a felismerés közelebb vitt volna a válaszhoz.

Mi a fene történik körülöttem?

Mielőbb el kell tűnnöm ebből a lakosztályból. De előtte a nyomaimat kell eltüntetnem.

Visszasietek a fürdőszobába, a helyére akasztom a ruhát, aztán a pultnál levetett ruhámhoz lépek, hogy felöltözhessek. A szobában az ágyról igyekszem összeszedni, és a huzatba visszaszuszakolni a műszálgolyókat, majd rendezem az ágyneműket. A konyhai részen találok papírtörölt, amellyel először felitatom a magunk után hagyott pezsgőtócsát, majd egy újabb adag papírt benedvesítve feltörölöm az előszoba kövét, hogy ne ragadjon. Mindeközben azon gondolkozom, mit kezdjek a széttört porcelánokkal. Hiába dobnám kukába a cserepeket, ott is megtalálhatják, viszont ha nincs törmelék, talán észre sem veszik, hogy hiányoznak dísz tárgyak. A cserepeket gyorsan a borítéktáskámba szedem, alaposan kitöltik, de majd a szállodából kikeveredve valahol kiürítem.

Miután eltüntettem a nyomokat, a pipereasztalon talált festékekkel kijavítom a sminkemet, végül indulásra készen a kijárat felé indulok. Ekkor megpillantok a földön egy fekete bőrtokot. Homlokráncolva bámulom, azon gondolkodom, hogy én hagytam-e el. Amikor kinyitom, egy forgalmi engedélyt, illetve egy jogosítványt találok benne. Az irat egy kilencéves BMW-hez tartozik, amely egy cég tulajdona. A jogosítvány Majori Ádám névre szól, a plastikkártyára nyomott igazolványképről pedig Balogh György néz vissza rám.

Hazudott a nevéről.

Bevillan, hogy amikor elárultam a nevemet, a férfi először elnevette magát.

Én Éva vagyok.

Ő pedig Ádám.

– Mi a fene...? – kérdezem magamtól újra, de feleslegesen, hiszen úgysem kaphatok rá választ.

A törmeléktől nem fér a táskámba, ezért a kezemben fogom a forgalmi engedélyt, majd lehajtott fejjel kiindulok a szobából. A kulcskártyát magammal viszem, a földszinten elejtem majd, így amikor megtalálják, Krisztina azt hiszi, ő hagyta el.

A liftnél idegesen nyomkodom a hívógombot, mintha azzal gyorsíthatnék a felvonón, majd ugyanezt eljátszom a fürkébe szállva is.

Minél előbb el kell innen tűnnöm!

Az okmányokat holnap feladom a faszkalapnak postán, utána igyekszem mielőbb kitörölni az éjszaka emlékeit a memóriámból.

Hogy lehettem ennyire hülye? Hogy nem vettem észre, hogy valami nem stimmel? Legszívesebben a falhoz állnék, és beleverném a fejemet legalább háromszor.

Ahogy azt elterveztem, az alulában elejtem a kártyát, majd miközben dohogva igyekszem elhagyni a hotelt, az érkező vendégeket regisztráló pult mellől Liza hangját hallom.

– Éva! Mindenhol kerestelek – közelít felém. – Jól vagy?

– A legjobban – mosolygok zavartan. – Miért? Mi történt?

A tömött borítéktáskámat a hátam mögé rejtem.

– Besurrant a fogadásra két zsebtolvaj – közli zaklatottan. – Az egyik Rókus Tamás, a másik Balogh György néven.

– Balogh György néven? – kérdezek vissza, mire Liza bólint, és gondterhelten a regisztrációs pult felé fordul.

Két idősebb férfi és a feleségeik állnak ott, mindegyikük igen paprikás hangulatban van. Az egyikük lehet a valódi Balogh György, akinek Majori Ádám ellopta a személyazonosságát.

Megfordul velem a világ.

– Több vendéget is kizsebeltek – sóhajtja Liza. – Már úton van a rendőrség.

A rendőrség hallatán megszorítom Majori Ádám bőrtokját.

Szó szerint a markomban van a fickó.

3

– Tegnap este együtt vacsoráztam a banki kapcsolatommal. Nincsenek jó híreim. Készülj fel rá, hogy holnap reggel elutasítják a hitelkérelmedet – közli a telefonvonal túlvégéről a pénzügyi tanácsadóm.

Ha nem az autó kihangosítóján beszélénk, a fejlemény hallatán biztosan elejteném a telefont. Így csak annak az autónak az orra van veszélyben, amelyik elé éppen parkolni próbálok.

– Micsoda?! – kérdezek vissza, és remélem, hogy csak félrehallottam Karolina szavait.

– A hitelbíráló szerint a bevételeidhez viszonyítva túl magasak a költségeid – érkezik a szenvtelen magyarázat.

– Kockázatosnak ítélte a befektetést.

A börtökban talált forgalmi engedélybe jegyzett cím egy belvárosi háztömbhöz tartozik, az egyirányú utcákban szinte lehetetlen parkolni. Három kört tettem meg, mire végre kifogtam egy szűkös helyet, ahová éppen az autót próbálom beszenvedni. Egy troli, mögötte pedig hosszabb kocsisor várakozik rám, néhányan már idegesen dudálnak. A hirtelen felgyülemlett feszültség miatt nekikoccanok a mögöttem álló autónak. Jó nagy ökörség volt párhuzamos parkolás közben felvennem

a telefont, de azt hittem, Karolina jó hírt közöl. Másfél éve kezeli a pénzügyeimet, a könyvelésemet is az ő cége rendezi, és a kifejezetten bensőséges kapcsolatainak hála, eddig mindent játszva elintézett. Az ominózus hitelt is az egyik szeretőjén keresztül kérvényezte, ezért tudhatja már vasárnap, hogy milyen döntést közölnek hétfőn. És ezért hittem azt, hogy nyert ügyünk van a bírálathoz.

– Milyen magas kiadásokra gondolnak pontosan? -morgom.

– Például az indokolatlanul nagy bérleményre, amelyben a céged székhelye van – pontosít. – Én annak idején mondtam neked, hogy túlságosan kockázatos döntést hozol. Nem hallgattál rám.

Nincs egy éve, hogy Liza barátnőmmel közösen kibéreltük a felújított egykori gyárépület teljes emeletét, amelynek egyik szegletében az ő alapítványa működik, a nagyobb része pedig az én vállalkozásomnak ad otthont. A tágas térnek köszönhetően mellettem dolgozhatnak a varrónőim, és a szalonomat is ott rendeztem be. Merész lépés volt egy ekkora hodályba költöznünk, és bár az eladási adataim jó ideig a bátorságomat igazolják, nem kalkuláltam azzal, hogy a növekedéssel járó felelősség gúzsba köt.

– És őszintén szólva a mai cikk sem téged segít – teszi hozzá Karolina.

Habár a Jövőbálra, bulvársajtót nem engedtek be, az egyik napilapban ma mégis megjelent, hogy Kollay Krisztina tegnapi ruhája kísértetiesen hasonlít Lawrence-éhez. Az amatőr fotóval illusztrált hírt aztán több internetes portál is átvette, a közösségi médiából ömle-nek az egyébként is folyton kritizált Krisztinán élcélődő hozzászólások. Pechemre a cikkekből nem felejtették ki, hogy az én tervezésem, és mivel ősszel akadt egy nagyobb sajtóviasszhangot kapott balhém, az olvasók a „Verekedés Évát” is könnyen beazonosíthatták a történetben. Egyetlen téma tudna halványítani a lejáratasomon, mégpedig az, ha kiszivárogná, hogy több vendéget kifosztottak a Jövőbálon.. Meglep egyébként, hogy ezt Lizáék titokban tudták tartani, hiszen még a rendőrséget is ki kellett hívni. Gondolom, az ominózus informátor olyannyira elégedett volt a ruhabotránnyal, hogy örömeiben az asztal alá itta magát az ingyenpiával.

– Nem pénzügyi adatok alapján döntenek a banknál? – kérdezem fanyalogva. – A cég összességében növekvő tendenciát mutat, a hitelkérelemhez beadott összes kimutatás ezt igazolja.

– Ne legyél ennyire tipikus! – nevet fel Karolina. -Minden kockázatot belekalkulálnak. Még azt is, hogy mennyi esélyed van arra, hogy a törlesztési időszakban sztrókot kapj.

A sztrókot ők okozzák. Idegességemben mindkét kezemmel háromszor rácsapok a kormányra, mindhá-romszor felharsan a dudu.

– Pénzre van szükségem, Karolina – nyögöm. – Egy kis ideig kell csak külső forrás. Amíg összeszedem magam, utána minden

visszatér a régi kerékvágásba!

– Nem engem kell meggyőznöd.

Igazából önmagamát győzködöm azzal, hogy még menthetem a menthetetlent, pedig jelenleg a működéshez szükséges minimális összeget is alig tudom kitermelni. Néhány héten belül megszorításokra kényszerülök. A legkézenfekvőbb csökkentenem a munkaterületünket, és egy vagy több céggel megosztanom a bérleti jogot. Ez persze a rongyrazó vásárlóim szemében presztízsvesztéssel járna.

A fejemet ingatva kászálódok ki az autómból. Gyűlölök gazdasági ügyekkel foglalkozni, valójában azért is fogadtam pénzügyi tanácsadót, hogy levegye ezeket a terheket a vállamról, ám ahogy a példa is mutatja, Karolina inkább nehezíti a dolgomat.

– Az egyetlen, amit tenni tudok, hogy megadom a pszichológusom számát. Ő biztosan segít mielőbb feloldani a görcseidet, hogy utána visszatérjen a kreativitásod, és tudj dolgozni – hadarja Karolina.

A hangsúlyából nem tudom eldönteni, hogy gúnyolódik-e, vagy valóban komolyan gondolja a szavait, ezért inkább nem reagálok. Sokan semmire nem tartják a kreatív és művészi munkát, az alkotói válságot pedig kifejezetten hisztiként vagy lustaságként könyvelik el. Ám annál, hogy rólam mit gondolnak, akad egy nagyobb problémám.

– Ha nem találunk befektetőt, embereket kell kirúgnom – igyekszem rávezetni Karolinát arra, hogy felelősséggel tartozom az alkalmazottjaimért.

– A pszichológus abban is segít, hogy ezt hogyan csináld – feleli abszolút közönyösen. – Próbálj kölcsönkérni a barátaidtól, esetleg utazz el néhány napra kikapcsolódni.

– Úgy oldjam meg a pénzügyi problémáimat, hogy cseszek el még egy csomó pénzt utazásra? Köszönöm a semmit! – vicsorgóm.
– Ja, és ha már itt tartunk, téged sem tudlak tovább fizetni, ezért a jövőben nem tartok igényt a munkádra.

Bontom a vonalat, és a telefont töréshatárig szorítva igyekszem tovább a keresett kapualj felé. Karolina ötlete, miszerint kérjek kölcsön pénzt a barátaimtól, járható út lehetne akkor, ha nem érezném magam már így is alul-maradtnak Lizával szemben. Az ő élete meredeken ível felfelé, nekem pedig nemhogy magánéletem

nincsen, már a karrierem is az összeomlás szélén táncol. Nem akarok a megmentett, szegény Évike lenni, aki képtelen megállni a saját lábán. És sajnos csak Lizával vagyok olyan viszonyban, hogy legyen pofám nagyobb összeget kölcsönkérni. Ilyenkor sajnálom egy kicsit, hogy nem vagyok betörhetőbb típus, akkor a jó testű táncosok és a helyes semmirekellők helyett dúsgazdag szeretők tarkítanák a múltamat. Ők pedig mindent eldobva sietnének, hogy az adósukká tegyenek.

A kapualjhoz érve megtorpanok.

Hogy a fenébe jutottam idáig?

Alig több mint tizenkét órája összegabalyodtam egy kisstílű bűnözővel, aki pofára ejtett, és én mégis a seggét védem. Még arra is képes voltam érte, hogy az este elhallgassam Liza és a hatóság elől, mi történt a Balogh György néven besurrant rosszfiúval. Nyakig merültem a bűnbe, hiszen azzal, hogy hátráltatom a nyomozást, én is támadható lettem. És mindezt miért tettem? Na ez a legjobb kérdés!

Majori Ádám hazudott, becsapott és kihasználta. Egy normális nő biztosan feladná, hogy igazságot szolgáltatasson a sérelmeiért. De én közel sem vagyok normális. Persze a beáruláson kívül is lett volna még lehetőségem visszajuttatni a börtöket, például elküldhettem volna postán, mint ahogy eredetileg terveztem. De nem, én, a vakmerő Haraszti Éva személyesen keresem fel a dögös bűnözőt. A szemébe akarok nézni. Tudni akarom, mivel érte el, hogy sokat próbált nőként bedőljek a hazugságainak.

Örültség?

Igen, én általában örült döntéseket hozok.

Veszélyes?

Naná, a veszély izgat leginkább.

És mindezek mellett titkon abban reménykedem, hogy a kettőnk cseppet sem átlagos viszonya majd valamilyen módon inspirálni fog. Nem szenvedtem még alkotói válságban, ezért tapasztalatlan vagyok abban, miként tudnám megállítani és visszafordítani a folyamatot. Kétségbeesésemben már azokat a drogokat is sorban újrapróbáltam, amelyekkel diákként színesítettem a fantáziámat. Egyik sem mentett meg, viszont az egyik kedélyjavítón valamennyire

rajtamaradtam. Lehet, hogy ez a kis kaland sem fog kibillenteni a nihiltől, de amíg a rejtélyes Ádám leköti a gondolataimat, legalább érzésre kimenekülök a nyomoromból. A problémától eltávolodva tisztább fejjel, egészen más perspektívából szemlélhetem a helyzetemet, és talán megoldást is könnyebben találok. Úgy látszik, az univerzum is támogatja az ötletemet: néhány kósza másodpercig tartó tűnődésem közepette egy telefonját nyomkodó kamasz lány lép a kapuhoz, könnyűszerrel besurranhatok utána.

A postaládák mellett elhaladva felötlik bennem, hogy tényleg egyszerűbb volna bedobnom a börtököt, de ha már idáig eljutottam, eszem ágában sincs visszatáncolni. Ahogy az sem tántoríthat el, hogy a forgalmi szerint a negyedikre kell feljutnom a lift nélküli házban. A lépcsőn baktatva megigazítom a fejembe húzott baseballsapkát, amit az inkognitóm megőrzése érdekében vettem fel, és milyen jól tettem. A negyedikre érve, némiképp fújtatva a gangon, a megfelelő ajtóhoz közeledve észreveszem, hogy az egyik fordulóban egy idős asszony ül. A nő szemén napszemüveg, szájából pedig – meglepő, de – pipa lóg. Illendőségből mosolyogva odaintek neki, ám ő – habár biztos vagyok abban, hogy engem bámul – nem viszonozza a köszönést. Ha esetleg úgy alakulna, hogy a rendőrség kikérdezné Majori Ádámról, ő egészen biztosan emlékezne a lila hajú nőre, aki meglátogatta. A hajam a legfőbb ismertetőjegyem, jobb eltakarni.

És igaz, az asszony nemcsak arra alkalmas, hogy felismerjen, hanem arra is, hogy a pusztja jelenlétével megvédjen. Nem állítom, hogy nem tartok attól, mi lesz, amikor Ádám meglát. Mégiscsak egy bűnöző, ki tudja, mennyire lazák az erkölcsei. Talán megijed, és a saját bőrét védve megpróbál elhallgattatni, nehogy feladhassam a zsaruknál. Minden eshetőségre felkészülve a telefonomat a táskámba dobom, helyette megmarkolom a bekészített sokkolót. Szemrebbenés nélkül megsütöm a fickót, ha baszakodik velem.

Egyetlen ajtó és néhány másodperc választ el attól, hogy végre a simlis szemébe nézzek. Szeretnék az arcába röhögni. Azt hitte, hogy engem csak úgy le lehet rázni, mint a többi nőt? Hogy okosabb nálam? Na nem!

Én más vagyok.

Becsöngetek.

Rögvest neszezést hallok odabentről, amely végül elül. Várakozásom közben zavartan az ajtóra szerelt kukucskálóra pillantok. Talán amikor Ádám a résen keresztül felismert, megijedt, és most eljártssza majd, hogy nincs itthon? Mielőtt átgondolhatnám, hogy ebben az esetben mit tegyek, kattant a zár és nyílik az ajtó.

– Tessék! – néz rám a nő.

Hirtelen elakad a szavam. Sok mindenre számítottam, de arra nem, hogy Majori Ádám helyett más nyit ajtót. Ráadásul egy nő. Az előttem álló szőkeségről a szabadidőruháján keresztül is lerí, hogy kínosan ügyel a külsejére. Lehetetlenül vékony alkatához mérten különösen szembeöltő a kerek melle, biztosan sebész munkája, ahogyan a feszes arcbőre sem lehet csupán a szerencsés genetika eredménye. Csalatkozhatnék, de a vendégeim között bőven akad itt-ott már feltöltött és megoperált asszony ahhoz, hogy tudjam, az ajtónyitó hölgy akár tíz évvel is idősebb lehet nálam.

– Én... én... én... – dadogom zavartan. – Majori Ádá-mot keresem.

– Ki keresi? – kérdez vissza, és velem ellentétben ő határozott marad.

Megfogott. Fogalmam sincs, hogy ki ez a nő. Ádám anyjának fiatal, a takarítónőjének túl jól öltözött. A nővére? Vagy a szeretője? Bőven találni olyan fiatal férfit, aki az érettebb nőkre bukik. Ameddig nem jövök rá, hogy ki fogadott az ajtóban, nem fecseghetek ki kompromittáló részleteket.

– Évának hívnak, és tegnap részt vettem egy fogadáson... – kezdek bele, miközben igyekszem bármiféle érzelmet leolvasni a nő arcáról, de az rezenéstelen marad. Egy csitri sutaságával folytatom:

– És megtaláltam Ádám néhány iratát. Kieshetett a zsebéből. Gondoltam, elhozom neki. Itthon van?

A nő ekkor összehúzza a szemét, ám a következő pillanatban már megnyerően mosolyog.

– Ez nagyon kedves öntől! – mondja derűsen, majd nyújtja a nyakát, körbenéz, hogy lát-e valakit a gangon. – De Majori Ádám nem itt lakik.

– A megtalált forgalmi engedélyben pedig ez a cím szerepel – erősködöm.

– Ez igaz – ismeri el a nő. – De a forgalmi engedély nem Ádám nevére szól. Ő egy olyan autót vezet, amely az én cégem tulajdona. Ádám az egyik sofőröm. Sofőrszolgálatom van.

A táskám aljára ejtem a sokkolót. Egyszerre ül megnyugvás és csalódás az arcomra. Megnyugvás, amiért a nő nem Ádám párja, hanem a főnöke. Csalódás pedig azért, mert Ádám nincs itt.

– Meg tudná adni a címét? Vagy valamilyen elérhetőségét?

– Ne haragudjon, de nem adhatom ki a beosztottjaim adatait – ingatja a fejét. – De ha gondolja, átadom neki az iratokat. Biztosan rendkívül hálás lesz, amiért megtalálta és elhozta.

Ahogy a nő kinyújtja a kezét, észreveszem a heget. A tenyerébe mintha beleégettek volna valamit. Tisztában vagyok vele, hogy egyáltalán nem illendő, de nem vagyok képes elrejteni a kíváncsiságomat, így megbámulom a kör alakú durva sérülést. Ahogy a nő észleli az érdeklődésemet, hirtelen összezárja és visszahúzza a kezét.

Jézusom, ki ez a nő ilyen heggel a tenyerén?!

– Én pedig nem szívesen adom oda idegeneknek mások iratait – felelek mosolyt erőltetve az arcomra.

Látom, az ajtóban állónak nem tetszik a válasz, a keze ökölbe szorul, de továbbra is a lehető legmegnyerőbb stílusával folytatja:

– Önök sem ismerik egymást, nem igaz?

– Ez nem teljesen igaz – szúrok oda szándékosan félreérthetően.

A nő igyekszik tartani magát, de elvörösödik. Gondterhelt arccal újra kipillant a gangra, talán abban reménykedik, hogy a pipázó öreglány időközben visszacsoszogott a lakásába? Mi van, ha ez a nő Ádám bűntársa, és most azt nézi, hány szemtanúval kell számolnia, ha itt és most el akar tüntetni a föld színéről? Túl sok akciófilmet láttam? Lehet, de jobb félni, mint megijedni, nem igaz?

Minél előbb el kell tűnnöm innen!

– Mi lenne, ha befáradna, és együtt felhívnánk Ádá-mot? – ajánlja fel kökemény tekintettel.

Na még mit nem!

– Sajnos rohannom kell – hazudom. – Az említett fogadáson tegnap valaki kirabolt néhány vendéget, a rendőrség engem is ki

akar hallgatni. Már várnak a kapitányságon. Senkinek sem lenne jó, ha keresni kezdenének a telefonom adatai alapján.

A nő arca elkomolyodik, és az eddig kedves ábrázata erőszakossá válik. Kiver a víz tőle.

– Nézze, a forgalmi engedély az én cégem tulajdonában lévő autóé. – Ezúttal a bal kezét nyújtja ki, észreveszem a csuklójára varrt apró, ízléses tetoválást: a királynő sakkfigura. – Bátran odaadhatja. Sőt, felszólítom, hogy adja oda!

Elgondolkozom, mitévő legyek, majd előkapom a bőrtokot, felcsapom, kiveszem a jogosítványt, a többit pedig átadom. Aztán köszönés nélkül fordítok hátat a nőnek, és már indulok is a lépcső felé.

– Várjon! – rikkant utánam a nő.

Magam is meglepődöm, amiért gyorsítás helyett engedelmeskedem neki, és megtorpanok. Lassan visszafordulok, és arra számítok, hogy egy pisztoly csöve szegeződik rám.

Hova keveredtem?

– Ha nem adja meg a telefonszámát, hogyan várhatja, hogy Majori Ádám jelentkezzen a jogosítványáért? – kérdezi karba font kézzel és ártatlan ábrázattal.

ÁDÁM

4

– Azt hittem, hogy már soha nem érsz át – hallom Nelli hangját a konyhából, amikor becsukom magam mögött a lakása, az egykori közös otthonunk bejárati ajtaját.

Igyekeztem minél később elindulni Nellihez, sajnos nem tudtam tovább húzni az időt, muszáj néhány dolgot még a vacsoravendégek megérkezése előtt megbeszelnünk. Mások biztosan étterembe szerveznék a munkamegbeszéléseiket, a mi szakmánkban viszont rendhagyóbb megoldásokat kell alkalmaznunk. A munkaosztónk, Bazi szerencsére imádja Nelli sült csirkéjét, szóval a menün legalább nem kell sokat gondolkodnunk. Az italfelelős én vagyok; ahogy egy rekesznyai válogatott alkohollal a konyhába fordulok, megcsapja az orromat a készülő étel illata. Farkaséhes vagyok.

– Nem is tudtam, hogy ennyire rajongsz a bibliai történetekért – bukik ki a hatalmas késével zöldséget szeletelő Nelliből, miután a konyhapultra emelem a ládát.

– Miről hablatyolsz? – kérdezem, miközben a hűtve fogyasztandó italokat a fridzsiderbe pakolom.

– Inkább kiről – feleli, aztán felém fordul, és a szemembe nézve kérdezi: – Mondd, Ádám, mond neked az a név valamit, hogy Éva?

Szótlanul pakolok tovább. Vajon honnan tudhat Nelli Éváról? A Jövőbálon a kollégánkkal, Marcival közösen dolgoztunk, konkrétan miatta kellett Évát faképnél hagynom. Gyakorlatilag menekülésre kényszerültünk, szóval még neki sem tudtam elmesélni, honnan ugrasztott ki a kétségbeesett hívásával.

– Nem hiszem, hogy elszámolással tartoznék neked – igyekszem rövidre zárni a témát.

– Kivéve, ha engem is belekeversz a kalandozásaidba! – Az asztalra csapja a kést, majd elém lök a pulton egy bőrtokot. – Éva ma itt járt, nála voltak az irataid. Például annak a kocsinak a forgalmi engedélye, ami az én cégemnek a nevére szól.

Hitetlenkedve veszem elő a farzsebemből a pénztárcámat, majd a forgalmi engedélyt és a jogosítványomat őrző bőrtokot keresem, és meglepődve tapasztalom, hogy az tényleg nincs a helyén.

Bassza meg!

Észre sem vettem, hogy elhagytam. És ez baj. A munkámban fontos az anonimitás, a lelepleződéssel a szabadságomat és nem kis túlzással az életemet kockáztatom. Amint közölünk valakinek kiderül a személyazonossága, hasztalanná, sőt kifejezetten veszélyessé válik a szervezet számára. Nellinél pedig az aktuális viszonyunkból adódóan nincsen túl jó helyen az információ, miszerint Éva megtudta a valódi nevemet.

– Fogalmam sincs, hogy hol talált az irataimra – hazudom feszülten, ahogy elveszem a tokot. – Biztosan kirántottam valahol.

– Lehet, hogy a kis cafkák bekajálják a hazugságaidat, de én ennél jobban ismerlek, Ádám! Nem tudom, emlékszel-e még, de én tanítottalak hazudni – ingatja a fejét, majd visszaveszi a kést, és folytatja a szeletelést. – Éva elmondta, hogy ott volt a Jövőbálon, te pedig nem vagy annyira balek, hogy csak úgy elhagyj dolgokat. Biztosan lekerült rólad a nadrág. És tudod, miért vagyok ebben annyira biztos? Nem azért, mert itt zavarodban összevissza beszélsz, hanem azért, mert utánad jött szegény lány. Ha nem dugod meg, feladja postán a papírokat.

Összeszorított szájjal nézek rá. Nelli érett és tapasztalt nő, hiába is próbálnám, őt képtelenség az orránál fogva vezetni. Kár volna a strapáért.

– Én szégyellem magam helyetted, amiért elfelejtetted a kiképzésed két legfontosabb elemét. Azt, hogy a privát szférádat mindenáron megvédd, és hogy munka közben nincs szex – viczorogja, és határozott mozdulatokkal szeleteli tovább a zöldséget.

– Nincs szex? – pukkan ki belőlem a gúnyos kacaj. -Ezt pont te mondd?

Tudomást sem vesz arról, hogy reagáltam. Remek vitapartner.

– Nagyon úgy tűnik, hogy minden beléd fektetett óra időpocsékolás volt – jelenti ki nem kevés csalódottsággal a hangjában.

És ha tudná, milyen körülmények között ismerkedtünk meg Évával, még inkább kikelne magából. A tegnapi küldetés során nem lopnom, hanem az egyik politikus tizenkilenc éves, cégvezetői babérokra pályázó lányának a táskájába kellett belecsempésznem egy megbuherált tollat. Pofonegyszerű munka volt, leszólítottam, majd a második közösen elfogyasztott ital után a toll már a táskában pihent. Marcinak szintén egy hasonló szerkezetet kellett a megfelelő embernél elrejtenie, ám ő nehezebben boldogult. Amíg vártam rá, a helyszín és a társaság adta lehetőségeket kiaknázva, a saját szakállamra gyűjtöttem egy kicsit, ami szintén szabályellenes.

– És akkor most el akarsz fenekelni, mert rossz fiú voltam? Esetleg rohansz Bazihoz, hogy beárulj? – kérdezem gúnyos hangon, de ez csak álca.

Tartok attól, hogy Nelli beköp. Veszélyes egy bestia.

– Arra gondoltam, hogy... – húzódik közelebb hozzám, miközben a kés élet az ingem egyik gombjához tartja, aztán elbűvölően a szemembe néz. – Végre kibékülhetnénk.

Megpróbál szájon csókolni, de mielőtt sikerülne, elfordítom a fejemet.

– Ne kezdjük ezt előlről – morgom.

– Én nem is előlről akarom kezdeni... – mondja, majd néhány gombbal feljebb emeli a kést, közel jár a nyakamhoz. – Hanem folytatni szeretném.

Remélem, nem látszik rajtam, hogy egy kicsit be vagyok szarva. Nelli örült, az örültek egyik ismertetőjegye pedig az, hogy ha valamit nem sikerült megszerezniük, inkább tönkreteszik. És bár az ebből adódó bizonytalanság évekig izgatott Nelliben, most görcsbe rándul tőle a gyomrom.

– Nelli, ezt már ezerszer megbeszéltük – ragadom meg a csuklóját, mielőtt véletlenül megcsúsztatna a keze a késsel. – Rettenetesen unom, hogy újra és újra ide kanyarodunk vissza. Ami köztünk volt, annak vége. És egyébként is azért jöttem, hogy megbeszéljük, hogyan találjuk a szakításunkat Bazinak.

Idegesen felnyög, majd zaklatottan visszafordul a munkalaphoz.

Nellivel kicsivel több mint négy éve ismerjük egymást, a csapatunk harmadik tagja, Marci mutatott be bennünket. Marcival ugyanabba

az edzőterembe jártunk, így egy idő után edzőtársakká váltunk. Egyszer szóba került, hogy nem igazán találom a helyemet a világban, egyik napról a másikra élek, amire ő felvetette, hogy talán lenne számomra egy izgalmas munkaaajánlata. Marci és Nelli akkor már évek óta együtt dolgoztak, az akkori társuk, aki egyben a mesterük is volt, kiöregedett, ezért utánpótlást kerestek.

Amikor vázolta, miről is lenne szó, először nemet mondtam. Hiába voltam megszorulva, nem akartam bűnözővé válni. Marci kudarcát követően Nelli elhívott vacsorázni, ott körbeudvarolt, elmondta, mennyire ígéretesnek lát, és mivel az ágyában folytattuk az estét, el is hittem neki. Onnantól úgy formált, ahogy egy huszonnégy éves fiút egy harminchárom éves nő alakítani képes. Végül már én is úgy láttam, én vagyok a világ legszerencsésebb fickója.

Ha meg kellene fogalmaznom azt, hogy mik is vagyunk, bajban lennék a kifejezésekkel. Kémek vagyunk? Nem, hiszen nem kormány megbízásból dolgozunk. Fogalmazzunk úgy, hogy végrehajtók vagyunk, de való igaz, kell rendelkezünk a kémek által is birtokolt adottságokkal, illetve képességekkel. Ilyen a bizalomgerjesztően vonzó, de nehezen megjegyezhető külső, a megnyerő, simulékony, ám mindenre rábeszélő stílus, valamint az ügyes, fürge ujjak. Akkor vagyunk jók, ha könnyen átjutunk az emberi akadályokon, de nem emlékeznek ránk, vagy legalábbis nem tudnak különös ismertetőjelet kapcsolni hozzánk. Ezért van az, hogy a tetoválásaim mind olyan helyeken vannak, amelyeket a ruha eltakar. Leszámítva, ha a ruha lekerül... *

Van egy ügynökszerű fickó, Bazi, aki valamiféle központi figuraként oszt le nekünk feladatokat. A megbízások természetétől függően Bazi néha bevon hackereket vagy más, hozzánk hasonló csoportokat. Miért nem vagyunk egy nagy csapat? Mert Bazi szerint egy-egy szervezet három taggal tud kiegyensúlyozottan, belső ellentétek nélkül működni.

A munkához természetesen szükségem volt egy alapkiképzésre, amit Nelli nagy örömmel vállalt. Tulajdonképpen ő nevelt férfivá, de az életem legnagyobb csalódását is neki köszönhetem.

– Mikor fejezed be ezt az átkozott hisztit? – kérdez keményen. – Unalmas és rendkívül férfiatlan. Ahogy az is, hogy valami olyasmin

lovagolsz, ami már megtörtént és visszafordíthatatlan.

– Én a jövőt tervezem, te ragaszkodsz a múlthoz -szembesítem. – Ez részemről egy döntés. És hiába forgatsz, csavarsz, nem fogok rajta változtatni. Nem azért, mert nem akarok, hanem mert képtelen vagyok rá.

– Képtelen... – ismétli gúnyosan Nelli.

A nyelvemen van, hogy kimondjam, undorodom tőle, de nem akarom megalázni.

Nagyjából egy éve Bazi egyéni munkára hívta Nellit. Csodálkoztunk, hogy Marcival nem kellünk, de csak üzletasszonynak nézhető nőre volt szükség. A küldetések titkosak, kizárólag a résztvevők ismerhetik a részleteket, és a „kihagyottaknak” is jobb, ha nem tudnak felesleges, terhelő információkat. Be kellett érnem annyival, hogy a nőnek egy oroszországi, akár hosszú ideig is elhúzódó küldetésben kell részt vennie. És már ez a kevés infó sem tett boldoggá, de Nelli nyugtatott, havonta egyszer mindenképpen hazautazik majd, és azt is megoldja, hogy időközben titokban rendszeresen beszélhessünk egymással. Ez fél évig valóban így zajlott, mígnem egyik napról a másikra felszívódott.

Azt hittem, megőrülök itthon. A páromnak kétezer kilométerre tőlem, valahol Oroszországban nyoma veszett, én pedig azt sem tudtam, merre induljak a keresésére. Hívtam Bazit, aki nyugalomra intett, várjunk egy kicsit, hátha Nelli álcájához kell a néhány napos visszahúzódás. A néhány nap leteltével aztán meglátogatott, és lélekszántó monológot adott elő arról, hogy a mi munkánk veszélyes, néha a legjobbakat is elveszítjük. Teljesen kifordított önmagamból a felismerés, hogy gyakorlatilag lemondott Nelliről. Hogy képes tétlenül ülni, miközben az egyik embere talán még él és megmentésre vár? Mi a francnak beszélünk akkor összetartozásról meg csapatszellemről, ha a bajban csak magunkra számíthatunk?

Követeltem Bazitól, hogy mondja meg, hova küldte Nellit, de nem tette. Olyannyira felhergeltem magam, hogy késért nyúltam. Nem leszúrni, csak megijeszteni akartam. Pisztolyt rántott, és azzal a tanáccsal hagyott magamra, hogy próbáljak megnyugodni, zaklatott gyerekeknek nem tud munkát adni.

Hogy tudtam volna megnyugodni? Szerintem akkor lettem volna gyerek, ha tétlenül beletörődöm abba, hogy elveszítettem valakit. Bazi kikerülésével, az összes létező kapcsolatomat megmozgatva sikerült eljutnom egy hackerhez, aki a hívlistámtól visszavezetve kiderítette, hogy Nelli egy moszkvai lakásból telefonált rendszeresen. Inkognitóban az orosz fővárosba utaztam, ám ami ott, némi kutakodás után fogadott, a legmerészebb rémálmaimat is felülmúlta: a nő, akit szerettem, hozzám az egyik orosz oligarchához, és láthatóan boldog volt vele. Nem mentem oda hozzá, nem kerestem fel, csak messziről figyeltem napokig. Kerestem azokat az általam jól ismert jeleket, amelyekből meggyőződhettem volna, hogy Nelli színjátékot játszik. Hiába. Amit láttam, az a mellbevágó valóság volt.

Hazatértem után, bár nehéz volt, mindent megtettem annak érdekében, hogy túllépjek Nellin. Nagyon hosszúra nyúltak a forróvérű lányokkal telezsúfolt éjszakáim. Öt hónappal később érkezett a hír, hogy az oligarcha meghalt, az esetről még a magyar sajtó is beszámolt. Nelli pedig két hónapja hazatért, és úgy viselkedett, mintha mi sem történt volna. Mintha mi lennénk a világ legnormálisabb párja.

– Pontosan tudod, hogy munka volt – háborodik fel. – Magyar üzletasszonyként küldtek ki, és a Jurij gépén lévő adatokra volt szükségem. A társaságába kellett járnom, közel kellett hozzá kerülnöm. Aztán elkezdett kételkedni bennem, elfajultak a dolgok, és ha nem megyek bele azokba, amiket kitalált, megölt volna. Vagy szerinted ezt örömben csináltattam? – kérdezi, miközben felém mutatja a tenyerébe égetett címet. – Az az ember megbélyegeztetett. A sajátjának jelölt. És ez örökre a testemen marad.

Sokszor hallottam a történetet, miszerint a hűségét próbára téve Jurij három feladat elé állította. Az egyik volt ezek közül a billogozás, amikor hevített vassal a tenyerébe nyomták a férfi családi címerét. Azt hitték, hogy megfutamodik, leleplezi magát és megölhetik, de ő kitartott.

Már ha így volt.

– Az a baj, hogy egy szavadat sem hiszem – ingatom a fejem. – Egy valamit kifejeztél annak idején a tanításból. Mégpedig azt, hogy ebben a szakmában nem lehet valós kötődésed, mert biztosan csalódás ér. Azok után, amin átmentem miattad, csodának kell történnie, hogy bárkihez is kötődni tudjak.

– Önző vagy, Ádám. Engem mindvégig az tartott ott életben, hogy te vársz rám. Hogy hamarosan újra együtt leszünk.

– Mindez akkor is a fejedben volt, amikor újra és újra lefeküdtél vele? Akkor is, amikor isten tudja, miket műveltél vele az ágyban? – Kemény kérdéseim hatására ismét erősen megmarkolja a kés nyelét. – Ezért kellett volna megszöknöd, vagy segítséget kérned. Ehelyett hónapokig mosolyogva éltél azzal a vén fasszal, mint egy szerelmes kamasz lány. Pechedre megmérgezték a disznót egy olyan vacsorán, ahova téged nem hívott...

– Elég! – csattan fel, miközben a kést teljes erejéből a deszkába állítja, majd lehajtott fejjel mindkét kezével megtámaszkodik a pulton. – Fogd be a szád!

Mindketten szótlanul állunk: ő a pultot bámulja, azt hiszem, hogy a könnyeivel küszködik, én őt figyelem. Igyekszem kitalálni, mi járhat a fejében. Mivel is zaklattam fel ennyire? Ha igazam van, és beleszeretett az oroszba, most a lelke mélyén gyászolhatja a férfit. Ebben az esetben borzalmas lehetett visszakullognia a régi életbe, és özvegyként eljátszani, hogy mindvégig ide vágyott. Ha viszont tényleg vissza akart térni, és valóban szerelmes belém, kízó lehet a felismerés, hogy elvesztett.

Nellinek egy valamiben igaza van: a múlt visszafordíthatatlan. Ezért is kell megbeszelnünk, mit mondunk Bazinak. Neki nem volt ínyére annak idején, hogy egymásra találtunk, de végül Nelli tapasztalatában bízva elfogadta. Garantáltatta velünk, hogy külön tudjuk választani az érzelmeket a munkától. Nem tudtuk. És ma azt kellene elhitetnünk a dörzsölt fickóval, hogy békében válnak el az útjaink, miközben Nelli itt sír előttem. Marci szerint lehetetlen küldetés Nellivel a békés szakítás, és fel kell készülnöm a legrosszabbra. Meglátjuk.

– Hol vannak a papírom? – kérdezem színtelen hangon, mert próbálom a témát az eredeti kerékvágásba visszaterelve

kizökkenteni a jelen állapotából.

– Nála – vonja meg a vállát. – Tőled szokatlan módon egy élelmes kis ribancot fogtál ki. Hiába mondtam neki, hogy te nem laksz itt, de eljuttatom az irataidat, nem akarta odaadni.

Habár az arcom komoly marad, magamban felnevetek: Éva biztosan kiszimatolta, hogy Nellivel valami nem stimmel.

– Hagyott bármiféle elérhetőséget?

Nelli nem reagál a kérdésekre, csak néz szomorú tekintettel. Habár a mosolyomat elfedtem, a szemem csillogását biztosan nem sikerült. Nelli látja, hogy Éva említése kellemes gondolatokat ébreszt bennem, és ez nem használ az ő állapotának.

– Tudod, ahogy elnéztem ma Évát, eszembe juttatta azt a fiatal lányt. Mi is volt a neve? – kérdezi hümmögve, de válaszol is magának: – Nikinek hívták, ugye? Ő is ártatlannak mutatta magát, mégis egy romlott ribanc volt.

Nikivel néhány héttel az előtt kezdtem el találkozgatni, hogy Nelli az orosz halála után hazatért. A kedvenc tetoválószalonomban gyakornokoskodott; van olyan minta a bőrömön, amit ő varrt rám. Az ismeretség aztán kölcsönös érdeklődésbe fordult. Hazudnék, ha szerelmet emlegetnék, hiszen mélységeiben egyáltalán nem érdeklődtünk egymás iránt, de az biztos, hogy élvezetesen töltöttük el együtt az időt. Aztán amikor Nelli nagy meglepetésként visszatért, én pedig úgy döntöttem, megpróbálom helyrehozni a lehetetlent, megkíséreltem elmagyarázni Nikinek, hogy a régi kapcsolatom helyrehozása mellett döntöttem. Váratlanul érte, írogatott nekem, az üzeneteit pedig Nelli a tudtom nélkül elolvasta. Egyik este elkapta szerencsétlen lányt, eltörte az ujjait, hogy többet ne írhasson nekem. Ezzel együtt a karrierjét is derékba törte, nekem pedig azóta sincs merszem visszatolni a pofámat a szalonba.

Niki megemlézése tehát felér egy fenyegetéssel.

– Itt a cafka száma, szerezd vissza az irataidat! Aztán intézd el, hogy arra se emlékezzen, hogy valaha találkozott veled, különben én fogom eltakarítani a szart helyetted – közli kőkemény tekintettel.

– Nem engedem, hogy elbaszd az életedet. Tudod, a Bibliában is Éva vitte bűnbe Ádámot. Most sem lenne másként.

5

Nem hívtam fel Évát egyből, mert előtte szerettem volna átgondolni a helyzetünket. Mit akarhat tőlem? Miért keresett fel, ahelyett hogy postára adta volna, vagy egyszerűen a kukába hajította volna az iratokat? A féltékeny Nellivel ellentétben vele kapcsolatban nincsenek rossz érzéseim, de tény, sok sértett nő bosszút forralna, ha egy férfi csak úgy faképnél hagyná szex után. Bár igaz, akkor már rendőrkézen lennék. Talán abban a szituációban szeretne revansot venni, ahol a sérelem érte? Annak állnék elébe.

Míg Nelli a vacsorához öltözködött, megpróbáltam felhívni a számot. Kicsengett, de Éva nem vette fel. Most, meglehetősen későn hív vissza, már majdnem végeztünk a vacsorával. Ahogy a megrezzenő telefonom kijelzőjén látom, hogy ő keres, a többiektől elnézést kérve az italommal az erkélyre tartok. A lakás a Dunaparton áll, az erkély a folyóra néz; imádom, ahogy a befagyott víztükrön visszacsillannak az éjszakai város fényei. Azt hiszem, hogy ez a látvány az egyetlen, ami hiányzik a Nellivel közös életemből.

Fogadom a hívást: Éva kedvesen bemutatkozik, elmondja, hogy volt erről a számról egy hívása, majd ahogy

bemutakozom, némi fáziskéséssel mélyített hangra váltva közli az egyértelműt:

– Nálam van a jogosítványod.

– Igen, tudok róla – válaszolom somolyogva, majd kortyolok a kezemben tartott borból.

Hosszú szünet következik a vonalban. Tegnap este olyan könnyedén gördültek a szavak, most pedig hallgatunk, mint két éretlen kamasz. Mindketten kényelmetlenül érezzük magunkat: Éva azért, mert nem tudja, kinek is adta oda magát tegnap este, én pedig azért, mert nem szokványos, hogy felkeressenek az előző esti kalandjaim.

– Nyugodj meg, nem akarom, hogy feleségül vegyél, amiért egyszer lefeküdtünk egymással – szólal meg végül Éva, és tőle

várhatóan humorral igyekszik kezelni a helyzetet. – Ha minden férfival elvetetném magam, aki csak megdugni akart, már többszörösen elvált lennék.

Túlságosan keserű humor ez ahhoz, hogy reagálni tudjak rá. A fejemben végigpergő összes válaszlehetőség után hangozna, ezért újra iszom egy kortyot, hátha segít. Türelmetlenül rákérdezhetnék, hogy mit is akar tőlem, de ez majd személyesen kiderül.

– Mesélj! Hogy telik az estéd? – rukkolok elő a lehető legáltalánosabb kérdéssel a befagyott folyóra meredve.

Várat a válasszal, gondolom, nem tudja hirtelen hova tenni a kérdést.

– Itthon vagyok, még délután elkezdtem nézni egy filmet, és belealudtam. De még össze kell szednem magam, szóval csak később tudunk találkozni, hogy odaadjam az igazolványt.

Zavarunkban egy ennyire ártatlan kérdéssel is sikerül félreértenünk egymást.

– Nem is azért kérdeztem, hogy most találkozzunk -ingatam a fejemet, mintha látná. – Csak érdekelt, hogy mit csinálsz.

A csendjéből kihallatszik, furcsállja a válaszomat. Az igazat megvallva én is furcsállom, hogy összevissza fecsegek. Megpróbálom visszanyerni a határozottságomat.

– Még van egy kis dolgom, talán kétórányi – mondom. – Elég késő lesz, amikor végzek, és nem akarlak feltartani, szóval, ha gondolod, holnap is találkozhatunk.

– A délutáni alvás után nem hiszem, hogy túl korán el tudnék aludni, úgyhogy hívj, ha végeztél, szerintem ébren leszek.

– De holnap is megfelelő, ha... – erősködöm, de közbevág.

– Ne vezess jogosítvány nélkül, nehogy elkapjanak a rendőrök!

Elvigyorodom.

– Szóval nem bírod ki egyetlen este sem nélkülem -nyerem vissza a humoromat.

– Vagy csak szeretnék mielőbb kitörölni az életemből, nem gondolod? – csíp oda.

– Hívlak, amint végeztem – ígérem mosolygósán.

Miután elköszönünk, a poharamban maradt utolsó

néhány kortyot egyszerre lehúзва állapítom meg, hogy Éva kivételes nő. Engem pedig vonzanak a ritkaságok. Legszívesebben már most elindulnék hozzá, de sajnos még dolgom van. A lakásba visszatérve az asztalnál ülő Bazi elismerő kurjantása üti meg a fületem:

– Komolyan mondom, te egy élő legenda vagy Nelli!

– Ne túlozz! – legyint álszerényen Nelli, miközben leülök mellé a helyemre. – Csak teljesítettem a küldetésemet.

– Viccelsz? Te hosszában végigsétáltál oda-vissza a poklon, és élve kijutottál! Ez gyakorlatilag lehetetlen! -lelkendezik Bazi derűs arccal, majd a fejét ingatva dől hátra a székében. – Mind azt hittük, hogy véged!

Bazi olyan, mint egy kedves mackó valamelyik rajzfilmsorozatból: nagydarab, foltokban őszülő szakállú és dörmögő hangú. Általában jó kedélyű, és olyan jóízűen nevet, hogy a legrosszabb kedvű ember arcára is mosolyt csal. A külseje azonban megtévesztő: Bazi valójában egy mosolygós gyilkos. Állítólag egyszer egy önfeledt beszélgetés közben lőtt fejbe egy árulót. Lehet, hogy ez a történet csupán legenda, de annyi eszelős vesz körül, hogy már semmin sem csodálkozom.

– Hát mégis a nyakatokon maradtam – tárja szét a karját Nelli.

Kifejezetten felületes fecsegéssel kezdtük az estét, majd Bazi érdeklődő faggatózással elérte, hogy Nelli újra elmesélje az orosz történetét. Mindannyian hallottuk már kismilliószor, hogy hogyan történt, talán szóról szóra is el tudnám ismételni a szavait, de Bazi valamiért képtelen betelni vele. Kezdek gyanakodni, hogy talán kételkedik a történet valóságtartalmában, és arra vár, hogy az idő múlásával Nelli belezavarodjon a saját meséjébe. Jól hangzik, de ez sajnos hiú remény; Nelli és Bazi évek óta rajonganak egymásért.

– Áruld el, te mérgezted meg Jurijt? – kérdezi bensőségesen suttogva Bazi.

– Ott sem voltam azon a vacsorán, Bazi – érkezik a kacsintós válasz.

– Jó, mert nem élném túl, ha ez az isteni sült csirke mérgező lenne – pukkan ki Baziból. – Érted, nem élném túl, ha mérgezett lenne!

Bazi borzalmas szóviccével elérkezettnek látom az időt arra, hogy utántöltssem a poharamat, közben összenézek a velem szemben ülő Marcival. Látom rajta, hogy ő is szívesebben lenne máshol.

– Milyen fűszer van ebben a csirkében, amitől ilyen különleges lesz? – kérdezi Bazi, hátha Nelli végre elárulja a titkot, de nem teszi.

– Ha elárulnám, meg kellene, hogy öljelek.

– Még mindig gyilkos poénjaid vannak – buggyan ki a nevetés, és azzal együtt majdnem a szájában forgatott falat csirke is Baziból.

Azt hiszem, hogy a hallottak elég indokkal szolgálnak arra, hogy egyetlen kortyra kiigyam a poharamat, majd újratöltssem.

– Nemcsak a gyilkos poénjaim maradtak meg, hanem az erőm is – csap le a témaváltás lehetőségére Nelli. – Alig várom, hogy visszatérhessek a munkába.

– Máris vissza szeretnél térni? – csodálkozik Bazi. – Még ki sem pihented magad!

– Máris? – kérdez vissza Nelli. – Két hónapja visszatértem. Úgy ismersz engem, mint aki itthon ücsörög és kötöget?

– Kötöget! – ismétli el teli szájjal nevetve Bazi. – Ezt most elképzeltem, de valahogy nem rád illik. Inkább az, hogy nyakon szúrj valakit a kötőtűvel.

Hogy még hatásosabb legyen, Bazi illusztrálja is, hogy mire gondol. Elkerekedett szemmel bámulom, majd épp innék a boromból, amikor hirtelen felém fordulva kérdezi:

– Ádám, szerinted kipihente magát?

Nellire sandítok. Ha ő visszatér, értelemszerűen kevesebb munkát kapok, tehát nehezebb lesz összegyűjtenem az önálló életre valót. Ha viszont nemet mondok, azt kockáztatom, hogy elszólja magát Bazinak a tegnapi esti ballépésemről.

– Szerintem kipihente magát – bököm ki.

Nelli megkönnyebbülten elmosolyodik.

– Micsoda úriember! Azt mondja, amit a szeretett nő hallani akar – Bazi dicséretéből kihallok némi gúnyt. – De remélem is, hogy minden lehetőséget megragadsz ennek a csodának a szolgálatára.

– Lenne még mit fejlődni – jegyzi meg Nelli.

Gyilkos tekintettel fordulok felé. Megkapta, amit akart, miért szórakozik?

– Gondolom, a nap nagy részét az ágyban töltitek, nem igaz? – bizalmaskodik Bazi. – Fél évig nem is hallottatok egymásról, van mit bepótolni.

A számon van, hogy előrukkoljak a kérdéssel: hallja-e magát. Szerinte tényleg normális az, hogy ha az ember párja fél évig valaki mással hempergett, úgy viselkedjünk, mintha mi sem történt volna? Sőt, hősként ünnepeljük? Felfordul a gyomrom. Ám türtőztetnem kell magam.

– Ne irigykedj a fiatal fiúkra, akik még bírják a tempót – incselkedik Nelli.

– A tapasztalatot semmire sem cserélném el – kacsint Bazi. – És ha már itt tartunk, a tapasztalt úriembereknek hogy sikerült a tegnapi esti küldetés?

Ismét Marcira pillantok. Neki kellene válaszolnia, de nem teszi, ezúttal rám sem néz, a villájával a csirkéjét piszkálja.

– Felemásan – mondom ki végül én.

– Felemásan? – kérdez vissza elkomolyodva, homlokát ráncolva Bazi.

Az asztalra ereszkedő kínos csend súlya alatt iszom egy nagyobb kortyot. Az esti feladatot nekem sikerült teljesítenem, Marci elé viszont akadályok gördültek. Neki egy gazdag vállalkozó feleségéhez kellett volna annyira közel kerülnie, hogy a táskájába ejthesse azt a speciális tollat.

– Nekem nem sikerült – vallja be Marci, miközben az asztalra helyezi az eszközt.

Mindenki a tolira mered; Bazi olyan indulatosan nézi, mintha egy ketyegő bomba volna. Valójában számára az utóbbi időben egyre többet hibázó Marci a ketyegő bomba. Bazi lehetetlenül mély levegőt vesz, aztán ahogy kifújja, számonkérően kérdezi:

– Mi történt?

Úgy érzem, meg kell védenem Marcit. Bazi úgyis elkönyvelt már a lobbánékony örök lázadónak, belefér a megítélésembe néhány keményebb szó.

– Mert sikerült a balfasz hackereidnek egy olyan személyiséget kiválasztani neki, aki mégis megjelent a fogadáson – hadarom. – Halkan jegyzem meg, hogy az én fedőfigurám is megjelent, csak az

én célszemélyem egy tizenkilenc éves, személyiségzavaros kislány volt, az övé meg egy dáma, aki önmagával sem áll szóba.

Nelli bokán rúg az asztal alatt, gondolom, ezzel akarja jelezni, hogy jobban tenném, ha kussolnék, de nem tud elhallgattatni. A hackerek feladata volt megszerezni a vendéglistát, majd megjelölni róla két olyan fickót, akik biztosan nem mennek el a Jövőbálra. Fogalmam sincs hogyan csinálják, nem is érdekel, a lényeg, hogy elbaszták. Valójában ők vallottak kudarcot, de Marci kerül bajba. Ez bosszantó és igazságtalan.

– Így volt? – kérdezi Bazi dühös tekintetét Marcira villantva, de mivel nem kap választ, ezért ordítva folytatja. – Kérdeztem valamit, Marci! Ki baszta el?!

Az én gyomrom is összerándul a hangjától, meglep, hogy Marci mennyire szenvtelen arccal néz fel a tányérjáról.

– Velem ne ordibálj, Bazi! – közli szinte suttogva. -Nem mindegy, hogy ki hibázott?

– Ez egy több millió forintos meló – vicsorogja Bazi. Még sosem láttam ennyire ingerültnek. – És valaki el-baszta. Tudnom kell, hogy ki a hibás!

– Te hibáztál – jelenti ki Marci irigylésre méltó türelemmel.

– Hogy merészeled...? – sziszegi a fejét ingatva Bazi.

– Pontosan mit? – kérdezi homlokát ráncolva Marci. – Azt, hogy nem szarom le a bokám, amiért hisztizve nézel rám? Ez az igazi bajod, ugye? Hatalommániás vagy, és megőrülsz, ha nem tudsz valakit megfélemlíteni.

Legyen szó bármennyire régi kollégádról, neked csak az a fontos, hogy te lehess az igazságszolgáltatás, amely lesújt.

A szemem sarkából látom, hogy Bazi megmarkolja a kése nyelét. Nelli a combomat szorítja, majd alig látható fejingatással kér, hogy ne avatkozzam közbe. Vajon azt is nyugodtan végignézné, ahogy Bazi felvágja a társunk torkát a késsel?

– Törvényeket hozol, aztán úgy alakítod, ahogy a kedved tartja, végül te sem tudod őket betartani – veti Bazi szemére Marci. – Engem már nem érdekel az akaratod. Nem vagy feljebbvaló, nem vagy értékeesebb nálunk. Egy vagy közülünk, és az is maradsz, bárhogyan próbálsz ebből kitörni.

Nézik egymást vad tekintettel. Szédületes gyorsasággal jutottunk a Jövőbáltól Bazi hatalommániájáig. Tapintható az asztalnál a feszültség; nagyon csodálkozom, hogy a kés még mindig Bazi kezében van és nem Marci mellkasából áll ki.

– Marci, jobb lenne, ha most elmennél! – Nelli ajánlata valójában házigazdái felszólítás.

Marci anélkül, hogy levenné a szemét Baziról meg-törli a száját, iszik egy korty italt, majd a szalvétát a tányérra ejtve feláll. A maradékkal együtt én is szótlanul várom, hogy az ajtónál felvegye a kabátját, majd lelépjen a színről, pedig engem is nyomaszt ez a méltatlan helyzet.

– Nem tehetett róla – suttogom magam elé, miután Marci köszönés nélkül becsapta maga mögött a bejáratí ajtót, de senki nem foglalkozik velem.

– Valahogy orvosolnunk kell ezt a problémát, különben nem kapjuk meg a pénzt – közli síri hangon Bazi.

– Majd én megoldom – ajánlkozik Nelli. – Olvastam a nőről összegyűjtött anyagot, sokkal könnyebben a közelébe tudok kerülni, mint egy férfi. Jár például jógára.

Az említett összegyűjtött anyagot is a semmirekellő hackerektől kaptuk, szóval akár fikció is lehetne.

– Csináljátok meg együtt Ádámmal – közli Bazi, és az asztalon átcsúsztatja a tollat Nellinek, végül felém fordul, és rám kacsint. – Tudom, hogy együtt verhetetlen páros vagytok. Bennetek nem fogok csalódni.

6

Éva egy a Nelli lakásától nagyjából huszonöt perc sétára fekvő kis parkot, azon belül pedig egy szökőkutat jelölt meg találkozási pontként. Első hallásra meglepett a helyszínválasztás, valamiért azt gondoltam, hogy a lakására hív, jobban belegondolva viszont abszolút érthető a bizalmatlansága. Habár éppen ellentétes irányban található, úgy döntöttem, indulás előtt kerülök az egyik éjjel-nappal nyitva tartó virágbolt felé: ott vettem egy szál vörös rózsát. Nem elsősorban azért, mert illik, hanem mert szeretnék valamit adni Évának, amiért megmentette a seggemet.

Átfutott az agyamon, hogy a maradék borral induljak útnak, de nem akartam egy üveggel a kezemben róni a város utcáit. Sajnos a döntés nem bizonyult jónak, hiába az öltöny, azon pedig a hosszú szövetkabát, pokoli hideg az idei tél, jól jött volna a belső fűtés.

Séta közben volt időm gondolkodni a vacsoraasztalnál törtéteken, természetesen leginkább Bazi és Marci vitája foglalkoztatott. A határozottsága alapján Marci nem a levegőbe beszélt, tudhat valami igen terhelőt Baziról. A kíváncsiságom nem hagyott nyugton, útközben felhívtam Marcit, de sajnos nem vette fel. Lehet, hogy egy nőhöz ment lazítani, vagy ahogy hazaért, lefeküdt aludni. Mindegy, előbb-utóbb úgyis beszélünk, akkor majd kifaggatom.

Baziék szóváltásáról lassan Nellire terelődtek a gondolataim. Aggaszt, hogy elengedés helyett ő napról napra erősebben kapaszkodik belém. Hiába terveztük úgy, hogy ma elmondjuk Bazinak, már nem vagyunk együtt, ő inkább közös munkát intézett. A zsigereimben érzem, hogy a ragaszkodásának rossz vége lesz.

– Egyedül jöttél? – szólít meg a szökőkútnál a hátam mögül Éva. Síri hangja megmosolyogtat.

– Ha az, hogy hatökör vagyok nem számít, akkor igen – próbálom neki még háttal tréfával oldani a helyzetet. – És te?

– Én is – jelenti ki. – De figyelmeztetlek, hogy sokkoló van a kabátzsebemben.

– Sokkoló? – csuklik fel belőlem a hitetlen kacaj.

Nem hallom, hogy velem nevetne, ezért arcomra fagy a vigyor. Komolyan beszél? Tényleg sokkoló lehet nála? Fél tőlem? Rendben, biztosan tele van kétségekkel, de hogy feltételezheti, hogy bántani akarom? Miket gondolhat rólam?

– Helyes, hogy vigyázol magadra, sok szemétláda járja éjszaka a várost – bólintok felé fordulva. – De inkább nekem kellene tőled tartanom, nem gondolod?

– Neked miért kellene tőlem?

– Tudsz rólam olyan dolgokat, amiket kevesen – mo-solyodom el.

Epésen felnevet, majd karba font kézzel a szememre veti:

– Éppen az a bajom, hogy semmit nem tudok rólad, Ádám.

– Látod, az igazi nevemet is tudod – világítok rá. -Kevés nő van ezzel így.

A szemét forgatva lép közelebb, hozza magával a parfümjé édes illatát. Az idomait elrejtő fekete kabátban és a szintén fekete sapkája alá tűrt hajával is gyönyörű. Sminkje lényegesen visszafogottabb, mint tegnap este, nem tudja eltakarni a hidegcsípte bőrét, ami kifejezetten előnyére válik. Nincs szüksége cicomára ahhoz, hogy vonzó legyen.

– Azt nekem hoztad?

– Mit? – kérdezek vissza.

Úgy néz rám, mintha ütődött lennék, de hirtelen tényleg nem tudom, mire gondol.

– A virágot.

Csessze meg!

Annyira elbambultam Éva természetes szépségén, hogy még az ujjaim között forgatott rózsáról is megfeledkeztem. Nem ismerem magamra, és ez az érzés némiképp megijeszt. Kész szerencse, hogy nem vagyok egy begyulladós típus.

– Persze – nyújtom át, de még nem veszi el.

– Loptad? – kérdezi oldalra biccentett fejjel.

– Vettem – felelem megjátszott felháborodással.

– Pedig virágot lopni legalább nem szégyen – szúr oda, majd elfogadja a rózsát és megszagolja. – Nézzenek oda, nem művirág!

– Adott már neked férfi művirágot? – csodálkozom. Eszembe sem jutna ilyesmi.

– Igen, egy rád nagyon emlékeztető, öntelt alak. Hozzátette, hogy a művirág nem hervad el, ezért majd örökké rá emlékeztet. Valóban nem hervadt el, de kitűnően égett – mondja, majd ördögi mosollyal megnyalja a szája szélét.

Teljesen beindít ez az önkéntelen apróság.

– Egyébként nem vagyok egy rózsás lány. Legközelebb csokit hozz!

– Boldogsághormon-termelőként általában velem is beérik – felelem széles vigyorral az arcomon.

Elkerekedik a szeme, arcára kiül, hogy övön alul érte a válasz. Megmenti a replikától a semmiből feltűnő, mellettünk elszaladó futó. Ki a fenének jut eszébe télvíz idején, éjjel futni?

– Kellemesebb lett volna zárt térben találkozunk -jegyzem meg a tenyeremet összedörzsölve. – Bár végül is ez a szituáció felidézi a kamaszkoromat. Azt a részét, amikor nem volt hol összebújni a lánnyal és maradt a természet lágy öle.

Éva hosszan, csillogó szemmel és halovány mosoly-lal fürkészi az arcomat. Elveszünk egymás tekintetében. Kezdeti zavara oldódott, de még látom rajta a távolság-tartást. Időre van szüksége, a kérdés az, hogy napokra, órákra vagy percekre. A következő mondata mindenesetre nem kecsegtet túl sok jóval.

– Azért nem magamhoz hívtalak, mert nem volt kedvem összepakolni, és elrejteni az értékeimet – von vállat. – És gondoltam, ameddig vársz rám, kihálászhatod az aprót a medence aljáról. Nem gondoltam bele, hogy télen lekapcsolják a vizet, és felsöprik az alját.

Szórakoztatóan csípős humora kezd sértegetéssé fajulni. Természetesen elfojtom a sértettségemet, zsebre vágott kézzel egyik lábamról a másikra állva arra számítok, ha nem adom alá a lovat velős válasszal, ő is visszafogja magát.

– Sétáljunk, mert mindjárt idefagysz – javasolja, én pedig örömmel fogadom az ajánlatot, viszont az már nem tetszik, hogy az első lépések után folytatja a baszo-gatásomat: – Egész nap azon

tűnődtem, vajon tényleg béna vagy, és csak úgy elhagyod az irataidat, vagy direkt csináltad azért, hogy felkeresselek.

– Melyik változat tetszene jobban? – kérdezem ezúttal komolyan.

– Nekem mindig az igazság tetszik jobban – vonja fel a szemöldökét.

– Pedig az igazság néha egyáltalán nem vonzó -dünnyögöm behúzott nyakkal lépkedve.

– Szóval így csinálod – csap le rám Éva, a rózsával felém mutat.

– Mire gondolsz? – nézek rá értetlenkedve.

– Fogalmam sem volt, hogyan sikerült elérned, hogy ne lássak át rajtad. – Hunyorogva méreget. – Addig dumálsz és viccelődsz, amíg el nem tereled az ember figyelmét.

Tetszik, hogy megfejtendő rejtvénynek tart, ahogy az is hízelgő, hogy bevallja, sokat jártam a fejében. A hasonló beismerésektől érthetően megtáltosodik az önbizalmam.

– Embere válogatja – ironizálok. – Néha csak mosolyognom kell, és máris eltereltem a másik figyelmét.

– Kérkedő – nyögi a szemét forgatva.

A park kapujához érve előre engedem, majd vakon követve kikívánczik belőlem:

– Sajnálom, ami tegnap történt.

– Sajnálod? – csuklik fel belőle a kérdés, és megtorpan. – Mit is sajnálsz pontosan? Sajnálod, hogy megdugtál? Vagy azt sajnálod, hogy Kollay Krisztina hotelszobájában dugtál meg? Esetleg azt, hogy a társaddal kifosztottatok egy csomó embert?

Az utolsó vád nem teljesen pontos, hiszen csak én fosztogattam, de ez jelenleg marginális apróság, nem is javítom ki.

– Azt sajnálom, hogy el kellett jönnöm, ameddig a fürdőben voltál – válaszolom a tőlem telhető leggyen-gédebben ejtve ki a szavakat.

– Kellett – ismétli meg csalódott hangon, majd újra elindul. – Legközelebb figyelj jobban, ha megdugsz valakit, és ott akarod hagyni.

– Nem szoktam ilyesmit csinálni.

Mélyet sóhajt, majd kiadja magától azt, ami talán a leginkább zavarta a tegnap estében.

– Ha nem éppen egy nyitott táskájú nő mellett állok, észre sem vettél volna.

– Miattad mentem arra – vallom be.

– Jaj, Ádám! – nevet fel. – Már tegnap is megmondtam, hogy engem nem lehet esti mesékkel elkápráztatni.

Ezúttal én torpanok meg.

– Elég nehéz úgy beszélni veled, hogy mindenben megcáfolsz, és semmit nem hiszel el.

– Csodálkozol?

– Igen, nagyon – bólintok, és tudom, nem erre a válaszra számított. – Ha nem hiszel nekem, és egy utolsó emberi selejtnek tartasz, miért vagy most itt velem éjnek évadján? Miért szánsz rám időt? Miért nem hagytad, hogy mások találják meg az irataimat? Miért nem álltái bosszút? Nekem úgy tűnik, hogy azért, mert kíváncsi vagy rám.

Nem felel, csak beszippantott alsó ajakkal figyel.

– Ha valóban szeretnél megismerni, akkor legalább annyival tisztelj meg, hogy nem vonod kétségbe minden egyes szavamat – kérem, majd mivel szótlan marad, tovább sétálva mesélni kezdek. – Tegnap kiszúrtalak a tömegben, képtelen voltam rólad levenni a szemem. Elindultam feléd, közben a hárpia hozzád lépett. Megálltam, vártam. Aztán amikor észleltem, hogy veszekedtek, közbeléptem.

– És közben úgy mellékesen belenyúltál Krisztina táskájába.

– És jó móka volt – bólintok. – Képzeld el milyen arcot vághatott, amikor belépett a lakosztályába, és mindent szétszórva és összetörve talált. Jesszus, még a párna is szétszakadt!

Éva lesüti a szemét, aztán kipukkanó nevetés közepette bevallja:

– Összetakarítottam mielőtt eljöttem.

– Tessék? – kérdezek vissza elkerekedő szemmel.

– Betojtam, hogy mi lesz, ha rájön, valaki járt a lakosztályban.

– Te poényilkos! – kiáltom, majd teátrálisan a tenyerembe temetem a homlokomat. – Mindenesetre

köszönöm, hogy elhoztad az iratokat. Tényleg megmentetted a seggemet. Mit kell tennem, hogy visszakapjam?

Éva megáll, és bestiális mosollyal rám néz, úgy közli:

– Mit szólnál, ha ezt a lakásomban beszélénk meg? A következő házban lakom.

Az ajánlat hallatán az elém villanó lehetőségek forrósággal töltik el a mellkasomat, aztán az érzés a gyomromon áthaladva az ágyékomig zubog. Éva nem várja meg a válaszomat, a szövetkabátom gallérjába kapaszkodva maga után von. Két lépéssel később aztán a kabát helyett a kezemet szorítja, úgy húz maga után sietősen.

Minden Évával töltött percben újra játékos kamasznak érzem magam, és mintha a kettőnkön kívüli világ csak jelentéktelen díszlet volna.

Éva a lakása kapualjához ér, hátával a nehéz faajtónak dől, és magához ránt. Két kezemmel a feje mellett megtámaszkodva csókolom, aztán egy óvatlan pillanatban az ajkamba harap. Amikor felszisszenek, az ajtó felé fordul, bepötyögi a kaputelefonon a nyitókódot. A zár berregve enged, ő pedig mindent elsőprő lendülettel vonul a lifthez.

– A tornádó ma este újra lecsap – jegyzem meg vigyorogva, amikor utolérem. – És a viharlovas alig várja a vad vágatát.

– Ne legyél ennyire megalégedve magaddal – jelenti ki a liftbe lépve. – Ez csak szex, Majori Ádám. Ma este kihasznállak, ahogy te tetted velem tegnap.

– Állok elébe – felelem.

Közelebb lépek hozzá, és megmarkolom a fenekét, amitől megugrik. Mohón szájon csókol, majd ahogy a

lift a másodikra ér, kiment a fürkéből és meg sem áll a lakása ajtajáig. Miközben kapkodva a kulccsal bajlódik, a nyakszirtjét csókolom, aztán lerántom a fejéről a sapkát, és élvezem az arcomba omló hajtincseinek illatát.

Hátulról ölelve húzom le a kabátja cipzárját, majd ahogy a lakásba érve lefejtem a válláról a ruhadarabot, a földre hullik a zsebéből a sokkoló. Más helyezben hosszabban is elcsodálkoznék azon, hogy nemcsak dumált, hanem valóban volt nála önvédelmi eszköz, ám a pulóvere alól feltáruló meztelen felsőteste minden józan gondolatot kiűz a fejemből. És ha már a fejemnél tartok, ujjaival a hajamba túrva Éva a hidegtől kökemény mellbimbójára irányítja az ajkamat.

– Mindig öltönyben jársz? – kérdezi rebegő sóhajtással, miután leráztam magamról a kabátomat.

– Általában – felelem, majd miután finoman a fogam közé csíptem a mellbimbóját, hozzáteszem: – De jobban szeretek ruha nélkül lenni.

– Akkor vetkőzz! – szólít fel, közben lerúgja a cipőjét. – Aztán kövess!

Kicsúszik az ölelésemből, és a lakása folyosóján végigsietve eltűnik az egyik ajtó mögött. Komisz mosollyal vetem le a cipőmet, majd az ingemet gombolva indulok utána. Néhány lépésnyire az ajtótól hallok a kiáltását:

– Gyere már!

A fürdőszobában találok, immár anyaszült meztelen. A látvány nemhogy gyorsítana, hanem letaglóz.

– Mire vársz? – noszogat, és megragadja a kezemet, majd ahogy vagyok, ruhástul beránt a tágas zuhanyzófülkébe.

A forró vizet nyitja meg, de a zuhanyrózsából kezdetben jéghideg víz zúdul Éva meztelen testére. Felsikolt, és felém fordulva hozzám simul.

Ez az első alkalom, amikor zavarba ejtően közelről, mélyen egymás szemébe nézhetünk. Néhány kósza másodpercig el is veszünk a másik csodálatában, majd csókban forrunk össze. Szenvedélyes, bizsergető csókban. Kezem Éva hátán keresztül a fenekére vándorol, ő pedig csukott szemmel gombolja tovább az ingemet, ami aztán csuromvizesen toccsan a csempén. A nadrágom következik; kész szerencse, hogy a telefonomat és a pénztárcámat a könnyebb kezelhetőség érdekében télen a kabátom zsebében tartom, a lakáskulcsomnak pedig nem árthat a víz. A nadrág az alsógatyámmal együtt az ing mellé hull, kilépek belőlük és félrerúgom őket. Lerántom a zoknimat, aztán Évához lépek, aki a testemen legeltetve a szemét a falig hátrál, ott azán megfordul, majd a válla fölött bátorítóan visszapillantva felkínálkozik.

És még ő akarta kihasználni a testemet.

Lehajolok a nadrágomhoz, hogy a zsebéből előhalászhattak egy csomag óvszert. Éva bűgva jegyzi meg, hogy milyen felkészült vagyok, amire én szavak helyett csak bólintással felelek. Mindig van

nálam gumi, és nincs olyan spontán helyzet, amikor ne jutna eszembe. A legtöbb férfival ellentétben, a rossz tapasztalatok átkaként óvszerrel érzem magam szabadnak.

– Majd én felhúszom – veszi ki a kezemből türelmetlenül a csomagot Éva, én pedig kíváncsian hagyom, hogy cselekedjen.

Leguggol elém, majd teketóriázás nélkül a szájába fogad. Lehunyom a szememet, és mind a két tenyeremmel megtámasztom magam a zuhanyfülke falán. A lakosztályban ilyesmi nyalánkságra nem volt időnk, ott a legnyersebb, legállatiasabb formában a mielőbbi kielégülésre hajtottunk. Basztunk. Most van idő belefeledkezni a mókába.

Mindenféle önteltség nélkül állíthatom, hogy sok nővel volt dolgom. Volt nálam fiatalabb és érettebb partnerem is. Voltam szűz lány első élménye, és kurva több századik dugása, de ritkán találkoztam olyan nővel, akit a farkammal a szájában nem kellett irányítanom. Fogalmam sincs, honnan van Évának minőségi tapasztalata, de kétségkívül ügyesen használja a szája összes adottságát.

Éva továbbra is a szájában tartva figyeli az arcom rezdüléseit: tetszik neki, hogy ekkora hatással van rám. Csuromvizes hajával, valamint az elkenődött sminkjével feslettséget sugároz. Teljesen begerjeszt. Ekkor tekintetével továbbra is a szemembe mélyedve elszakad a farkamtól, kinyújtja a nyelvét, ráhelyezi a kibontott óvszert. Ezt követően a fogához igazítja a gumit, úgy fogad vissza ajka ölelésébe.

A rögzített zuhanyrózsa felé fordítom az arcomat, és hagyom, hogy az örömtől eltátott számba hulljon víz, ám Éva nem hagy sokáig tétlenül élvezkedni. Ahogy a gumi a helyére került, ő feláll és olyan közel húzódik hozzám, hogy a farkam a hasának feszül. Tenyerébe szorítja az államat, a nyelvével szétfeszíti az ajkamat, aztán közvetlenül a számba parancsolja:

– Dugj már meg végre!

Nem kell kétszer mondania. Testemmel a csempézett falhoz nyomom, és ahogy az előbb is tettem, kitámasztom magam a tenyeremmel. Éva ahelyett, hogy ismét megfordulna, inkább átöleli a nyakamat, majd felhúzza magát, és két lábával körbeöleli a

csípőmet. Ahogy megtalálom a legstabilabb pózt, azonnal belé hatolok, ő pedig mindkét tenyerével a tarkómba kapaszkodik.

A pozitúra nem rossz, de nehezen kivitelezhető, néhány öklelés után csúszni kezd a talpam a vizes kövön. Egyensúlyomat veszve én az oldalamra zuhanok, Éva pedig félig rajtam köt ki. Megütöttem magamat, de nem vészes. Évára nézek: meghökkent, ám a következő pillanatban hangosan kacag. Aztán a bőrünk nyirkosságát kihasználva rám csúszik, majd lovagló pózban rám ül.

Magához illeszt, és befogad.

Szemet gyönyörködtető látvány, ahogy a bőrére hulló vízcseppekkel, lehunyt szemmel lovagol rajtam. A jobb kezemért nyúl, a nyakához emeli, azt várja, hogy megszorítsam. Megteszem. Ő ekkor felsóhajtva a karomba csimpaszkodik, majd talpra emelkedik, és fölém guggol. Rögtön megértem, mit kíván, és elkezdem a csípőmet megemelve a leglendületesebben dugni, ahogy csak tőlem telik.

A látvány és az érzés párosa hamar kifog rajtam.

– Elélvezek – lihegem.

Figyelmeztetésemre Éva a kezemet el nem engedve rám ül, és ezzel a mozdulattal teljesen magába fogad, majd az izmaival szorosan körbeölel.

Olyan hörgésszerű nyögés szakad fel belőlem, amit a zubogó víz sem tud elnyomni. Lehunyt szemmel úgy érzem, mintha légüres térben lebegnék.

– A ruháidat elnézve ma este nem tudsz elszökni – kacagja Éva.

Nem is akarok.

ÉVA

7

Pocsékul alszom mostanában, aminek nyilvánvaló oka a cégem anyagi mélypontja. Teljesen felborult a bioritmusom: éjszakába nyúlóan virrasztók és hajnalig lamentálok megoldásokon. Tegnap, a délutáni alvásom után úgy döntöttem, hogy ez nem ismétlődhet meg: a reggelig tartó hánykolódást megelőzendő kiürítem és lefárasztom az agyamat Majori Ádámmal. Noha nem éppen úgy történtek a dolgok, ahogyan azt elterveztem, mégsem csalódtam. Eredetileg ismerkedni akartunk, végül másra használtuk a szánkat.

Amikor nyilvánvalóvá vált számomra, hogy az önmechtartóztatás hiú ábránd, azzal nyugtattam magamat, hogy arra használom majd Ádámot, amiben már kitűnőre vizsgázott: kizárólag nyers, élvezetes és kielégítő szexre. Mi másra számíthatnék egy megrögzött rosszfiútól? Kihasználjuk egymás testét, aztán szélnek eresztém. Az ötlet megnyugtató és ellazító, mígnem az egymásra találás hevében meggondolatlanul és ruhástól berántottam Ádámot a zuhanyzóba.

Meztelenül csak nem tessékelhettem haza!

Szóval úgy alakult, hogy az éjjel egy tolvajjal osztottam meg az agyamat. És egyáltalán nem féltem. Ádám sem volt különösebben feszült; mindketten azzal a lendülettel elaludtunk, ahogy bedőltünk az ágyba.

Összeölelkezve.

Pechemre hajnalban felriadtam a stressztől. A rám váró nap az eddigieknél is gyötrelmesebbnek ígérkezik. Bár már tegnap megsúgták az eredményt, hivatalosan ma fogják elutasítani a hitelkérelmemet. Ha eddig azt gondoltam, nehéz a sorsom, a bank tájékoztató levele után lesz csak igazán viszontagságos az életem.

Mivel nem tudtam visszaaludni, és a plafon tétlen bámulása közben szabadon záporozhattak az aggodalmaim, úgy döntöttem, inkább megpróbálom az előnyökre fordítani az álmatlanságomat.

Szinte fizikai fájdalommal járt, de kiszálltam a meleg ágyból, és átsétáltam a dolgozószobámba, ahol igyekeztem felrázni a kreativitásomat, mígnem azon kaptam magam, hogy ruhák helyett Majori Ádámra kísértetiesen hasonlító, izmos, meztelen férfit firkáltam a papírra.

Csak szex! Csak szex! Csak szex! – mantráztam magamnak, majd amikor kivilágosodott, letusoltam. A fürdőszobából aztán a konyhába mentem, a kávéfőzőnél kezdtem babrálni. Szokásommá vált, hogy a hideg idő beköszöntével termoszba töltött, a legkülönbébb ízítéssel megbolondított házi kávéval indulok munkába. Rövid szaténköntösömben éppen a mai adagot főzöm, amikor neszezést hallok a hátam mögül.

A szemét dörzsölő, kócos Ádám botorkál ki a szobából. Mivel a ruhái még száradnak, anyaszült meztelen.

A nappali ablakán nincs sötétítő, így a reggeli napfénynek hála alaposan szemügyre vehetem őt pucér valójában. Észvesztőén kidolgozott teste van. Fogalmam sincs, mennyi időt tölthet az edzőteremben, de az biztos, hogy azok nem elfecsérelt órák. Szerencsére nem látja, mekkorát nyelek az elem táruzó látvány hatására.

– Arra van a kijárat, ha ma is szökni próbálnál – mutatok az ajtó felé viccelődve.

A tréfámat elengedve a füle mellett, egy nyújtózkodó ásítást követően megállapítja:

– Akkora ez a lakás, hogy alig találalak meg benne.

– Szeretem a tágas tereket.

– Ebben különbözünk – vágja rá sejtelmes mosollyal és karba font kézzel, majd vállával az ajtófélfának dől. -Én a szűk helyekért vagyok oda.

Először le sem esik, hogy mire céloz. Leblokkolja az agyam gondolkodásra alkalmas részét azzal, hogy olyan természetesen áll ott teljesen pőrén, mintha nyakig fel lenne öltözve. Egy csepp szemérem sincs benne. A csillogó szeméből nem nehéz kitalálnom, hogy észlelte, milyen hatással van rám. Szándékosan provokál. És sikerül is neki zavarba ejteni.

– A lakás a nagyszüleimé volt. – A kipirult arcomat eltakarandó visszafordulok a konyhapulthoz. – Néhány éve újítottam fel. Pontosabban renováltam. A legtöbb helyen igyekeztem megtartani az eredeti burkolatot, nagyon jó állapotban voltak – fecsegem. Zavarom egyértelmű.

– Szeretted a régi dolgokat? – kérdezi, miközben közelebb lép. – Pedig nem vagy egy túl konzervatív lány.

– Szeretem a régi dolgokat modern ötletekkel ötvözni – mormolom magam elé, majd ahogy mögém ér, lehunyt szemmel fejezem be a gondolatot: – Imádom a stílusos káoszt.

– Inkább örült káoszt okozol – suttogja a fülembe szorosan hozzám simulva.

A vékony szaténanyagon keresztül érzem a derekamnak feszülő, egyre határozottabban duzzadó férfiasságát.

Bezsongat.

Ádám először a vállamat érinti a tenyerével, majd a felkaromon lefelé haladva végigsimítja a kezemet. Aztán a csípőmhöz ér, onnan a köntös alá csúszva a meztelen fenekemet markolja. Felszisszenek. Az esti zuhanyzós kaland során észre sem vettem, azóta viszont már érzem az esés nyomát, itt-ott be is lilult a hátsóm. Ha nem vigyázunk, nemcsak a környezetünket, hanem egymást is romba döntjük.

– Mit csinálsz? – kacagom, ahogy Ádám felemeli a fenekemen a köntöst.

Leguggol, és a zavarba ejtően közelről vizsgálva a foltokat megállapítja:

– Megütötted magad tegnap.

– Kiváló a diagnózis, Majori doktor.

Ádám ekkor megcsókolja a sérült területet.

Halkan felsóhajtok.

Örület, hogy mekkora hatást gyakorol a testemre! Fogalmam sincs, hogyan lehetséges, de a fenekemre adott csókjai mintha végigszaladnának a testemen és a mellbimbómban lüktetve állapotodnának meg. Habár kifejezetten élvezem, a maradék ép eszemet azért feszélyezi, hogy ennyire könnyen képes felizgatni. Nem szabad ennyire kenyérre kenhetővé válnom.

– Be kell vallanom, nem vagyok egy konyhatündér, de bundás kenyérrel azért tudok szolgálni, ha esetleg kérsz reggelit – teszek egy gyenge kísérletet arra, hogy a hasára koncentrálni eltereljem Ádám figyelmét a szexről. – Van hozzá füstölt sajtom, a tetejére.

– Nem szoktam reggelizni – morogja.

Miközben már a derekamat csókolgatja, két tenyerével széthúzza a farpofámat. Ajka lejjebb ereszkedik, és egyre érzékenyebb részeket érint. A csiklandozó érzéstől megugorva fordulok felé.

– Kávé? – kérdezem zaklatottan lihegve.

Felnéz rám, tekintetét belengi a szenvedély. A köntös szegélyét felhajtva csókot lehel a szeméremdombomra, majd kiszáradt torokkal búgja:

– Később.

– Megfőzöm most – ragaszkodom az ötlethez annak ellenére, hogy minden sejtemben lüktet a vágy. – Milyet szeretnél?

Szarik a kávéra. Miközben a tekintete az enyémbe mélyed, felemelkedik, és engem közrefogva mindkét tenyerével megtámaszkodik a konyhapulton.

– Lépj meg! – suttogja a számba.

Jóságos ég!

Az én torkom is kiszárad.

Gyorsan a kávéfőző felé perdülök. Szerencsére a gép automata, így mindössze két gombot kell megnyomnom ahhoz, hogy a darálással elinduljon a folyamat. Ennyi idő bőven elég a hátamhoz simuló Ádámnak ahhoz, hogy a köntösömet felhúzával a forró férfiasságát a bőrömhöz szorítsa, és a lágyékomnál átöleljen.

– Cserébe te is lépj meg! – vetem fel, és gyorsan hozzáteszem, hogyan is gondoltam. – Mesélj magadról egy kicsit!

Azt gondolnám, hogy ez a kérdés elég lelombozó ahhoz, hogy Ádám lehiggadjon, és vele együtt én is visszanyerjem az önkontrollt. Tévedek.

– Kérdezz! – súgja ismételten a fülembe. – Azokra a kérdésekre, amiket fel tudsz tenni, válaszolok.

Dunsztom sincs, mire gondol. Fületem az ajka közé szívja, és ezzel egy időben a lüktető ágyékomnál megérezem a tenyerét.

– Halljuk a kérdést! – szólít fel pimaszul.

A gép hangosan darálni kezdi a kávé, nekem viszont nagyot kell nyelnem, hogy a kellő hangerővel tudjam feltenni az első kérdésemet.

– Szóval sofőr vagy?

Halk, elégedett morgást hallok.

– Hivatalosan – válaszol, majd nagyon-nagyon finoman néhányszor megpaskolja tenyerével a legérzékenyebb pontomat.

Mindkét kezemmel kell támaszkodnom a pulton, hogy erőt gyűjtsék a következő kérdés feltevéséhez.

– És nem hivatalosan?

A gép melegíteni kezdi a vizet, Ádám pedig a nyakamra lehelt két csók között válaszol:

– A sofőrszolgálat álca.

– Álca mihez? – kérdezem továbbra is higgadtságot erőltetve magamra.

Az erős férfiujjak újra és újra széthúzzák a szeméremajkamat.

– A valódi munkámhoz.

– Mi-mi... – hebegem, ahogy Ádám ujjai lassan a csiklómhoz tévednek. – Mi a munkád?

Habár ő a válasszal várat, az ujjai egy pillanatra sem állnak meg: körkörösén mozognak, egyre gyorsabban. Először előrebukik a fejem, majd néhány másodperccel később magam elé nézve felnyögök.

– Végre hajtok megbízásokat – böki ki végül.

– Lopsz? – sóhajtom.

– Nem – vágja rá.

– Ne hazudj!

A figyelmeztetésemmel egyszerre mindkét kezemmel megszorítom a csuklóját, amire ő, mintha menekülne, az egyik ujjával belém csúszik. Szabad tenyere eközben a nyakamra kulcsolódik, majd hátrafeszíti a fejemet.

– Szex közben sosem hazudok – dörmögi a fülembe.

A kijelentés nyomán visszahúzza, majd újra belém vezeti az ujját. Teszi ezt fokozatosan és egyre gyorsabban. Egészen biztos vagyok abban, hogy azt gondolja, ezen a ponton

megadtam magam, ám téved. A kávéfőzőből csorgó kávéval egyszerre az én szavaim is megerednek.

– Milyen feladatokat hajtasz végre? – kérdezem a nyakamat szorító kezébe csimpaszkodva.

– Információt szerzek. Dolgokat csempészek ide-oda. – A felsorolás ezen pontján még egy ujját bevonja a játékba. – Ilyesmi.

Néhány, már-már sikolyba torkolló nyögést követően folytatom a kérdezősködést.

– Akkor miért loptál a Jövőbálon⁷.

Belenyal a fülembe.

– Szórakoztattam magamat.

– Szóval simlis vagy – állapítom meg elmosolyodva.

Ekkor a nyakamat szorító keze a dekoltázsomnál a köntös alá jutva a mellemre vándorol, hogy a mutató-és középső ujjá közé csippenthesse a bimbómat. Erősen szorítja, de a fájdalom a kéjjel elegyedik, és ez a kettős érzés hullámtáncot kezd járni a testemben. Az ágyékomnál dolgozó kezével az eddiginél is gyorsabb ütemet diktál, és mindezek tetejébe zaklatottan fújtat közvetlenül a fülembe.

Lerohant.

Leigázott.

Édes kínomban a felkarjába kapaszkodom: szorítom, markolom, aztán a körmömet mélyesztem belé. Ami eddig pattanásig feszült, most elpattan bennem, és a testem összes izma remegve adja meg magát a gyönyörnek. Úgy folyik végig a testemen a boldogság, mint a kávéfőzőből csorgó tűzforró kávé. Én is szinte gőzölgök.

Ádám szorosan ölel magához.

– Azt hiszem, beindít, ha Simlisnek hívsz – közli gálád mosollyal.

8

Az egykori gyárépületből kialakított irodaházba lépve összefacsarodik a szívem. Imádom a tágas belterű, és az olyan épületeket, ahol az ablakok szinte a földtől a plafonig érnek. Világos és kellőképpen grandiózus ahhoz, hogy szárnyalhasson benne a kreativitás – kár, hogy az enyém most túlföldön ragadt, és ezzel hamarosan mindent tönkreteszek.

– De csinos valaki ma reggel! – dicsérem meg az irodám hatalmas üvegajtájának túloldalán ülő Fridát.

Valamilyen rossz beidegződés hatására, amikor a nap elején meglát, a köszöntésemre feláll az asztala mögül, mintha a tanára vagy a királynője lennék. Istenemre mondom, még a fejét is előrebiccenti. Mondtam már neki, hogy erre semmi szükség, mégis csinálja, egy idő után pedig már ráhagytam. Cserébe és kihasználva, hogy állva szemügyre vehetem a ruháit, minden egyes nap, szinte menetrendszerűen megdicsérem az öltözködését. Ez a mi kis reggeli szeánszunk. Jólesik neki; ráadásul valóban kivételes ízléssel válogatja egymáshoz az évszaktól függetlenül is színes ruháit. Abba már bele sem merek gondolni, hogy vajon új göncökön kívül költ-e másra is a fizetéséből, mert még nem láttam kétszer ugyanabban a szettben. A vékonyságát elnézve viszont ételt nem gyakran vehet magához. Igen, talán egy kicsit flúgos, de melyik tizenkilenc éves lány épelméjű? Viszont csak kíváncsi annyira precíz, mint Frida, aki már veszi is elő a jegyzeteit, hogy tájékoztasson, mennyi minden történt, amíg távol voltam. A szorgos lányt elnézve ismét rám tör a melankólia. Minden egyes kollégámra szükségem van. Egyikük sem pótolható. Valahogy el kell kerülnöm a leépítést.

– Sikerült végre kipihenned magad? – kérdezi kedvesen, ahogy a könyékhajlatomban lógó táskámmal, kezemben pedig a kávé termoszommal közeledem felé.

– Sajnos nem – felelek őszintén, majd megtorpanok. – Miért kérdezed?

Talán kiült valamiféle bugyuta, túlvilági mosoly az arcomra? Nem csodálkoznék, viszont nem is örülnék neki.

– Csak később jöttél, mint mostanában szoktál – von vállat Frida.

– Akadt egy kis dolgom – legyintek zavartan.

– Férfijellegű? – kacérkodik.

– Leginkább „semmi közöd hozzá” jellegű – válaszolom egy kacsintás kíséretében.

– Akkor a virág biztosan eltévedt – jegyzi meg firtató tekintettel.

Amikor megkérdezném, hogy milyen virágról beszél, fejével az irodám felé biccent. Kíváncsian lesek be, és látom, hogy az asztalon egy hatalmas rózsakosár áll. Ezt meg ki küldhette? Természetesen először annak ellenére Ádámra gondolok, hogy az este tudtára adtam, nem vagyok egy rózsás lány. Aztán amikor újabb lehetőség után kutatok az elmémben, akadályba ütközöm. Nincs olyan férfi az életemben, aki rózsakosarat küldene. Talán Ádám ennyire romantikus? Vagy éppen hogy bosszantani akar a millió rózsaszállal?

– Mielőtt teljesen elolvadnál, jelezném, hogy több újságíró is keresett. – Hallhatóan félve ejti ki az utolsó szavakat, ugyanis nem tudja, milyen hatással van rám a Jövőbálon megesett fiasco említése. – Tamara is szeretne veled beszélni – teszi hozzá hadarva.

– Tamara? – fordulok felé csodálkozva. – Fel akar mondani?

Borzalmas érzés kerít hatalmába, amiért egyszerre rettent meg és tölt el örömmel a feltételezés. Tamara az egyik varrónőm. Sajnálnam, ha elmenne, viszont amennyiben távozni készül, legalább egy várható felmondástól menekülnék meg.

– Dehogy! – nevet fel Frida, én pedig máris szégyellem magam az iménti örömért. – Nem lenne szabad elmondanom, de... – Kirobban belőle: – Babát vár!

– Ez csodálatos! – vágom rá nem túl őszintén.

– És még mielőtt megszületne a kicsi, férjhez akar menni a pasijához – folytatja Frida az örömhírek ismertetését. – Ezért szeretne beszélni veled a fizetési előlegről, illetve arról, hogy mikor menne szülési szabadságra.

Jesszusom, az univerzum jó gyorsan megbosszulta az örömködésemet! Hogy a pokolba jövök ki ebből jól? Nem elég, hogy

nincs pénzem fizetni az embereimet, a törvények szerint most még egy kismama szülési szabadságát is finanszírozhatom. Tehetetlen dühömben a szétroppanás határáig szorítom a termoszt.

Kényszeredett mosolyt erőltetek az arcomra, majd az irodám felé indulnék, amikor Frida utánam szól:

– Van még valami! – Úgy állok meg, mint akire pisztolyt szegeztek.
– Liza járt itt nagyjából háromnegyed órája. Azt kérte, ha megjöttél, menj át hozzá. Állítólag fontos. Elég komoly volt, remélem, sem az esküvővel, sem a babával nincs gond.

Bólintok, majd bemasírozom az irodámba, és becsukom magam mögött az ajtót. A termoszt a táskámmal együtt a csevegősebb vendégek fogadására fenntartott dohányzóasztalra teszem, majd az irodámban álló próbababához lépek, és egy irdatlanul nagyot a hasába öklözök. Az állvány eldől, de nekem ennyi nem elég. Tiszta erőből rugdosni kezdem a földön, mire a szövettel bevont fatorzó az íróasztalom lábának nyomódik, és minden rúgásnál a falnak löki a bútort, amiről a rózsakosár nagyjából az ötödik támadás után a földre bukfencezik.

Pihegve a kosárhoz hajlok, leveszem róla a kísérőcédulát, és elkerekedő szemmel olvasom, hogy a küldő nagyon várja az esti találkozót. Hosszasan kell kutatnom az emlékeim között, amire beugrik, hogy múlt héten elfogadtam egy ötven év körüli, nős vállalkozó üzleti vacsorának álcázott randimeghívását. Elfelejtettem.

Le kell mondanom.

Megfogom a kosarat, és a szemetesbe ejtem, aztán az ajtó mellett álló tükörhöz lépek. Kifújom magam, megigazítom a hajam, majd a termoszt felmarkolva kilépek az irodámból. Hiába próbálja leplezni, Frida elkerekedett szemét elnézve pontosan lehetett hallani, hogy valami igazán rendhagyó történt odabent. Én viszont úgy teszek, mintha minden a legnagyobb rendben lenne, és a lehető legtermészetesebben kérdezem:

– Hadassy Melinda hívott már?

– Hadassy Melinda? – kérdez vissza furcsállom, és kapkodva a jegyzetei után nyúl. – Nem, ő nem keresett. Kellett volna?

Csszze meg!

Remélem, hogy az asszony, akit a Jövőbálon rábeszéltem a narancssárga ruhára, csak sokáig szeret aludni, és nem fog az újságcikkek hatására visszakozni a vásárlástól. Ő jelenleg az egyetlen olyan potenciális vásárló, aki nem terveztetni akar, hanem kész ruhára csapna le, tehát úgy hagyna nálunk pénzt, hogy nem kell vele túl sokat foglalkozni.

– Meg tudod szerezni a számát? – kérdezem Fridát, aki láthatóan a lelkére veszi a kérdést. – Hívd fel, kérlek, és jelezd neki, hogy valaki le akar csapni a narancssárga ruhára.

– Az senkinek sem kell – bukik ki a lányból.

– Csak csináld! – villantom rá a tekintetemet.

– Mikorra adhatok időpontot Tamarának? – kiált utánam megszeppenten.

– Majd keresem én – felelem kifelé masírozva anélkül, hogy visszanéznék.

Liza alapítványi irodája gyakorlatilag az enyémmel szemközt található. Az ő területét leválasztó üvegajtón belépve kedvesen köszönök az asszisztensének, Bóranak.

– Nem tud pihenni, mi? – utalok Lizára az irodája felé tartva.

– Innen fog az oltár elé menni... – fújja ki magát a kartondobozokat pakoló Bóra.

Karácsonyra több aktivitást is szerveztek, épp azok lebonyolításán dolgoznak. Lizát az sem tartja vissza a munkától, hogy kevesebb mint egy hét múlva esküvője lesz, ráadásul állapotos is, ugye.

– Szívós csaj az én barátnőm – jelentem ki az ajtóhoz közel fennhangon, hogy Liza is hallja, hogy megérkeztem, majd ahogy benyitok, azonnal folytatom a viccelődést. – Híztál néhány kilót, és ki kell engedni a menyasszonyi ruhádat?

Legnagyobb meglepetésemre egy számomra idegen, bőrdzsekis, sötétbarna hajú nővel találom magam szemben, csaknem összeütközünk.

– Örülök, hogy megjöttél! Egy kicsit későn, de éppen idejében – bújik elő a nő háta mögül Liza. – Engedd meg, hogy bemutassam Fényes Laurát. Korábban a rendőrségnél dolgozott gyilkossági nyomozóként, most magánnyomozó irodája van.

Kezet fogok a nővel. Hallottam már róla, ő Igor bátyjának, a szívsebész Szentesy Róbertnek a barátnője, de személyesen még nem találkoztam vele. Egyszerre tűnik komolynak és vadnak. Olyan, akiből kinézem, hogy te-ketóriázás nélkül tökön lö egy rosszfiút.

– Nyomozó? – kérdezem csodálkozva. – Igor lelépett az esküvő előtt, és sürgősen meg kell keresni?

Mindketten elnevetik magukat, pontosabban Laura csak erőltetett mosolyra húzza a száját. A humorommal egyelőre nem nyertem meg magamnak.

– Laura segít felgöngyölíteni a Jövőbálon történeteket – közli Liza komolyan. – Több vendégünk feljelentést készül tenni a rendőrségen, illetve a sajtóhoz akartak fordulni. Úgy sikerült őket meggyőzni a hallgatásról, hogy garantáljuk, mi kézre kerítjük az elkövetőt.

A döbbenettől megnyúlik az arcom. Szívem szerint megkérdezném Lizától, hogyan ígérhetett ekkora hülyeséget, de Laura előtt nem akarom kellemetlen helyzetbe hozni. Annak érdekében, nehogy kikíváncsozzanak a szavak, iszom a kávémból. Aztán majdnem félrenyelek, amikor eszembe jut, hogy Ádám aktív jelenlétében készítettem.

– Érdekes vállalás – állapítom meg a torkomat köszörülve. – Hogy akarjátok kivitelezni?

– Mindenekelőtt bekérem a hoteltól a kamerafelvételeket – veszi át a szót Laura. – Sokan voltak a bálon, de nem feldolgozhatatlan mennyiségű az adat.

– Oda fogják adni? – kérdezem kételkedve. – Ez nem sérti a többi vendég személyiségi jogait?

– Senki nem mondta, hogy hivatalosan kérem ki tőlük.

Laura mosolya továbbra sem őszinte, unja a kérdéseimet, és én sem vagyok túlságosan boldog a hallottaktól, hiába vigyorgok. Ha a rendezvényterem kamerafelvételein felül eszébe jut az emeletekre telepített eszközök felvételeit is elkérni, látszani fog, hogy Krisztina szobája felé vezetek egy férfit.

Konkrétan azt a férfit, aki kirabolta a vendégeket.

– Ha nem hivatalosan kéritek ki, nem tudjátok felhasználni bizonyítékként, nem igaz? – ágálok zavartan.

A nyomozó az órájára néz, majd úgy tesz, mintha nagyon meglepődne, hogy elszaladt az idő.

– Sajnálom, de mennem kell – szabadkozik felszínesen. – Beszéljétek meg, amit kell, utána kérlek, tájékoztassatok a fejleményekről.

Miközben Laura elhagyja az irodát, azon töpreng, vajon milyen fejleményekre gondol. Ám előtte még van néhány kérdésem, amit fel akarok tenni a barátnőmnek.

– Mi ez az egész?

– Alapítottunk egy új pártot, aminek az első fogadásán kifosztották a vendégeket – foglalja össze a helyzetet a kanapéjához érve Liza. – Ha nem cselekszünk és teszünk valami látványosat, el is temethetjük magunkat.

Leül és arra biztat, hogy kövessem a példáját, de nem teszem. Elég fájt a zuhanyzós sérülés ahhoz, hogy csak úgy ücsörögjek.

– Miért nem hagyod a rendőrségre? – kérdezem.

Liza úgy néz rám, mintha nem lenne ki mind a négy kerekem.

– A rendőrség a mindenkorai hatalom fennhatósága alatt áll – közli az egyértelműt. – Szerinted segítenének helyrehozni a megítélésünket? Arról nem is beszélve, hogy hosszú hetek óta nem jutnak áttörésre a Kegyetleneket illetően. Ezt most nem hagyom, hogy elcsesszék.

Homlokomat ráncolva nézek rá.

– Mi köze ennek az egésznek a Kegyetlenekhez? – bukik ki belőlem a kérdés. – A csapat nem arról híres, hogy megbünteti a számukra elítélendő elitistákat? A Jövőbálon senkit nem büntettek meg.

– És szerinted az, hogy kirabolják őket mi, ha nem büntetés?

Elnevetem magamat. Egyrészt teljesen abszurdnak tűnik az ötlet, hogy Majori Ádám a Kegyetlenek tagja legyen. Másrészről viszont miért ne lehetne az? Az, hogy ma tömondatokban válaszolt egy-két kérdésemre, nem jelenti azt, hogy ismerem.

– Ők maszkban dolgoznak, nem? – utalok például annak a biztonsági kamerának a felvételére, ahol Liza apjának támadtak.

– És ha nem mindig? – néz rám könnytől csillpogó tekintettel. – Valójában semmit nem tudunk róluk, csak találgatunk, mert a

rendőrség bénázik. Ha Laura a mi megbízásunkból a nyomukra bukkan, és sikerül őket is kézre keríteni, a hátrányunkból előnyt kovácsolhatunk.

Kicsit ködös, amit mond, de kérdés helyett kivárom, hova akar kilyukadni.

– Ha a mi nyomozónk leplezi le a régen keresett szervezetet, nem a rendőrség, a szavazók azt fogják látni, hogy a jelenlegi hatalom alkalmatlan, így a pártunk népszerűsége az egekbe ugrik – vázolja teljes meggyőződéssel. – Ez egy nagyon fontos projekt, Éva.

– És szerinted egy magánnyomozó miben jobb, mint a rendőrség?
– kérdezem, majd kortyolok a kávémból.

– Abban, hogy letérhet a törvényes útról.

– Ez most nagyon félelmetesen hangzott – jelentem ki megilletődést mímelve és a mellkasomhoz kapva, aztán komolyabban folytatom: – Én a helyedben ezzel nem foglalkoznék. Nem tesz jót a stressz a babának.

Hiába remélem, nagyon úgy fest, hogy nem tudom lebeszélni a tervéről.

– Nem beteg vagyok, hanem terhes – jelenti ki, aztán feláll és újra elém lép. – Viszont az esküvő utáni napon nászútra utazom, utána pedig a gyerek miatt valóban vissza kell vennem a tempóból. Ezért szeretnék megkérni, hogy segíts ennek az ügynek a lebonyolításában.

Nagyokat pislogva várom, hogy mikor neveti el magát, de nem teszi.

– Mire gondolsz pontosan? – próbálok közelebb kerülni a tervéhez.

– Arra, hogy tartsd Laurával a kapcsolatot és segítsd, amiben tudod – közli, és már válaszolnék valami eltere-lőt, amikor folytatja: – Természetesen nem szívességet kérek. A párt hírneve jelenleg mindennél fontosabb, a fosztogatókat mindenképpen elő kell állíttatni. És erre egy nagyobb anyagi keretet is rászánunk.

– Szóval azt kéred, hogy dolgozzam a pártodnak? -összegzem.

– Csak ebben az adott ügyben segíts ki – mondja. -Ezt kérem tőled.

Egyelőre nem tudom helyretenni a fejemben cikázó gondolatokat. A legjobb barátnőm a tudta nélkül arra kér, hogy segítsek kézre keríteni a férfit, akivel két napja életem legjobb szexuális aktusait élem át. A meg nem talált válasz helyett döbbenten iszom a kávémból. Liza kiéhezett szemmel figyeli a számhoz érő termoszt.

– Adj egy kortyot, kérlek! – kicsavarja a kezemből. -Megveszek a kávéért.

Ha tudná, kivel főztem...

9

– Lizáékhoz nem tudnál átmenni? – kérdezi aggódva anyám a telefonvonal túloldaláról.

– Ne félj, egyedül is túl fogom élni a szentestét! -biztosítom róla a beszélgetésünk során immáron harmadszorra. – Nagylány vagyok, anya!

Valahogy úgy alakult, hogy amióta kiröppentem a családi fészekből minden karácsonykor kapcsolatban voltam, ám ez az első olyan év, amikor a családom vagy férfitársaság nélkül töltöm az ünnepet. A legutóbbi kapcsolatom, Athos kicsivel több mint két hete döntött úgy, hogy szó nélkül kilép az életemből. A pasast a rodoszi kiruccanásunk alatt ismertem meg, a hotelunk animá-tora volt, és az elődje miatt átélt csalódások okán menekültem a karjába. Egy hirtelen, kamaszos ötlet hatására – ahogyan azt Liza barátnőm mondta: akár egy szuvenírt – hazahoztam magammal, de nem voltam mellette boldog. Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint hogy idegösszeomlás helyett megkönnyebbülést éreztem, amikor a hónap elején szó nélkül köddé vált a holmijaival együtt. Nem hívtam, nem kerestem, nem mentem utána. A távozása óta nem beszéltünk egymással, és meggyőződésem, hogy ez a jövőben sem fog változni.

– Szentestét egyetlen nő se töltsön egyedül – ágál anyám.

– Nem nagy ügy. Veszek egy csomó fánkot, és megnézem a Bridget Jones naplóját – igyekszem elviccelni a dolgot.

– Te stresszevő! – csattan fel kedélyesen. – Bárcsak a jó tulajdonságokat örökölted volna tőlem!

Bár anyám sznob asszony, imádni való személyiség. Annak ellenére is kifejezetten életrevaló, hogy a szó legszorosabb értelmében véve soha nem dolgozott. Apám az igazságszolgáltatás különböző területein folyton keresett annyit, hogy bőven lemondások vagy kompromisszumok nélküli életet élhessünk, és például én abba a drága magániskolába járhasak, ahová a sztárpolitikus, Kereszthy Miklós is járatta a lányát. Apám volt ügyvéd, ügyész, főügyész és

most, a nyugdíjas éveire, a korábbi médiaszerepléseit meglovagolva az egyik televíziós csatorna tévéüggyvédet kreált belőle. Az állandóan heves vitákkal és nem ritkán verekedésekkel tarkított műsorát több százezren nézik; a népszerűsége láttán egy látogatott jogi tanácsadói weboldalt is létrehozta a személyes márkájára. És ha a kultúrsznobok lehúzzák is a műsort, apáméhoz képest az én karrierem kisstílű, a jelenlegi mélypontját figyelembe véve pedig kifejezetten nevetséges.

– Tényleg minden rendben lesz, anya! A szenteste is csak egy nap a többi közül – nyugtatom, majd gyorsan témát váltok: – Milyen a szálloda?

– Tele van ízléstelen, giccses oroszokkal. – Szinte látom magam előtt, ahogy fintorog az összegző véleménye közben. Nagyon nehezen tartom vissza a nevetésemet.

Amióta apám – a televíziós munkáját leszámítva -nyugdíjaztatta magát, a szüleim a második fiatalkorukat élik: meglehetősen gyakran utaznak, néha csak hosszú hétvégékre, de amikor tehetik, akár hetekre is elmennek. Most például a telet maguk mögött hagyva a Seychelle-szigeteken süttetik a hasukat. Hívtak magukkal, ki is fizették volna a részemét, de bármennyire szeretem a szüléimét, azt hiszem, két hét összezárttság megkeserítené a kapcsolatunkat. Másrészt most itthon van rám szükség, és bőven akad problémám is, amire megoldást kell találnom.

– Te most tulajdonképpen hova is mész ilyen későn? – kérdezi anyu inkább gyanakvó, semmint aggodalmas hangon.

Az afrikai szigetállamhoz képest két órával korábban járunk; amíg én az egyik puccos belvárosi étteremhez sétálok, ők a pihentető vakáció jegyében lefekvéshez készülnek.

– Egy megbeszélésre tartok – felelem.

– Három nappal szenteste előtt? – értetlenkedik. -Mondd, kislányom, ezen a bizonyos megbeszélésen egy férfival találkozol?

– Igen, férfival – ismerem el. – De...

Anyám nem hagyja, hogy végigmondjam, mert önelégült, gurgulázó kacajjal ráugrik a témára:

– És gondolom, erre a megbeszélésre a köldöködig érő dekoltázzsal mész – tippel és telibe trafál. Elmosolyodom azon, hogy

mennyire ismer. – Nem most jöttem le a falvédőről. Tudod, hogy hívják, ha egy férfi három nappal szenteste előtt munkamegbeszélésre hív? Randevúnak.

Te jószágos ég, milyen régen hallottam ezt a szót! Randevú. A szó legszorosabb értelmében véve azt hiszem, hogy kamaszkorom óta nem randevúztam. Túlságosan hedonista típus vagyok ahhoz, hogy étterembe járva és andalgós séták közben ismerkedjem. A délelőtti rózsacsokorból ítélve viszont Gyoma Henrik valóban randevúra hívott, én pedig a terveimtől eltérően mégis eljöttem.

Mi ütött belém?

Amikor a hírhedt vállalkozó még november elején felhívott, összevissza hablatyolt arról, hogy milyen elbűvölő nőnek tart, és már régóta szeretne megkeresni, leráztam. Egyrészt akkor még Athossal keserítettük egymás életét, másrészt nem randevúzom házas férfiakkal, és mindezeket szemtelenül a tudtára is adtam. Megjátszott felháborodással kikérte magának a feltételezésemet és biztosított arról, hogy a bókjai pusztán üzleti jellegűek.

Üzleti jellegű bókok.

Isten óvjon a nagydumásoktól!

Kinevettem és kértem Gyomát, hogy üzleti ügyekben az asszisztensemet keresse, esetleg írjon nekem egy e-mailt, és majd megpróbálom beszorítani a napjaimba. Megtörtént, és bár szándékosan adtam ennyire lehetetlen időpontajánlatot, ő lecsapott rá. Szóval tulajdonképpen a saját csapdámba csaltam bele magam.

– Ki a szerencsés nyertes? – kérdezi bizalmaskodó hangon anyám.

– Most mennem kell – bújnék ki a válasz alól, de ő nem hagyja annyiban a témát.

– Mindegy, akárkivel találkozol is, legalább elhívott vacsorázni. Ez már fél siker! Igazán rád fér a férfienergia. Ezer éve nem volt kapcsolatod, pedig lassan harminc leszel – bölcselkedik. – Onnan indul a hanyatlás.

– Ott vagy még? – játszom el, hogy nem hallom. -Sajnos nagyon rossz a vonal.

Megszakítom a hívást.

Tanulságos felismerés, hogy a saját anyám annak ellenére is örök egyedülállóként kezel, hogy valójában folyamatosan voltak férfiak az életemben. Sokak szerint több is, mint az illendő. Abból adódóan, hogy anyám elvárásainak egyik barátom sem felelt meg, konkrétan semmibe veszi őket.

Tény, hogy elsősorban nem a belső tulajdonságok, hanem a külső adottságok alapján válogattam a férfiak között. Ott volt például Rudi, a vetkőzős fiú, akit az egyik varrónőm lánybúcsúján csíptem fel. Ő is megelégedett a szépségéből fakadó sikerélményekkel, velem ellentétben nem voltak céljai, nem is válhattunk egyenrangú partnerekké. Viszont mivel az én vállalkozásom eredményesen működött, és semmiben nem szenvedtem hiányt, Rudi semmirekellőségét felülírta, hogy jól éreztük magunkat együtt. Nem voltak vele kapcsolatban elvárásaim, nem a jövőbe néztem, hanem a pillanatot élveztem, ezáltal elmaradt az elengedhetetlen fejlődés. Mellette aztán örök életre megtanultam, hogy a dolgok vagy fejlődőképesek, vagy némi stagnálást követően hanyatlásnak indulnak. Ez a felismerés most a vállalkozásom tekintetében új értelmet kapott, és életemben először megéreztem a kiszámíthatóság hiányát.

Ebbe az időszakba pofátlankodott bele Majori Ádám a maga elragadó vigyorával. Ő tökéletesen megfelel a zsáneremnek: veszélyesen jóképű, könnyű életre vágyó és nagy ívben kerüli a felelősséget. A kapcsolatunknak annyira egyértelmű a kimenetele, hogy időpocsékolás rajta morfondírozni. Az ember felül rá, mert hajtja a kalandvágya, aztán igyekszik közvetlenül a teljes megsemmisülés előtt leugrani róla.

Ha kiegyensúlyozott életre vágyom, ideje elfogadnom, hogy a rossz minták közötti botladozásom, illetve az örök lázadásom jókora hátrányt okoz. De vajon lé-tezik-e olyan férfi, aki mellett jut is, marad is? Mármint akad-e olyan határozott egyéniség, aki nem akarja a saját sikereit a mellette megállapodó nő szabadságával táplálni? Habár elég sok rossz tapasztalat ért már, szeretek hinni a csodákban. Ezért is döntöttem úgy, hogy mégis eleget teszek Gyoma Henrik meghívásának.

A pasas meglehetősen korán, a húszas évei legelején gazdagodott meg. Jóképű srácként, a pénzét szórva két kanállal falta az életet, és a kilencvenes évek divatjának hódolva rendszeresen használt drogokat. A szer aztán többször eluralkodott rajta: a cége csődbe ment, neki viszont sikerült idejében megkapaszkodnia a süllyesztő peremében. Az elvonó után újrakezdte, és ismét bankot robbantott. Közben megismerkedett egy lánnyal, akit később feleségül vett, és aki a hírek szerint néhány hete -azután, hogy Gyoma a rossz dumájával felhívott – eltűnt a társasági életből. A legkülönbözőbb pletykák keltek szárnyra; hallottam olyat, hogy a nő mentális zavarokkal kórházba került; beszélik, hogy Gyoma verte, és az asszony elhagyta; de azt is beszélik, hogy a férje megölte, feldarabolta, majd elásta. Az összes változatban a nő az áldozat, és mint általában, most is a vádolt fél érdekel engem. Lássuk, tényleg szörny-e az élő legenda! És ha valóban van valamiféle üzleti ajánlata, az csak hab a tortán.

Az étteremhez érkezve zárva találom az ajtót. Csaknem felkenődöm a bejáratra, mert későn veszem észre, hogy az üvegre nagy betűkkel kifüggesztették a kiírást, amely szerint ma este zárt körű rendezvényt tartanak odabent. Első gondolatként magamban melegebb éghajlatra küldöm Gyoma Henriket, amiért nem értesített, aztán megkönnyebbülök. Így is csak hosszas öngyözködés árán jöttem el, szóval nyugalmasabb lesz nekem otthon. Már két lépéssel magam mögött hagytam a helyet, amikor egy kellemes férfihang utánam szól:

– Fáradjon be, kisasszony! Gyoma úr már nagyon várja.

Ahogy csodálkozva visszafordulok, az egyik egyenruhás felszolgálóval nézek farkasszemet. Kedvesen mosolyog, majd kitarja előttem az ajtót. Kár, hogy idő előtt letettem a telefont, anyám most büszke örömmel konstatálná, hogy egy olyan férfival találkozom, aki képes volt a város egyik legdrágább éttermét kibérelni kettőnknek. Gyoma a csaknem teljesen kiürített tér kellős közepén egyedülként megterített asztalnál vár, az üdvözlésemre feláll.

– Szokatlan, hogy egy belvárosi étterem üres legyen ilyen időpontban-jegyzem meg csodálkozást mímelve, közben a felszolgáló lesegíti a kabátomat. – Pláne az ünnepi időszakban.

Gyoma a kezemért nyúl, hogy megcsókolhassa, majd szemrebbenés nélkül közli:

– Egy gyönyörű nő mosolya minden pénzt megér.

Helyben vagyunk, még le sem ültem, de ő máris a pénzével kérkedik. Habár visszafogott akartam lenni a találkozón, az önérzetem nem engedi, hogy szó nélkül hagyjam a hivalkodást.

– Mondja, Henrik, ön szerint mivel lehet mosolyra fakasztani egy nőt? – érdeklődöm derűsen az asztalhoz ülve.

Láthatóan meglepi az ártatlannak álcázott kérdés, egy kicsit talán észhez is téríti. Pechemre, mert szeretem a pénzük miatt dagadó mellkasú férfiakat cukkolni, pláne azokat, akik előre eldöntik helyettem, hogy mit igyam. Amikor a pincér kitölt a Gyoma által korábban kirendelt borból, megkérem, hozzon inkább száraz pezsgőt. Henrik érdeklődően és féloldalas mosollyal néz rám.

– Hogy mivel tehető boldoggá egy nő? – ismétli el a kérdést a pincér távozását követően. – Romantikával mindenképpen, nem igaz?

Nem hagyhatom, hogy egy ilyen válasszal kimeneküljön a szorítóból.

– És ön szerint miben rejlik a romantika? – firtatom, majd a tekintetemmel az asztal közepére bökök. – Gondolom, nem abban a gyertyában, amit meggyújtatott.

Gyoma bal kezével az asztalon dobol. Nehéz eldönteni, hogy a kekeckedő kérdéseimmel bosszantom, vagy csak szeretné felhívni a figyelmemet a méregdrága órájára. Mindenesetre komoly arccal és némán méreget, én pedig szemrebbenés nélkül állom a tekintetét. Nézzen csak szembe a végzetével!

– A meglepetés erejében – válaszolja nagy nehezen.

– És minél drágább egy meglepetés, annál nagyobb, nem igaz? – csalom vissza simulékony mosollyal a csapdámba.

– Mit mondhatnék – neveti el magát felszabadultan. – Egyik gyengém, hogy szeretek nagyban gondolkodni.

– Igen, a rózsacsokor is meglehetősen nagy volt, köszönöm! – mondom mosolyogva.

Már a nyelvemen van, hogy Ádám után vele is megosszam, hogy nem vagyok rózsás lány, de mielőtt ezt megtehetném, a pincér

hozzánk lép a pezsgőmmel. Nagyon nehezen viselem, hogy belém szorult a válasz.

– Mindent ennyire erőszakosan markol? – kérdezi Henrik a feszültségtől ökölbe szorított kezemre nézve.

Meglep, hogy észrevette. Az ő típusa általában azt sem venné észre, ha egy nő az orra előtt vágná fel az ereit

– Csak készülök az első olyan pimasz megjegyzésére, amikor orrba gyűrhetem – felelem kedélyesen.

– Éva, maga flörtöl velem! – állapítja meglepettséget színelve, aztán koccintásra emeli a poharát. – Rendben, állok elébe!

Nem találkoztam még olyan férfival, akinek a pök-hendiségében rejtett volna a vonzereje. Gyoma pedig olyan nővel nem találkozott még, aki pontosan tudja, mivel lehet kordában tartani egy férfi önelégültségét: a kudarcai felemlegetésével.

– Meséljen nekem, miért hagyta el a felesége! – biztatom szemtelenül egyszerűen, mintha csak a másnapi időjárásról faggatnám.

Elkomorul az arca, majd hunyorogva fürkészni kezd. Ismételten dobolni kezd az asztalon az ujjával, és olyan hangot hallat, mintha ménesnyi paripa vágtázna körülöttünk. Az igazság az, hogy jobban tetszik morózusan, mint mesterkélten szépelegve, mert ez legalább őszinte reakció a részéről. Gyoma egy rideg, szívtelen és mindent leromboló alak, és nagy valószínűség szerint éppen ebben rejlik a hatalma.

– Nem hiszem, hogy a feleségemnek helye volna az asztalunknál – jut végre válaszhoz. – Pláne hogy válófélben vagyunk.

– Megnyugtató, hogy ezek szerint él – bukik ki belőlem ékelődve.

Gyoma lesütött szemmel elneveti magát.

– Sok buta pletyka terjeng, de egy idő után hozzászokik az ember. Nem igaz? – emeli rám a tekintetét.

A kérdés egyértelmű célzás arra, hogy Gyoma hallott rólam ezt-azt. Gondolom, a férfiügyeimre utal. Azt várja, hogy most majd elszégyellem magam?

– Sok dologról csak szeretné az ember, ha legenda volna – célzok arra, hogy én vállalom a tetteimért a felelősséget. – Gondolom, megérti, ha egy nő, akit elhív vacsorázni, tudni szeretné, mi történt

azzal a nővel, akivel eddig élt. Fogalmazzunk úgy, hogy a házassága a referenciája. Sokat elárul magáról a szétválásuk oka.

Elvigyorodva, fejét ingatva tovább fürkészi az arcomat.

– Elhidegült – böki ki kurtán.

– Jaj, hogy történhetett? – vágok fájdalmas arcot. – Pedig biztosan mindent megvett neki azért, hogy boldog legyen, nem igaz?

A vad csak most jött rá, hogy csapdába sétált, és most döbbsent tekintettel figyel.

– Maga az egyik legveszélyesebb nő, akivel találkoztam – állapítja meg őszinte ámulattal.

– Tényleg tud bókolni – biccentek, aztán tovább lendítem a beszélgetésüket. – Most, hogy talán rájött, kár a szédítesemre fordítania az idejét, elárulhatná, hogy miért akart velem találkozni.

– Mert érdekel – vágja rá.

Most rajtam a tűnődés sora. Nézem a sötét tónusú, borostás férfi itt-ott ősz szőrszálakkal tarkított arcát. Elidőzőm a gesztenyebarna, szarkalábas szemén, majd az alá növesztett, megfeszített munkát sugalló táskákon. Aztán a szájára ereszkedik a tekintetem, és különösen leköt a felismerés, hogy az alsó ajka vastagabb a felsőnél. A korához képest sűrű haja gondosan nyírt, ahogy hátrafésülve hordja, néhány tincse kacér hullámban te-keredik. Azon kapom magam, hogy érdekelne, milyen az, amikor beletúrok.

– Nőként, vagy üzleti jelleggel érdeklém?

Dögös, ahogy ráncolja a homlokát.

– Nem tudom, hogy feltűntek-e önnek a körülmények.

– Csak mert meg sem kérdezte, hogy van-e esetleg valakim – mutatok rá az egyik problémámra.

– Mert az nem érdekel.

Prüszkölve felnevetek. Amint egy kicsit hajlanék, egy-egy válaszával rögtön kiegyenesít. Hitetlenkedő, elkerekedett szemmel kérdezem:

– Azt gondolja, én olyan nő vagyok, aki annak ellenére összebújik magával, hogy kapcsolatban él?

– Miért forgatja ki a szavaimat? – kérdezi aljas mosollyal. Ezúttal én sétáltam az ő csapdájába. – Azért nem érdekel a válasz, mert tudom. Ha lenne valakije, most nem ülne itt velem. Nem igaz?

– Mi van, ha csak egy kiürítésre váró pénzeszsákot látok magában?

– Az már fél siker – von vállat. – Pontosan tudom, hogy a pénz gyakran sármossá varázsolja a férfiakat. Tulajdonképpen a vagyon a férfiak plasztikai sebésze.

– Ezt hallgatni is rossz! – röhögök fel kínomban, és hátradőlök a széken. – Nem tudom, milyen nőssel hozta eddig össze az élet, de tudja, vannak olyanok is, akik pénzzel vagy pusztán akarattal megszerezhetetlenek.

Farkasszemét nézek vele.

Bosszant, hogy nem reagál.

Elragad a hég.

– Ha jól sejtem, maga is olyan férfi, akit ha pofára ejt egy nő, azt mondja, hogy valójában nem is akarta annyira megszerezni, majd elkezd felnagyítani a hibáit.

És ezennel jól megbasztam a beszélgetést.

Ha képes lenne rá, Gyoma orra most fekete füstöt eregetne a dühtől.

– Maga tulajdonképpen azért jött ide, hogy elrontsa az estét? – kérdezi. – Vagy magát az tölti el élvezettel, ha pálcát törhet valaki olyan felett, akit valójában nem is ismer? Csak mert az elég szájalomra méltó tulajdonság.

– Azért jöttem ide, mert érdekesnek tartottam magát, és szerettem volna megismerni. De tudja, hogy most mire vágyom igazán, Henrik? – kérdezem tettetett mosollyal. – Arra, hogy mielőbb felálljak és itt hagyjam. Meg arra, hogy indulás előtt még jól tökön rúghassam, ahogy azt az összes önelégült zsarnokoskodóval megtenném.

Távozásra készen felpattanok az asztaltól, ám éppen az ételrendelésünk miatt visszatérő felszolgálónak ütközöm.

– Sikerült választania, hölgyem? – érdeklődik.

– Igen! – Gyomára nézve válaszolom: – Azt szeretném, ha ő mielőbb megfőne a saját levében.

A döbbenettől lefagyott pincért megkerülve folytatnám az utamat, amikor Gyoma határozott, ám nyugodt hangon utánam szól:

– Nagyon sok hasonlóság van bennünk, Éva.

Megtorpanok.

– Na erre kíváncsi vagyok! Mégis milyen hasonlóságot lát? – fordulok vissza karba tett kézzel. – Maga is szeret magas sarkút hordani?

– Tudja, hogy a kaktuszoknak miért alakultak ki tüskéik? – kezdi látszólag nagyon-nagyon messziről. – A létfenntartás érdekében. Valójában a leveleik alakultak kis tövisökké, így lassabban és kevesebb nedvességet párologtatnak a szárazságban.

– Hálás volnék, ha mielőbb kilyukadna arra, amit mondani akar!

– Maga és én is a létfenntartás, az életben maradás miatt lettünk tüskések – magyarázza mosolyogva. – A gond az, hogy maga védekezés helyett inkább támad a tüskéivel. És én mindent meg fogok tenni azért, hogy ezt beláttassam magával.

Védekezés helyett támadok?

Hát, nesze neked!

– Tudja, mit szeretnék? – A kérdésem után némi hatásszünetet tartok, majd teljes komolysággal közlöm vele: – Ha kinyalná a seggemet!

Alig várom, hogy az étteremből kiérve üzenetet ír hassak Ádámnak. Szeretném, ha átjönne. Mert lehet, hogy nem egy karrierista alkat, nincs tekintélye és megtakarítása, de legalább nem érzem szolgálatnak a vele töltött időt.

ÁDÁM

10

Miután kiszálltam a kocsimból, és Éva kapualjához közeledem, rádöbbenek, hogy bár az első találkozásunkkor bemutatkozott, rohadtul nem emlékszem a vezetéknevére. Ugyan nem olyan típus, aki megsértődne, ha most megkérdezném tőle, ám inkább mégis feltalálom magam. Van elég időm, hogy gyorsan elővegyem a telefonomat, és bepötyögjem a keresőbe azt a két dolgot, amit biztosan tudok róla: a keresztnévét és a foglalkozását. Mivel a tehetséges szája nem éppen egy keresőbarát kifejezés.

Elsőként egy, a Jövőbál másnapján született cikkekre találok rá, amelyben arról írnak, hogy az eseményen Haraszti Éva egy lopott ruhatervvel járatta le Kollay Krisztinát. Mosolyogva kalandozom el a kapcsolódó cikkek között, és fellelek egy írást Éva sztárüggyvéd apjáról, illetve a szemem elé kerül egy őszi hír arról, hogy összeverekedett az egyik modelljével, aki összelemeledett Éva akkori párjával.

Elkerekedik a szemem. A heves vérmérséklete ellenére nem hittem volna, hogy képes verekedésig hergelni magát. Épeszű férfi talán most fejvesztve menekülne ettől a nőtől, bennem viszont Éva összes elemi reakciója csak még nagyobb kíváncsiságot ébreszt.

A maradék időben még beleolvasok egy flancos magazin interjújába, amelyből kiderül, hogy Éva vásárlói a felső tízezer asszonyai közül kerülnek ki. Az írás arra fókuszál, hogy a gazdag nők sokszor lelki szemetesládának is használják kedvenc tervezőjüket, aki ezáltal számos titkot megismerhet az életükből. Utálom a hatásvadász cikkeket, és a csatolt képen látszik is, hogy – az akkor éppen zöld hajú – Éva is gyűlölte az interjút. A grimaszba hajló mosolyát látva vigyorognom kell.

A kapuhoz érve felcsengetek hozzá. Amikor felveszi a kaputelefont, viccesen beleszólok, hogy a kanos pizzafutár érkezett,

ám tőle szokatlan módon nem kapok velős választ. A szokásostól eltérő, rideg fogadtatás nem ígér túl sok jót ma estére.

Mi lelhetette? Hiszen ő hívott.

Az előttünk álló találkozóra kíváncsian érek a lifthez, és amíg a nyikorogva-csikorogva ereszkedő szerkezetre várakozom egy a belső udvarra állított cserepes növényeket locsoló, hetven év körüli asszony köszön rám. Kedvesen visszaköszönök, és ezzel akaratlanul zöld jelzést adok egy olyan beszélgetésnek, amelyhez egyáltalán nincs hangulatom.

– A fogorvos úrhoz? – kérdezi, majd büszkén folytatja: – Ő a városban a legjobb éjszakai ügyeletes.

Ezek szerint egy fogorvosi rendelő is működik a házban.

– Szerencsére nem – pukkan ki belőlem egy nevetés kíséretében. Lehetne gyorsabb ez a nyavalyás lift.

– Jaj, akkor ön biztosan az Irénke unokája – kacagja szórakozottan.

A talpamon türelmetlenül előre-hátra hintázva, zsebre dugott kézzel felelem:

– Nem ismerem Irénkét.

A nő arcán ekkor szűküléssé satnyul az egyébként is átlátszóan álságos mosoly.

– Ugye nem a Haraszi Évához jött? – kérdezi szemrebbenés nélkül, mintha bármiféle köze volna hozzá. Nem tántorítja el, hogy nem felelek, ugyanis fitorogva hozzáteszi: – Szegényke.

– Ő vagy én? – pillantok felé pimasz derűvel.

– Persze hogy maga – rikkantja. – A nagyszülei angyalok voltak, Isten nyugosztalja őket. Aztán beköltözött ez a züllött nőcske. Verekedik, az újságok szerint újabban lop, kihívóan öltözködik, és akkora nála a forgalom, mint egy kuplerájban. Szégyent hoz a felmenőire. Ráadásul legutoljára beköltöztetett ebbe a házba egy migránst. Hiába mondtam neki, hogy a kóbor kutya hozza magával a bolháit, nem érdekelte. Esténként nem mertem a gang felé szellőztetni, nehogy beszökjön és megerőszkoljon az a görög.

Éva barátnőjének, Kereszthy Liza apjának egykori pártja a közelmúltban rákanyarodott a migráció okozta, leginkább vélt,

semmint valós problémákra. A locsoló asszony le sem tagadhatná, melyik párt szimpatizánsa.

– Maga jó óraival tűnik, remélem, nem szeret bele abba a szégyentelenbe – köpködi ki szinte undorodva a szavakat.

Jóraival tűnök? Felnevetek. Gondolom, az öltözékem és a jól fésült hajam téveszti meg. Vajon hasonlóan vélekedne akkor is, ha a hosszú szövetkabátom helyett a tetoválásaimat látná? Vagy akkor gyorsan bemenekülne a lakásába, magára zárna az ajtót, és eltorlaszolná a szekrénnel?

Közvetlenül azelőtt, hogy belépnek a liftbe, széles vigyorral közlöm:

– Ne tessék ennyire irigykedni Évára, asszonyom!

Soha nem adtam mások véleményére, rólam is terjesztettek már orbitális hülyeségeket, ám tudom, hogy a nők gyakran érzékenyebbek, ezért nehezebben dolgozzák fel az őket ócsároló pletykákat. Pláne ha lekurvázzák őket. Igaz, nem a tartalom, hanem a forrás a lényeges. A néni csak egy unatkozó, száját jártató öregasszony, aki éppen a jóraivalóságomra tett megjegyzésével bizonyította be azt, ami a legtöbb, önmagukat a közügyek iránt érdeklődőnek vallóknál tapasztalható: az első benyomásaik alapján ítélnék, a véleményükben pedig sziklaszilárdan hisznek akkor is, ha azok éppen ellentétesek a valósággal. Az emberek többsége néhány szemfényvesztő trükkel az orruknál fogva vezethető.

Éva lakásának ajtaja résnyire nyitva fogad, ő viszont nem vár forró csókkal a küszöbön. Belépek, majd hangosan köszönök, és a viszonzás alapján megállapíthatom, hogy a lakás úrnője a fürdőszobában tartózkodik. A cipőmet és a kabátomat levetve indulok utána, és titkon valami hasonló meglepetésben reménykedem, mint amikor legutoljára együtt tartózkodtunk abban a helyiségben.

Pofára esem, ugyanis feltűzött hajjal és köntösbe tekerve találom. Mostanában végezhetett a fürdéssel, éppen fogmosáshoz készül.

– Minden rendben? – kérdezem az ajtófélfának dőlve.

– Csak egy kicsit megcsúsztam a dolgaimmal – feleli egy bólintás kíséretében, miközben fogkrémet nyom a kefére.

A kitérő válaszaitól néha a falra tudnék mászni. Nem értem, miért nem lehet egyszerűen elmondani, mi nyomja a lelkét, és miért kell áttetsző leplekkel takarni az egyértelműt? Természetesen nem esem neki, annyi jóérzés azért szorult belém, hogy ha valaki nem akar megnyílni, nem feszegetem. Legfeljebb rafináltan előcsalogatom.

– Egy kicsit várhattál volna még a fogmosással.

– Miért? – néz rám összevont szemöldökkel.

A pillantását állva lassan előhúzom az útközben vásárolt és a farmerom hátsó zsebébe rejtett nagy tábla csokoládét.

Éva megnyalja a szája szélét, majd visszaejti a pohárba a fogkefét.

– Mire akarsz ma este rávenni, Ádám? – kérdezi ka-céran.

Válasz gyanánt csak kacsintok, majd a másik zsebembe nyúlok, ahonnan egy tubus csokoládészirupot húzok elő.

– Elég disznó dolog az étellel játszani, nem gondolod? – kacagja Éva.

– És még rengeteg malac tulajdonságom van – morgóm, majd közelebb lépek hozzá és megpróbálom megcsókolni.

Szeretőkhöz illő szenvedélyes csók helyett mindössze egy cuppanós szájra pusztit kapok, majd mindkét meglepetésemmel a konyha felé veszi az irányt. Követem. A konyhapulton aztán megpillantom a bontott vodkásüveget, mellette használt vizespohár, összeáll a kép. Az alkohol ízét akarhatta eltüntetni a fogmosással.

– Milyen napod volt? – kérdezem a falra erősített, duruzsoló tévére sandítva.

– Minden oké, nincs baj – ad újfent kitérő választ a csokoládé csomagolását bontogatva.

A vodkásüveghez fordulok, és megnézem magamnak a címkéjét. Minőségi választás.

– Pocsékul hazudsz. – Az üveget emelve jelzem, hogy talán véget vethetne a hülyítésesemnek.

Azt várom, hogy felcsattan és kikéri magának, amiért hazugsággal vádoló, ehelyett provokatívan megjegyzi:

– Valamikor adhatnál órákat, simlis barátom.

Gyakorlott egy replikázó, az biztos. Másokat ez a jól célzott verbális riposzt talán visszarettentene, hozzám viszont édes kevés.

Az én fegyverem a memóriám, aminek hála a leghatározottabb embereket is gyorsan sarokba szoríthatom.

– Ha jól emlékszem, tegnap, séta közben azt mondtad nekem, hogy csak és kizárólag az igazságot szereted -mondom, majd kompenzálva azt, hogy szavakkal harcolunk, közelebb lépek hozzá, és átölelem a derekánál. -Szóval mi lenne, ha ahelyett, hogy megpróbálsz becsapni, inkább elmesélnéd, mi nyomja azt a kőkemény szívedet?

Elgondolkodva méreget. Hirtelen nem tudom eldönteni, hogy milyen reakciót várhatok tőle, a komolyságából ítélve akár az is lehet, hogy rögvest hazazavar. Ehelyett azonban, miközben le sem veszi rólam a tekintetét, egy kocka csokoládét vesz a szájába. Aztán még egyet. Aztán egy harmadikat. Lehunyja a szemét, miközben hagyja, hogy az édesség olvadni kezdjen a nyelvén. Azzal együtt az ellenállása is oldódik.

– Ez volt életem egyik legrosszabb napja – ismeri el.

Bár örülök annak, hogy kezdett megnyílni, a hangjából átszűrődő mérheteden csalódás nem tesz boldoggá. Faggatózás helyett megvárom, amíg a csokoládé folytatásra alkalmas állapotúra lágyítsa a merevségét.

– Nincs ihletem, nincsenek ötleteim. Leülök a rajzasztalomhoz, és képtelen vagyok egy épkézláb ruhatervet összehozni. Az apátiám már a cégemre is hatással van, az utolsókat rúgjuk, csődbe fogunk menni – kezdi gyötrelmeinek sorát újabb csokoládédarabokat majszolva. Beszéd közben kiszakad az ölelésemből, az étkezőasztalhoz megy, és nekidőlve folytatja. Így, kicsit eltávolodva könnyebben jönnek belőle a szavak. – Bankhoz folyamodtam kölcsönért, de ma elutasították a kérelmet. Úgy, hogy még protekcióm is volt. Szóval elkezdhetek gondolkodhatni azon, mikor rúgom ki az alkalmazottjaimat. Hogy csinálják az ilyesmit? Hívjam el őket kávézni, és közben mondjam meg? Vagy hívjam be őket az irodámba, és zárjam rövidre? Az egyikük ráadásul terhes.

Látom rajta, hogy ez nem színjáték, valóban gyötrődik a beosztottjai miatt.

– És erre még megtalált Liza barátnőm is, aki a Jövőbál egyik szervezőjeként felkért, hogy vegyek részt a rendezvényen

fosztogatók kézre kerítésében – néz rám jelentőségteljesen. – Pénzért.

– Húha – sóhajtom.

Micsoda kísértés ez egy anyagi gondokkal küszködő-nek. Ha feladja a férfit, akivel örömmel töltött időt, megoldódik a pénzügyi problémája. Ám egészen biztos vagyok abban, hogy Éva nem áruló.

– És ez még nem minden – folytatja egy újabb kocka csokoládéval a kezében. – Elhívott randizni egy pénzeszsák. Mára beszéltük meg. Elmentem és porig aláztam.

Kopp.

Éva ma este randizott. Gondolom, akkor végezhetett, amikor áthívott. A ló nem jött össze, riasztotta a szamarat. Valójában nem tudom, mire számítottam, a kapcsolatunk eddig gyakorlatilag a testiségről szólt, mégis meglepően rosszul érint a felismerés, miszerint csak pótlék vagyok neki. Igyekszem jó képet vágni hozzá.

– Mit mondtál neki, amivel megaláztad? – kérdezem, és közben meghúzom a vodkásüveget.

– Azt, hogy nyalja ki a seggemet – vágja rá.

Ösztönösen felröhögök.

– Mivel bosszantott fel ennyire?

– Azzal, hogy tárgynak nézi a nőket és köztük engem is. Az a típus, aki nem akar mást egy nőtől, csak hogy az kiszolgálja. A hatalmaskodásuktól érzik nagyobbnak a farkukat – dohogja lángoló tekintettel. – De én senki kedvéért sem leszek háztartási szajha!

Elképesztően izgató, amikor az elveibe kapaszkodva hagyja, hogy kikezdje a düh. Másokat talán megtéveszt, feszélyez vagy éppen idegesít a hevessége, az én szememben viszont rendkívül becsülendő, valódi reakció. Mert manapság olyan ritka az őszinteség, hogy lassan a kihalás fenyegeti. Pláne arrafelé, ahonnan én jövök.

Tudom, nem kellene más férfi ügyét segítenem, ám Éva értékes nő, szeretném, ha boldog lenne. Akkor is, ha helyettem valaki más boldogíthatja. Újabb korty vodkát követően felvetem:

– Nem lehet, hogy csak elbeszélgetek egymás mellett? – kérdezem, mire csodálkozva vonja fel a szemöldökét. – Az emberek

néha csak reagálnak a viselkedésünkre. Pontosabban arra, amit magunkról közvetítünk feléjük.

– És szerinted én mit közvetítek? – vágja csípőre a kezét.

Nem fog neki tetszeni, de megosztom vele a véleményemet:

– Kihívást a férfiaknak arra, hogy betörjenek.

– Helyben vagyunk... – forgatja a szemét.

– Nem gondoltál még arra, hogy a lázadással valójában menekülsz?

– Semmi elől nem menekülök, Ádám! Tisztában vagyok magammal, semmit nem nyomok el odabent – közli, miközben megütögeti a mellkasát. – Amit te láatsz, az tudatosság és az önmegvalósítás. És erre a két tulajdonságra szüksége lenne minden nőnek.

– Ez nem hangzik rosszul – ismerem el.

Láthatóan kizökkentettem a háborgásából.

– Mire gondolsz?

– Arra, hogy az önmegvalósítás például remek mottó lenne a következő kollekciódhoz – osztom meg vele, és egy újabb korty után kifejtem az ötletet: – Csinálhatnád például azt, hogy bevonod a vásárlóidat a tervezésbe, és a tőlük kapott ötleteket formálsz a magad ízlésére. Ezáltal nem kellene teljesen nulláról tervezned, és még jó hírverést is hozhat.

– Ne szállj be a divatszakmába! – pukkan ki belőle, majd kekeckedve folytatja: – Inkább mondd meg, hogy szerinted mi elől menekülök! Kíváncsivá tettél.

– Valójában magad elől.

– Ez elég nagy marhaságnak hangzik.

– Azt mondom, hogy ha elköteleződsz valaki mellett, az életetek kölcsönösen eggyé válik. Felelnetek kell a másik sorsáért, a sikert és a kudarcot is közösen kell megélnetek. – Látom, elgondolkodtatom.

– Való igaz, hogy sok nő átesik a ló túloldalára és a kölcsönös támogatás helyett inkább mindent eldob a férfiért. Kérdés persze, hogy ez kényszer, vagy sokkal inkább saját döntés.

– Saját döntés? – értetlenkedik, és úgy néz rám, mint aki nem hiszi el, hogy hogy mondhattam ekkora hülyeséget.

– Azért azt ne felejtse ki a képletből, hogy sok nőnek igen kényelmes, ha napi legalább nyolc óra munka helyett csak a férjét kell boldogítani – vigyorgok rá, aztán iszom egy újabb kortyot. – Szóval szerintem te valami olyasmi elől menekülsz, ami valójában nem is feltétlenül fenyeget. Csak odaképzeled, majd kivetíted másokra a szörnyet. Foggal-körömmel véded magadat ellene, és ez a szüntelen harc felébreszti a kíváncsiságot. A férfiak le akarnak nyűgözni, de nem tudják, hogy az összes kísérletük csak ront a helyzetükön. Téged nem kell elcsábítani. Majd elcsábulsz magad.

Nem mondom, hogy ez a jellemzés túpontos, és egy pszichológus nem találna rajta fogást, de mindazokból, amit Nelli, valamint Marci tanított nekem a munkánk kapcsán az emberi viselkedésről, Évánál erre következtetek.

– Honnan a fenéből lehet neked ennyi élettapasztalatod? – kérdezi elhűlve.

Most mondom, hogy egy idősebb nővel éltem évekig? Találkoztak Nellivel, tehát a korára tett legapróbb célzással is egyértelművé tenném, hogy kiről van szó. Ha a kapcsolatunk nem szakad meg előbb, hamarosan beszélek majd neki életem ezen szakaszáról, de azt nem ilyesmi körülmények között akarom majd megejteni. Éva kedvenc trükkjéhez folyamodom: kitérő választ adok. Közelebb húzódok hozzá, és közvetlenül a fülébe suttogom:

– Nem csak lelki téren vagyok tapasztalt, nem igaz?

– Hanem még miben? – kérdezi rebegő hangon.

Két érzéki csókot lehelek a nyakára.

A játék bevált.

Éva másodpercekig lehunyt szemmel és szétnyílt ajakkal várja a kényeztetést.

– Például abban, hogy hogyan szerezzünk neked pénzt – közlöm hátrálva.

Amikor feleszmél, gáládul elmosolyodik, és úgy tesz, mint akinek kiváló ötlete támadt.

– Például kirabolhatnánk egy bankot, nem igaz? -lelkeseodik megjátszottán.

– Ennél kivitelezhetőbb megoldásra gondoltam.

– Hallgatlak – bólint, és jobb híján tovább majszolja a csokoládét.

– Idefelé jövet olvastam egy interjút arról, hogy a vásárlóid gazdag asszonyok. Fogadni merek, hogy a legtöbbjük azt sem tudja, mennyi pénze van, és mire szórja el. – Széttárom a karomat. – Szórja el ránk!

Éva felnevet.

– Te cikkeket olvasol rólam?

– Ez most mellékes – legyintek. – Ha gyorsan akarsz sok pénzt keresni, használjuk a kapcsolatrendszeredet. Én hivatalosan sofőr vagyok, te pedig miért ne mesélhetnél a vendégeidnek egy dögös sofőrről, aki bárhová... – A megfelelően kétértelmű kifejezést keresem. – Eljuttatja őket.

Éva felvont szemöldökkel bámul rám.

– Kevésbé körülményesen is közölhetnéd, ha meg akarod dugni a vendégeimet – bukik ki belőle.

– Odáig nem jutunk el – nevem el magamat, majd a konyhában fel-le sétálgatva vázolom a tervemet. – De félreérthetetlen üzenetekig, tőlük érkező meztelen képekig igen. Azokkal pedig meglehetősen jól zsarolhatók azok a nők, akiket a férjük tart el. Ráadásul kényes téma. Ha nem közeli ismerősökkel csináljuk meg, nem fog kiderülni, hogy többekkel megesett a szégyenletes eset. Ahhoz, hogy eredményesek legyünk, két dolog szükséges, egyrészt tudnunk kell, ki könnyen befolyásolható személyiség, másrészt úgy kell összeállítani a listánkat, hogy barátnők semmiképpen ne szerepeljenek rajta. Ha jól kiválogatod az áldozatokat, fejenként akár milliós tételben is kaszálhatunk tőlük.

Éva nem osztja a lelkesedésemet, az alsó ajkát harap-dálva, hosszan pislogva figyel.

– Miért nézel így? – kérdezem.

– Mert eddig csak öltönyben láttalak. De pulóverben és farmerban is dögös vagy – von vállat.

Megállók és lehajtom a fejem. Töröm itt magam tervekkel, megoldásokkal, ő pedig meg se hallja, amit mondok.

– Őszinte leszek veled, Ádám – mondja, miközben kiveszi az palackot a kezemből, majd meghúzza. – Felizgat az ajánlatod, mert eddig egyetlen férfi sem vetette fel, hogy a szexen kívül

csinálhatnánk bármi közöset. Viszont én nem vagyok simlis, és ha ez az ágyban nem látszik is, azért még maradtak erkölcseim.

Válaszából kiderült, hogy teljesen erkölcstelennek tart. Vajon átgondolja magában a szavait, és szándékosan hagyják el a száját a bántó megjegyzések, vagy meggondolatlanul ostoroz? Én most teljesen átgondoltan csapok vissza:

– Nem te voltál, aki néhány napja ellopta egy ruha terveit, majd eladta sajátjaként a hacukát? – ráncolom a homlokomat, ő pedig meredten néz rám. – Csupa ellentmondás vagy, Éva. De gondolom, az erkölcsrendszeredbe még bőven belefér, hogy elárulj másokat – mondom, és azokra a kollégáira célok, akik a háttérből évek óta segítenek építeni a karrierjét, ő viszont félreért.

Csalódott tekintettel bámul.

– A segged sorsáról már akkor döntöttem, amikor elhoztam a lakosztályból az irataidat. Hacsak nem viselkedsz továbbra is barom módjára, a titkod kettőnk között marad – közli síri hangon. – Viszont ne akarj belekeverni a törvénytelen dolgaiddba, kérlek!

Idegességemben a konyhapulthoz fordulok, és az összeszorított ökleimre támaszkodva meredek magam elé. Hány találkozás is kellett ahhoz, hogy összevesszünk? Három? Úgy, hogy én akarok segíteni.

– Te jó ég! – nyög fel a hátam mögül Éva.

Várom, hogy mivel tudja még tetézni az eddig elhangzottakat, de szitkok helyett a tévé egyre erősödő hangját hallom. A hírolvasó arról beszél, hogy eltűnt a politikus Nádory Mátyás tizenkilenc éves lánya, Csenge. Ahogy a készülék felé fordulok, a képernyőn mutatott fotóról az a lány néz vissza rám, akinek a Jövőbálon a táskájába rejtettem a megbuherált tollat.

– Ez a lány... – suttogom.

– Te is ismered? – néz rám a döbbenettől elkerekedett szemmel Éva.

Megígértem, hogy nem hazudok neki, most viszont nem tárhatom fel előtte a teljes igazságot. Egy ember eltűnt, és a zsigereimben érzem, hogy ehhez az akaratom ellenére nekem is közöm van. Pontosabban köze van a nyavalyás tolinak.

– Csak... Csak... – dadogom. – Láttam a Jövőbálon.

A riportban a lány szülei is megszólalnak, állítólag vasárnap hajnal óta nincs hír a lányról. Először azt gondolták, hogy a szokásosnál tovább nyúlt a szombati szórakozás, majd azt, hogy valamelyik barátnőjénél aludt. Senki nem tud róla semmit.

A Jövőbál óta nincs róla hír... A felismeréstől légszomjam támad. Szó nélkül, a tőlem telhető leggyorsabban az előszobába sietek, ott felöltözködöm, és már a kabátot veszem, amikor Éva utolér. Könnybe lábadt szemmel figyeli, ahogy indulásra készen megállók az ajtóban. Felmerül bennem, hogy odalépjek és megcsókoljam, de csak bólintok, és kilépek az ajtón.

Elmenekülök, akár egy patkány a fény elől.

Kész szerencse, hogy késő este már gyér a forgalom, ugyanis dübörgő zene kíséretében, gyakran a piros lámpákat figyelmen kívül hagyva, és az előttem haladókat eszetlenül kerülgetve sietek át Nellihez. Az út felénél járva jut csak eszembe, hogy Évánál többször meghúztam a vodkásüveget. Ha most rendőrökbe futok, búcsút inthetek a jogosítványomnak.

Veszélyesen élek.

Ahogy Éva lakásából a gangra léptem, azonnal hívtam Nellit. Nem vette fel, nekem viszont sürgős beszédem van vele, szóval most az sem érdekel, ha a legmélyebb álmából keltem fel, vagy hogy egy pasasról rángatom le, mert ki kell faggatnom arról, mit tud a körülöttünk zajló eseményekről. Vagy véletlen egybeesés volna, hogy Nádory Csenge éppen aznap este tűnik el, amikor azt a nyavalyás tollat a táskájába csempészem? Elég valószínű. És ha a rendőrök rám akadnak, nagyon gyorsan elég mélyre merülhetek a szarban. A picsába is, én nem asszisztálok fiatal lányok eltűnéséhez vagy eltüntetéséhez!

Pánikolok? Minden bizonnyal, és azt hiszem, hogy teljesen jogosan teszem.

Talán rögtön Bazihoz kellene fordulnom, hiszen tőle kaptuk a megbízást, de jól ismerem: záporoztatott kérdésekkel tökéletesen ellentétes reakciókat váltanék ki belőle, mire bezárkózna, és a lehető legtávolabb tolna magától. Ő az a fajta, akinek ki kell énekelni a sajtót a szájából, de az udvarláshoz most túlságosan ideges vagyok, ráadásul abban sem vagyok biztos, hogy Bazi valaha is megnyílna nekem. Semmire sem tart, csak elfogadja, hogy Nelli szerelmes belém. Ahogy kiderül, hogy már nem vagyunk együtt, máris szabad jelzést kap a kilövéssem. Vagy talán már kiderült számára a szakítás, és a szerencsétlen lány eltűnése lenne az öngyilkos munkám?

A jó kurva életbe!

Rácsapok a kormányra. Duplán, mert bár azt mondják, hogy az lehetetlen, szinte tökéletesen azonos időben kétszer csapott belém a

ménkű. Nem elég, hogy eltűnt a lány, még Évával is összezördültünk. Azt hiszem, egy kicsit túlértékeltem a viszonyunkat. Éva azért hívott át, hogy kikapcsolódjon, én viszont rátukmáltam a súlyos gondolataimat. Ő partner helyett játszótársként tekint rám, esze ágában sincs komolyságot csempészni a viszonyunkba, nem igényel tőlem segítséget a problémái megoldásához.

Ahogy az már ennyire későn lenni szokott, Nelli lakása körül nincs szabad parkolóhely, utcákkal arrább tudok csak megállni, ahonnan sietős léptekkel haladok a házhoz. Soha nem szerettem a kapukódot használni, ezúttal is kulccsal nyitom a zárat, majd a lépcsőket kettesével szedve iparkodom a negyedikre. A gangra néző

ablakokban fényt látok, Nelli ezek szerint még ébren van. Talán tényleg vendéget fogadott? Remélem, férfival van, hiszen az azt jelentené, hogy végre sikerült túltennie magát rajtam. És ezen gondolatmeneten haladva eljutok odáig, hogy a kulcsot zsebre vágva inkább kopogok. Véletlenül sem akarom elijeszteni a lehetséges utódomat.

Nelli köntösben nyit ajtót, és elkerekedett szemmel bámul rám. Megleptem. Mielőtt bármit is kérdezhetnék tőle, a háta mögött megjelenik Bazi.

Bazi?

Igyekszem leplezni az arcomra kiülő döbbenetét. Mi a fenét keres itt késő este Nellivel kettesben? Nehéz a helyzetet másként értelmezni, mint aminek látszik. Szeretők lettek? Bazi talán jó ideje tudja, hogy már nem vagyunk egy pár Nellivel. Talán tényleg szándékosan kevert az eltűnt lány közelébe. Talán egy összeesküvés áldozata vagyok. Talán el akarnak takarítani.

– Ádám! – kurjantja el magát megjátszott örömmel Bazi. – Miért kopogtál?

Homlokomat ráncolva Nellire sandítok. Habár idegenek előtt remekül leplezi az érzelmeit, én meglátom a tekintetében a kétségbeesést. Az ösztöneim azt súgják, hogy tart Bazitól. Talán mégsem intim pillanatokba csöppentem.

– Itthon felejtettem a kulcsomat – ugróm szabadeséssel a hazugságba.

Síri csend kíséretében lépek az előszobába. Fogalmam sincs, mibe csöppentem bele, de már nem táncolhatok vissza.

– Nem volt nyitva? – töri meg a csendet Bazi.

Tanácstalanul pillantok Nellire, és várom, hogy segítsen, minek kellett volna nyitva lennie.

– Az éjjel-nappali bolt, drágám.

– Ja, de! Nyitva volt, de nem maradt már kenyerük – rázom a fejemet szórakozottan. – Állítólag nagyon ritka, hogy estére maradjon pékáru. Szóval legközelebb átgondoltabban kell vásárolnunk napközben.

Abból, hogy Nelli a földre ejti a tekintetét nyilvánvalóan kiderül, rosszul válaszoltam. Bazi könnyedén felnevet.

– Rendelhetnének egy kicsivel többet, nem? – von vállat.

– Gondolom, félnek, hogy rájuk szárad – fecsegem. Habár már tudom, hogy vakvágányra futottam, igyekszem következetes maradni. A legrosszabb az volna, ha hebegni-habogni kezdenék.

– És boruk sem volt? – Bazi álvigyora kezd leolvadni.

– Nem azért indultál valójában?

– Azért is! De abból csak rossz minőségűt tartanak

– vágom rá a lehető legtermészetesebben, majd Nellit a vállánál átölelve, vigyorogva hozzáteszem: – Nekünk fontos a minőség.

Nelli ekkor végre megpróbálja új irányba terelni a témát.

– Bazi két perccel azután jött, hogy te elindultál -kezd. – Éppen azt meséltem neki, hogyan tervezzük holnap elvégezni a feladatunkat.

– Remélem, nem hagytok cserben – lép közelebb Bazi, megveregeti a vállamat, majd egy kacsintás kíséretében cinkos hangnemben folytatja: – Megyek, hagylak benneteket lazítani. Hiszen, ha bor nincs, megteszi a szex is, nem igaz?

Műmosollyal az arcomon bólintok és szótlanul figyelem, ahogy Nelli kikíséri a vendégét, akivel a küszöbön még vált egy-két álságosan kedves szót, aztán ahogy becsukja az ajtót, hátával nekisimul. Megkönnyebbülten fújja ki a levegőt.

– Elárulod, hogy mi a fene folyik itt? – kérdezem tőle döbbenten. – Titokban találkozgatsz Bazival?

– Dehogy találkozzatok vele! Szó nélkül beállított. -Ellöki magát az ajtótól, és a köntösét szorosabbra húzva a nappali felé halad. – Pont úgy, ahogy te. Kérdezte, hogy hol vagy, és azt találtam ki, hogy éppen lementéi borért az éjjel-nappaliba.

Nem tudom, hogy most magyarázza-e történeteket, vagy magyarázkodik.

– Ha nálad lenne a telefonod, láttad volna, hogy kerestelek – követem dohogva. – Ahogy talán ő is keresett.

– Sajnálom, hogy nincs a tenyerembe ragasztva a mobilom – nevet fel nem kevés szarkazmussal a hangjában.

Nelli felfogásában szükséges rossz a mobil, amit szinte állandóan rezgőn tart és itthon. Jó, ha óránként egyszer ránéz.

– Mit akart? – kérdezem Bazira utalva.

– Elhozta a belépőjegyeket – közli, majd az asztalon fekvő borítékra mutat.

Holnap lesz a napja, hogy a Marci által elszalasztott lehetőség után újra megkíséreljük a kijelölt személy, Sziklás Odett táskájába csempészni a tollat. Az információnk szerint a nő délelőtti részt vesz egy rendhagyó, szentestére készülő tévéfelvételen. A műsorra méregdrágán lehetett csak jegyet vásárolni, ráadásul a meghirdetés után néhány nappal már mind elfogyott. A borítékba pillantva megállapíthatom, hogy Bazi közbenjárásával immár nekünk is van jegyünk. Tényleg csak ezért járt itt? A bizonyíték ellenére nincsenek jó érzéseim a meglepő találkozóval kapcsolatban.

– Az a baj, hogy egy szavadat sem hiszem el – jelentem ki. – Miért volt itt Bazi?

– Miért hazudnék neked, Ádám? – ingatja a fejét fájdalmas tekintettel.

– Talán azért, mert a csapatból mindig is te voltál Bazi bizalmasa. A szakításunk miatt én már nem számítok neked, hozzá vagy lojális – tárom elé a véleményemet.

– Nem számítasz nekem? – nevet fel eszelősen. -Szeretlek, Ádám! Tiszta szívemből. Csak úgy tűnik, hogy ezt te nem hallod meg.

A vallomás hatására csend ereszkedik a lakásra. Nelli visszaél azzal, hogy szorult belém némi empátia. Ennyire nyílt kitárulkozás

hallasán nehezemre esik tartani a kőkemény faszfej szerepét.

Talán mégsem hazudik? Kezdek beleőrülni a kételyekbe.

Elbizonytalanodásomat Nelli elgyengülésként értelmezi, ezért közelebb lép, két tenyere közé fogja az arcomat, és megpróbál megcsókolni. Elfordítom a fejemet.

– Ne kezd el újra! – szólok rá. – Inkább válaszolj végre arra, hogy miért volt itt Bazi! Miben mesterkedsz a hátam mögött? Te is benne voltál a Nádory lány eltüntetésében?

– Miről beszélsz?

– Tele vannak vele a hírek – közlöm, és bólogatok is hozzá. – Nádory Csenge az a lány, akinek a táskájába a Jövőbálon nekem kellett belecsempésznem a tollat. Azóta eltűnt, senki nem tud róla semmit. Ha ezzel a lánnyal történik valami, szarba kerülhetek.

Nelli láthatóan megdöbben. Elgondolkozik, ám mielőtt kérdezhetnék, magától kiböki:

– Nem lesz semmi gond, együtt megoldjuk.

– Nincs olyan, hogy együtt – közlöm mély sóhajtással. – Kezd unalmas lenni az erőszakosságod.

Arcán egyszerre tükröződik a mérhetetlen szomorúság és a tehetetlen düh. Akár egy szél cibálta pillangó, aláhull az ágyra. Még mindig nem hiszem el, hogy ez nem csupán színjáték.

– Magányos vagyok, Ádám – szinte suttogja a szavakat, mintha szégyenletes volna.

– Akkor itt az ideje férfiakkal ismerkedned – ajánlom neki a megoldást.

– Hogy gondolod az ismerkedést? – pukkan ki belőle egy fájdalmas kacaj kíséretében. – Például mit mondjak, mivel foglalkozom?

– Sofőrszolgálatot vezetsz – vágom rá az egyértelműt.

Megrezen a zsebemben a telefonom. Előtúrom és elmosolyodva olvasom rajta Éva üzenetét, amelyben elnézést kér, amiért érzékenyebben reagált a beszélgetésünk során, és reméli, hogy hamarosan találkozunk. Legszívesebben már indulnék is vissza hozzá.

– Vagy te is azt hazudod a kis cafkádnak, hogy sofőr vagy? – biccenti oldalra a fejét Nelli. A kérdés valójában annak szól, hogy

tartom-e még a kapcsolatot Évával, és mivel nem válaszolok, sóhajtván folytatja: – Szóval még nem építetted le. Bajba fog keverni. Főleg hogy már most is érzel iránta valamit.

Tagadnom kellene, hogy Éva megfogott? És ki elől rejténém el ezt a tényt? Magam elől? Kár volna. Egyelőre ugyan nem tudom megfogalmazni mivel és hogyan, de az a nő rabul ejtett. Azt sem tudom, mit érzek pontosan, de tény, hogy boldoggá tesz, ha vele lehetek.

– Irántad is éreztem – vonok vállat. – Az érzések nem kevernek bajba.

– Nem, ha cinkostársak vagytok. De ő hozzád képest ma született bárány – feleli. – Egy farkasból és egy bárányból soha nem lehetnek valódi társak.

Cinkostársak.

Hozzászoktam, hogy Nellivel nem csupán szeretők, hanem partnerek voltunk a bűnben, ezért is vethettem fel ma Évának a közös pénzszerzés lehetőségét. Ehhez vagyok szokva, de túl kell lépnem magamon, mert a megszokás csak elcsüggeszti az embert.

– Tudtam, hogy ismerős valahonnan, ezért utánanéztem – folytatja Nelli. – Lehet, hogy vadnak tűnik, de ő az a típus, aki az első adandó alkalommal, amikor forróbbá válik a talpa alatt a talaj, el fog téged árulni.

Ezzel a kijelentéssel nem értek egyet. Éva nem átiagos. És éppen fél órája hallottam arról, hogy elutasította a barátnője ajánlatát. Ám Nelli egy félrelövés után telibe talál:

– Hidd el, Ádám, a nők nem azt látják benned, amit te szeretnél – közelít felém a manipulatív szavakkal. -Valódi partner helyett csak szórakozási lehetőség vagy a számukra.

– Mert te nem azért fogadtál a szárnyad alá, mert jól szórakoztál velem, ugye? – vágok vissza, miközben Nelli mögém kerül. – Anyámként neveltél, közben a gatyámban turkáltál. Ez szerinted normális?

– Érdekes módon eddig ezzel nem volt bajod – bújja hátulról átölelve a felsőtestemet.

– Mindig ugyanoda kanyarodunk vissza. – Megszorítom a csuklóját és bár ellenáll, nagy nehezen lefejem magamról a kezét. –

A dolgok változnak. Te is változtál. Én is változtam.

– És én hajlandó vagyok tovább változni érted – nyögi immár a mellkasomra tapadva. – Mondd meg, mit tegyek! Mondd, milyen legyek! Olyanná válók, amilyennek akarod! És ha itt maradsz ma estére, rögtön meg is kaphatod.

Te jóságos ég! Hallja vajon magát?

– Hogy milyennek akarlak látni? – kérdezem, miközben kemény tekintettel bámulok rá. – Méltóságteljesnek. A gond, hogy te ezt már soha nem fogod elérni.

Elfordítja a fejét, a légzése zaklatottá válik, aztán amikor visszanéz rám, látom, hogy könnyben úszik a szeme.

– Nelli, szerinted hogy tudnék együtt lenni egy olyan nővel, akinek azt sem hiszem el, amit kérdez – vetem fel. – Itt sírsz előttem, és én közben azon gondolkozom, vajon ezek valódi könnyek, vagy csak sajnáltatod magad.

Mély döbbenet ül az arcára.

– Ádám, szerinted én mit éltem át Oroszországban? Pláne azután, hogy gyanút fogtak? – kezd újra bele a szokásos témába.

Persze sejthető, hogy jóval több és súlyosabb dolog történt a több hónapos munkája alatt, mint amennyit a hazatérése után megosztott velem.

– Szerinted hányszor gondoltam arra, hogy a nyavalyás színjáték helyett inkább ölnének meg? Vagy ölném meg magamat – zokogja. – Tudod, mi tartott életben? Te. És mégis elveszítettelek. Sajnálom, hogy még élek, és mindezt végigszenvedtem feleslegesen.

– Miért beszélsz ilyeneket? – kérdezem szörnyül-ködve.

– Mert terveink voltak! Amelyeket te elárultál! -A könnyeit nyelve alig jut szavakhoz. – Te már hónapokkal ezelőtt, anélkül, hogy megbeszélted volna velem, újratervezted az életedet. Én most próbálom, de képtelen vagyok rá. Akkor fordultál el tőlem, amikor a legnagyobb szükségem volt rád.

Nem tudom, hogy mit szeretne elérni. Azt, hogy sajnálatból vele maradjak? Nem tehetek magamon erőszakot. Nem lehetek egy olyan ember mellett, aki nem tesz boldoggá, mert azzal csak becsapnám, végül a boldogtalanságom őt is megfertőzné.

– Nem mondasz semmit? – kérdezi, pedig valójában megállapítást tesz.

Bámulunk egymásra. Az ő tekintete esdeklő, az enyém ellenálló. Fogalmam sincs, mit mondhatnék neki, mert ha a sebei még nincsenek behegedve, én azokat csak mélyíteni tudom. Néhány percnyi tétlenség után megpróbálja megcirógatni az arcomat, de újra elrántom a fejem. Ekkor ripityára törik benne a remény. A szája elé kapja a kezét, és mielőtt teljesen összeroppanna előttem, kiviharzik a nappaliból.

– Bassza meg! – sziszegem, miközben kilépek az erkélyre.

Fáj így látni egy olyan embert, akit valaha szívemből szerettem, és borzalmas a tudat, hogy miattam került ebbe az állapotba. Ám ami mindezekenél is kínzóbb, az a tehetetlenség. Próbáltam kedves és kemény szóval is elmagyarázni neki, mi zajlik bennem. Viselkedtem lágyan és teljesen elutasítón is. Voltam jó fej és paraszt is. Egyikkel sem értem célt. Azt hiszem, csak az segítene, ha messziről elkerülhetnénk egymást, ha kiléphetnénk a másik mindennapjaiból, és mindketten tiszta lappal, külön folytathatnánk az életünket. És ezzel megfogalmazódik bennem az az elhatározás, amerre a sors egyre intenzívebben tol: ki akarok lépni.

Le akarom zárni az életem elmúlt néhány évét.

Új életet akarok kezdeni.

Nem akarom hazug emberekkel körbevenni magam. Nem akarok kétélyek között élni. Nem akarok attól rettegni, mikor fordul ellenem valaki olyan, akit addig bizalmasomnak tartottam. És ami a legfontosabb: nem akarom mások életét kockáztatni. Leszarom a pénzt, az sem érdekel, ha valóban sofőrnek kell állnom. A nyugalmat most mindennél fontosabbnak érzem.

Nagyjából tíz perc után hagy alább bennem a feszültség. Megcsípi az arcomat a decemberi fagy. Visszatérek a lakásba, és már indulnék is vissza Évához, amikor a konyhában meglátom Nellit magatehetetlenül a földön fekvő. A pulton kiborított gyógyszeres doboz és egy pohár víz.

12

– Kérjük kedves vendégeinket, fájadjanak a műterembe, és foglalják el a helyüket, hamarosan kezdetét veszi a forgatás! – szól a hangosbemondón a televíziós műsor egyik szervezője.

A folyóson a lábammal dobolva várom, hogy Nelli végre előbukkanjon a női mosdóból. Még csak néhány perce tartózkodik odabent, de ha fáradt vagyok, könnyen türelmetlenkedem, és mivel Nelli miatt szörnyen alakult az éjszakám, nem mondanám magam túl kipihentnek.

Fogalmam sincs, hogy pontosan milyen gyógyszert szedett be, de az meglehetősen rövid idő alatt kiütötte. Öngyilkos akart lenni? Borzalmas, hogy a történetek után is gyanakodom, de meggyőződése, hogy Nelli ezt az egész műsort zsarolásként használta. Kitelik tőle, hiszen eszelős. Nem vállalt különösebb kockázatot a gyógyszer beszédésével, biztos lehetett abban, hogy nem hagyom a konyhakövön fekvve meghalni. Bevonszoltam a mosdóba, sikeresen meghánytattam, majd miután valamelyest magához tért, rengeteg vizet itattam vele. Aztán befektettem az ágyába, és az éjszakát a megfigyelésével töltve reménykedtem, hogy nem kell kórházba szállítanom.

Nelli tulajdonképpen kierőszakolta, hogy vele maradjak éjszakára. Bármennyire fájt is, megírtam Évának, hogy már nem tudok hozzá visszamenni. Az egykori otthonomban maradv, a kanapén lepihenve hajnalig tanakodtam azon, hogy mi a pokol zajlik körülöttem. Eddig sem volt hétköznapi az életem, de most a teljes örületben vergődöm.

Rendben, hogy elhatározásra jutottam, miszerint mielőbb ki akarok szállni, ám ezt sajnos nem tudom egyik napról a másikra véghez vinni. A hirtelen távozás az adott problémámat sem oldaná meg, az eltűnt lány nem kerülne elő, pedig most az a legfontosabb. Meg kell tudnom, mi történt Csengével, és ha miattam esetleg bajba került, segítenem kell rajta. Az éjszakám legégetőbb kérdése az volt, hogy miként akadhatnék a lány nyomára.

Mivel a Nádory Csenge táskájába csempészett, megbuherált toll technikai holmi, jobb ötlet híján ahhoz a hackerhez fordultam, akitől annak idején Nelli orosz-orzági eltűnésénél kértem segítséget. Tudtam, hogy őt éjszaka is kereshetem, és bár a fickó kezdetben nem bizonyult túl lelkesnek, némi anyagi ellenszolgáltatás fejében megígérte a segítségét. Mindenekelőtt azt kellett kideríteni, hogy mi a fenére képes az eszköz. Nyomkövető lenne? Lehallgató? Csak rögzíti, vagy közvetíti is az adatokat? Ha közvetít, némi technikai tudással könnyen a fogadó félre bukkanhatunk. Az jó volna. A válaszokhoz viszont szükség van az ominózus tolira. Bár azzal nyilvánvalóan nem szolgálhatok, egy kísértetiesen hasonlót megszerezhetek.

Míg Nelli a beszédett gyógyszertől kiütve aludt, én tűvé tettem a lakást a másik tollért, ám azt sehol sem leltem. Biztosan a széfjében őrzi, aminek viszont a költözésem óta megváltoztatta a kódját. Mégsem bízik bennem annyira, mint ahogyan azt bizonygatja. Mivel az éjszaka nem tudtam megszerezni az eszközt, újra ki kellett dolgoznom a tervemet.

Tudtam, hogy ma lesz a napja annak, hogy a televíziós műsor felvételén, Marci korábbi ballépését kijavítva Sziklás Odett táskájába kellene rejtenünk a második tollat. Arra jutottam, hogy még mielőtt ez megtörténhetne, ellopom az eszközt.

Első változatként reggel megpróbáltam meggyőzni Nellit, hogy az este történtek fényében mindenki jobban jár, ha egyedül végzem el a feladatot, de ő ragaszkodott a jelenlétéhez. Nem baj, gondoltam, majd a helyszínen átveszem tőle a tollat, és azt egy hétköznapi darabra cserélve zsebre vágom. Utóbbi színjátékra azért van szükségem, mert semmi kétségem afelől, hogy Nelli árgus szemekkel fogja figyelni minden egyes mozdulatomat.

Ha megvan a toll, azonnal indulhatok a hackerhez. Vele az elővigyázatosság jegyében megbeszéltük, egy mindkettőnkől független helyszínen találkozunk. Ott megvizsgálja az eszközt, és ha kiderül, hogy az adatközzetítő, lefedi, mielőtt magához vinné, nehogy rátaláljanak. Titokban abban reménykedtem, hogy már a felvétel kezdete előtt letudom a táskába csempészés színjátékát, és nem kell végigszűkölnöm a felvételt, ám ez sajnos nem sikerült. Nelli

még a gyógyszer hatása alatt rohadt lassan készült el, csaknem a beléptetést is lekéstük, majd a ruhatárból rögtön a mosdóba sietett. A legnagyobb meglepetésemre onnan most hangos kacagások közepette, két másik nő társaságában bukkan elő.

– Ő a kísérőm, Balfai Péter – mutat be a legtöbbször használt álnevemen.

Ahogy feszülten biccentek a Nellivel tartó nők felé fordulva, hirtelen lesápadok. Hiába a női mosdóban végezte a dolgát, egyikük valójában férfi. Az erős sminket és a hatalmas parókát viselő transzvesztita előadó néhány évvel ezelőtt a botrányos szórakozási szokásai kapcsán került a köztudatba. Aztán néhány élelmes szerkesztő meghívta különböző műsorokba, így később felfedezték, hogy a provokatív szövegeivel remek stand-up komikust faraghatnak belőle. Gondolom, többek között azzal a két humorista nővel dolgozik, akik a mai tévéfelvétel házigazdái.

A női ruhákba bújó pasas úgy döntött, hogy a kollégáitól eltérően nem vesz fel angol művésznevet, sőt megtartotta az eredeti vezetéknevét. A bemutatkozásával egy időben nekem is beugrik, hogy hívják.

– Haraszti Csillag – mosolyog, aztán Nellihez fordul: – Látom, te is a friss, ropogós répát szereted.

– Répát csak ropogósán – kacsint Nelli. – Vagy szeletelve.

Szexista megjegyzéseiket eltompítja a fülemben visszhangzó vezetéknev: Haraszti.

– Úgy örülök, hogy összehozott bennünket a sors -lelkendezik Nelli. – Imádom a fellépéseidet, ráadásul egy ideje fáj a fogam egy Haraszti Éva ruhára. Ti unokatestvérek vagytok, igaz?

Nelli rám mosolyog, és látom a tekintetében: imádja, hogy a tűzzel játszhat. Az este említette, hogy utánanézett Évának, ezek szerint alaposabb munkát végzett, mint jómagam. Még azt sem tartom teljesen kizártnak, hogy szándékosan szervezte össze a véletlennek álcázott találkozót. Kíváncsi vagyok, hova akar kilyukadni. Mi a célja ezzel az egésszel?

Az unokatestvére nevének említésére Csillag először grimasszal reagál, majd a vastagon rúzsozott szája szélébe nyal. Nincs ínyére a téma, de a társasági élet szabályait betartva, kedvesen válaszol.

– A karrierem elején Éva tervezte a fellépőruháimat. De egy ideje eltávolodtunk egymástól – ismeri el.

– Még jó! Most neked is lopott volna valamit, mint szegény Kollay Krisztinának – szól közbe Csillag eddig csendes, szemlélődő barátnője.

Nelli figyelemre se méltatja a nőt, és a transzvesztitára koncentrálnak, gyötrelmes tekintettel sopánkodik:

– Jaj, ne! Miért távolodtatok el egymástól? – Csillag nem akar válaszolni, ezért gyorsan hozzáteszi: – Amennyire téged az előadásaid alapján megismertelek, nagyon jó ember vagy. El nem tudom képzelni, ki tud veled rosszban lenni!

A hiúságra ható trükk átlátszó, de működik. Csillag körbepillant, majd közelebb húzódva, bizalmas hangon kezd bele:

– Éva nem az a típus, aki könnyen viseli, ha a környezetében más is sikeres – húzza el szánakozón a száját. – Irigy természet, ezért szereti kevésbé erős személyiségekkel körbevenni magát. Állítólag amióta a legjobb barátnője, Kereszthy Liza a saját lábára állt, az ő viszonyuk is elindult a lejtőn.

Nelli rám sandít: minden bizonnyal alátámasztva érzi az esti véleményét, miszerint Éva soha nem fog férfiként tekinteni rám. Nekem viszont meggyőződése, hogy a Csillag száján kifolyt szavak mindegyike hazugság. Gondolom, valami kibeszéletlen félreértés hatására romlott meg a kapcsolatuk.

A stúdió ajtaján kilép egy nő, hatalmas fejhallgatót visel, és megkér bennünket, fáradjunk be. A hölgyeket és a nőnek öltöző férfit is előzékenyen magam elé engedem. A tessékelés jobb helyeken megszakítaná a pletykálást, ám Nelli még nem hallott mindent, amit szeretne, ezért közvetlenül az orrom előtt folytatja a faggatózást.

– És Éva tényleg akkora férfifaló, mint amilyennek mondják? – kérdezi cinkosan vigyorogva, aztán a fejével felém bök. – Mármint féltsem tőle a friss répámat, amikor ruhavásárlás miatt találkozom vele?

A kérdés már a műteremben éri Csillagot, aminek apropóján hangosan felkacag, így mindenki felénk fordul. Van, aki kedvesen mosolyog Csillagra, de bőven akadnak olyanok is, akik felháborodva figyelik. Annak ellenére, hogy toleráns embernek tartom magam,

nem teljesen értem, miért kell egy transzvesztitának egy szentesti műsor felvételén megjelennie. Persze biztosan van, aki szerint ez segíti a másság integrálódását, de szerintem csak szintisza provokáció. Az adás családi, ne a karácsonyfa mellett kelljen már elmagyarázni egy gyereknek, miért visel a bácsi női ruhát.

Csillag integet egy-két ismerősnek, a lelkesebbekkel vált néhány műmosollyal kísért szót; mostantól nem ér rá Nellivel foglalkozni. Amikor már azt hinném, végre ejthetjük a témát, az eddig háttérbe szorult barátnő készséggel pletykál tovább:

– Én sem vagyok szent, de amit Éva csinál, az a teljes gátlástalanság.

Egy másik, szintén fejhallgatót viselő nő lép hozzánk, érdeklődik, van-e már helyünk, én pedig válaszolok neki, hogy nincs. A stúdióban a nézőközönséget a színpad előtt félkörívben elhelyezett hatalmas kerek asztalok köré ültetik. Úgy fest, egyetlen maradt még szabadon, ami azt jelenti, hogy a késésünk miatt kénytelenek leszünk Csillagék mellett ülni. Egyrészt hallgathatom tovább az Éváról szóló buta pletykákat, másrészt, hacsak a rendező nem konzervatív, Csillag miatt egészen biztosan rendszeresen kameraképben leszünk.

– De hát a művészelkelek kicsapongók, nem igaz? -von vállat Nelli, miközben leülünk a székre. Biztosan azért kezdett enyhülni, mert a sok rosszindulatú kérdéssel már kezdett kilógni a lóláb.

– Művészlélek a fenéket! – ellenkezik a lány. – Inkább megbetegedett az agya.

– Mitől? – ráncolja a homlokát Nelli.

És ez a válasz spéciéi engem is érdekel. Talán végre valami épkezláb információ hangzik el Éva múltjából. Persze jobb lenne tőle hallani, de ha már így alakul, nem fogom be a fületem.

– Nem volt mindig ilyen – kezdi a lány, miközben tölt magának az asztal közepére készített pezsgőkből. – Mi egy középiskolába jártunk Csillaggal, Évák két évfolyammal voltak felettünk. Persze mindig nagyhangú csaj volt, de képes volt disztingválni. Aztán az iskola utolsó évében valamilyen divattervező verseny győzteseként három hónapot Angliában töltött. Ott megismerkedett egy herceggel, vagy báróval, vagy gróffal, vagy mivel...

– Nem mindegy a rang – nevet fel Nelli. – Csaknem Harry herceggel!

A nő, akinek még a nevét sem tudom, ám Éva összes szennyését kitergeti elé, sőt lassan mindent kiterget Éváról, erre a felvetésre nem reagál, csak folytatja a szófosást:

– Érettségi után ki is költözött a pasashoz, majd nagyjából másfél év után tért haza... – Elgondolkozik. – De lehet, hogy két évig is kint volt.

– Ez hogy jön ahhoz, hogy férfifaló? – próbálja mederben tartani a beszélgetést Nelli.

A bevonulása befejezéseként ekkor Csillag az asztalhoz ér, és széles álmosollyal az arcán mesélni kezdi a barátnőjének, hogy valamelyik közös ismerősük mekkora idióta. A közjáték engem hidegen hagy, inkább feltérképezem a stúdiót. Örömmel konstátálom, hogy Sziklás Odették viszonylag közel ülnek, ráadásul az asztaluknál van két üres szék. Átülhetnék, ám mielőtt ezt a lehetőséget valahogy Nelli tudtára adnám, a terembe lép két búskomor személy, és csaknem teljes csendet hoznak magukkal.

– Szegény Nádoryék – sóhajt szomorú tekintettel Csillag az érkezők láttán. – Szörnyű, hogy eltűnt a lányuk. És éppen most, karácsony előtt.

A szülők tanácstalan szomorúságától összeszorul a gyomrom.

– Szerintetek elrabolták vagy elszökött? – veti fel Nelli.

– Azt beszélük, hogy tizenhat évesen egyszer már elszökött egy fiú miatt – vonja meg a vállát Csillag barátnője.

– Állítólag a Jövőbálon is látták beszélgetni egy jóképű fickóval – teszi hozzá Csillag. – Talán elszökött vele, és az egész történet inkább romantikus, semmint szörnyűséges.

Riadtan pillantok Nellire.

Vajon rám gondolnak?

Láttak vele?

– Ó, ugyan! Ki az, aki nem tűnne el egy jóképű férfival? – kacag fel Nelli.

– Igaz, a te pároddal például én is eltűnnék – kacsint a lepcsés szájú. Nem is tudja mennyire forró helyen tapogatózik.

Mindenféle reakciót mellőzve a teljes letargiában ülő szülőket figyelem. Vajon hogy volt erejük eljönni erre az eseményre? A helyükben én biztosan otthon várnám, hogy életjelet kapjak a lányomtól. Következő kérdésként aztán felmerül bennem, hogy vajon milyen kapcsolat lehet Nádoryék és Sziklás Odett között. Hiszen láthatóan jó a viszonyuk. De Csenge fiatal lány, Odett ezzel szemben már kisgyermekes anyuka, a négyéves lánya is ott ül mellette a felvételen. Mi lehet a kapocs?

– Perceken belül elkezdjük a felvételt, kérjük, kapcsolják ki, de legalább némítsák le a telefonjaikat -perdül a konyhának berendezett színpadra egy férfi. -A felvétel során a műteremből távozni tilos, kérjük, várják meg a szünetet!

A pasas még elmondja, hogy a műsort úgy rögzítik, mintha előadás lenne, és bár szeretnék, ha a közönség spontán reagálna a két humorista poénjaira, néhány helyen jelezni fogja, amikor tapsot szeretne. És ezt most el is próbáltatja velünk.

– Itt motoszkál a gondolataim között, amit Éváról mondtál – tér vissza az eredeti témájához a tapsot túlkiabálva Nelli. – Ha összejött egy nemesi származású angollal, miért jött haza?

Ha pillantással ölni lehetne, Csillag most végezte volna ki a bőbeszédű barátnőjét.

– Bocsánat, ha indiszkrét a kérdés, azt hittem, hogy a férfi csinált valami hülyeséget – von vállat Nelli.

Ügyes, manipulatív húzás. Ha Csillag nem reagál, a rokona hírneve csorbul a beszélgetésben, és a férfi jó érzése ezt nem hagyja. Bólintással jelzi a barátnőjének, hogy folytassa a történetet.

– A fiú köreiben két év együttjárás után már elvárják, hogy a pár összeházasodjon, és gyereket vállaljon. Az eljegyzés megtörtént, az esküvőt pedig a teherbe esés után akarták megejteni. De a baba nem jött össze.

– Éva meddő – veszi át a szót Csillag. – Miután ez kiderült, a pasas pedig állítólag lelkileg bántalmazta, egy haszontalan ribancként kezelte. Éva gyakorlatilag hazamenekült. Ez az élmény vadította el.

A pletykáknak nem hiszek ugyan, de ez a történet kétséggel Évára jelenére és a róla hallottakra is ugyanúgy illik. Az embereket gyakran

féktelen túlzásokra sarkallják a csalódásaik.

A tapsoltató ember lefordul a színpadról, majd néhány másodperc múlva zene csendül, színes fények villannak, és feltűnik a színen hazánk két legnépszerűbb női humoristája. A szenteste adásba kerülő produkció lényege, hogy miközben az est háziasszonyai elkészítenek egy-egy teljes karácsonyi menüt, vicces sztorikat osztanak meg a nézőkkel. Állítólag a stúdióban összegyűlt hírességeket és pénzes embereket is bevonják majd különböző játékokkal. Az adás végén nekünk kell majd döntenünk, melyikük főzte a finomabbat.

Kíváncsi vagyok, hányadik percnél akarom majd felválni az ereimet.

Bemelegítésként a főszereplők egy-két vicces megjegyzéssel ugratják egymást, a közönség tagjai – engem leszámítva – már most hahotáznak. Aztán a hangulat elkomolyodik, amikor az egyik színpadon álló nő belekezd:

– Az ünnepek családi körben a legszebbek. Sajnos sokan nem tölthetik a szeretteikkel az ünnepeket. A mai adás belépőjegyeinek az árát...

– Eléggé megkopasztottuk a jelenlévőket – szól közbe a másik.

A közönség felől kuncogás hallatszik, majd a félbeszakított nő derűs arccal visszaveszi a szót:

– Szóval a mai adás belépőjegyeinek az árát, illetve az önök adományait, amelyek a műsor időtartama alatt érkeznek, az eltűnt emberek felkutatására létrehozott alapítványnak ajánljuk fel – zengi, és büszke tekintettel kívárja, amíg a bemelegítést elvégző férfi intésére tapsolunk. – A tragédiák a reflektorfényben élő embereket sem kerülik el. A napokban az ismert politikus, Nádory Mátyás lányának veszett nyoma.

A másik nő már a szülők asztalánál van, mikrofont tart Csenge édesanyja elé, aki elcsukló hangon, a kamerába nézve mondja:

– Nagyon várunk haza, kislányom!

Hiába hatásvadász a jelenet, az édesanya arcán valódi aggodalom tükröződik, és ebbe beleszakad a szívem.

ÉVA

13

– Jártam ma Lizánál, téged is kerestelek, de az asszisztensed azt mondta, nem vagy bent – indokolja kései telefonhívását a vonal túlsó végéről Fényes Laura.

– A mai napot kivettem szabadnapnak – felelem. -Migrén.

Az igazság a fejfájásnál is sajnóbb: elmenekültem a felelősség elől. Tudom, ez nem túl erkölcsös lépés, de képtelen volnék például az állapotos, házasság előtt álló varrónőmmel a jövőjéről egyeztetni. Tisztában vagyok azzal, hogy nem rohanhatok örökké az elkerülhetetlen elől, de egy-két napon már nem múlnak dolgok. Először fodráshoz mentem, átfestettük a hajamat: az eddig halványlila tincseimet sötétre színeztük. A dobozon a farmerkék fantázianév állt, de a végeredmény annyira sötét lett, hogy a színárnyalat csak a fényben csillan meg. Most nem annyira bánom, hogy feltűnésmentes a hajam, ha tehetném, legszívesebben olyan jelentéktelenné húzódnék össze, hogy elbújhassak egy lyukban, amíg meg nem oldódnak a dolgaim.

– Sikerült megszereznem a kamerafelvételeket – tájékoztat hallható büszkeséggel a hangjában.

– Remek. – Hiába akarok lelkesedve válaszolni, felemásan sikerül. – Gondolom, majd az ünnepek után nézed meg.

– Dehogy – mordul fel. – Ma éjjel elkezdem feldolgozni az anyagot.

Habár a vitánk hevében azt mondtam Ádámnak, hogy elutasítottam Liza felkérését, valójában nem válaszoltam a barátnőmnek érdemben. Nagyon úgy fest, hogy ő a hallgatást igenként értékelte, és Laura valószínűleg a sürgős közös munkánk miatt érzi magát feljogosítva arra, hogy jóval a munkaidő után is felhívjon. Magával ragadott a sodrás, ám azt gondolom, ez most nem baj, legalább figyelemmel kísérhetem, hol tart a túlbuzgó

nyomozó az ügy felgöngyölítésével, így ha Ádám veszélybe kerül, azonnal figyelmeztethetem.

– Miben tudok segíteni? – kérdezem, és azt remélem, hogy semmiben.

– Nem nagyon ismerem az elit képviselőit – ismeri el Laura. – Lesznek a felvételeken olyan személyek, akiket nem tudok majd összevezetni a vendéglistával. Leginkább ebben szeretném kérni a segítségedet.

Elképzelem, ahogy Laura egyesével kezdi beazonosítani a rendezvényterem tömegében feltűnő arcokat, és az élettől is elmegy a kedvem.

– Nézd, én nem akarok Liza ellen beszélni, de szerintem ez egy lehetetlen küldetés – közlöm hitetlen kacaj kíséretében. – Én a helyedben azt csinálnám, hogy...

Nem hagyja, hogy befejezzem a menekülőtervet, közbeszól:

– Én csak lehetetlen küldetéseket vállalom. Szerencsére a hotel telepített egy kamerát közvetlenül a rendezvényterem bejárata fölé, az mindenkit rögzített, akit a hoszteszek beléptettek.

– Mázli – sóhajtom annak ellenére, hogy a hír számomra pocsék.

Ha Ádámék nem tudták, hogy a bejárat felett kamerák pásztázzák a teret, és ennek megfelelően nem takarták el az arcukat, elég könnyen beazonosíthatók lehetnek.

– Ha megvan, hogy kit vagy kiket keresünk, egy rendőrségi kapcsolatom segítségével végigvezetjük a képüket egy arcfelismerő programmal a többi kamera felvételén – avat be a folyamatba.

– És ha nem látszik az arcuk?

– Akkor is elkapjuk őket! – Magabiztos kacajától kiver a víz. – A rendszer képes fordítva keresni. Tehát leszűri a kigyújtottakat, és megjelöli az ismeretleneket. Biztosan nem tudtak egész este úgy helyezkedni, hogy ne legyen rajta legalább az egyik kamera felvételén az arcuk.

Csessze meg!

– Hány kamera képét kérted ki? – kérdezem egyre feszültebben.

– Az összesét.

Kiszárad a torkom. Nagyot nyelek, mielőtt tovább érdeklődöm:

– Az emeleteket is?

– Miért? – kérdez vissza válasz helyett Laura.

A tőlem telhető legtermészetesebben válaszolom:

– Csak érdekel a munkád összes részlete.

Laura az eddigieknél hosszabban hallgat, furcsállhatja a hirtelen érdeklődést.

– Mindent a maga idejében – böki ki a kikerülő választ. – Jelentkezem, ahogy megvagyok a listával.

A fodrász után a néhány hete megismert Vaníliához mentem. Nála rakattam be hirtelen felindultságból az intim testékszert, amit aztán másnap kivettem. A magát szexcoachként aposztrofáló nőnél rengeteg izgalmas holmi kapható; korábban már szemeztem egy fekete latex fehérneművel, amit ezúttal el is hoztam, és hogy szokjam, már azt viselem. A szaténköntösömet felkapva az ablakhoz fordulok. Nagyjából fél órája kezdett hullani a hó, a fagyos éjszakában az aszfalton is megmarad a vékony fehér takaró. Gyönyörű, de csúszós és veszélyes – mint a kapcsolatunk Majori Ádámmal. A környezetemben rám nézve jelenleg ő a legveszélyesebb ember, és szánalmas, hogy eközben ő az egyetlen kapaszkodóm ahhoz, nehogy a teljes önsajnálathoz hulljak. Menekülőút a stresszes mindennapokból, bár igaz, Laura nyomozásával már ez sem teljesen igaz.

Hagynom kellett volna, hogy a tegnapi összefeszülé-sünk elvégezze a dolgát, de képtelen voltam megbirkózni a gondolattal, hogy Majori Ádám soha többet nem villantja rám azt a pimasz mosolyát. Pedig előbb-utóbb el kell engednem. Már csak az ő érdekében is, hiszen mellettem nincs biztonságban, az én környezetem üldözi a fajtáját. Ám ez az este még egészen biztosan kettőnkéről szól majd. Vaníliától a fehérnemű mellé egy-két sikamlós ötletet is kértem. Ezek közül az egyikkel készültem ma estére.

A kaputelefon csengésétől átjár a gyomromból fakadó izgalom. A bejáráshoz sietek, majd anélkül, hogy a kagylóba szólnék, nyitom a kaput, aztán résnyire kitárom a lakásajtót. Sietősen elkezdem meggyújtani a lakásban szerteszét elhelyezett gyertyákat – nagyon sokat raktam ki, iparkodnom kell vele. Mielőtt lekapcsolnám a villanyt, elindítom a bekészített lejátszási listát – fél délután kerestem, hogy a tervemhez milyen zene illik leginkább, végül az

interneten találtam egy szenvedélyes, mégsem andalító dalokból álló, „tantrikus szex” elnevezésű válogatást.

A felkészülést követően kihúzom a szaténköntösömből az övét, majd az anyagot a két kezemben kifeszítve az ajtó mögé állok, ott várom, hogy Ádám a lakásba érjen. Gondolom, meglepi a sötétség, mert meglehetősen tétován lépi át a küszöböt. Amint lehetőségem nyílik rá, mozdulok, hogy az övvel bekössem a szemét, de elhibázom, és az anyag Ádám nyaka köré feszül. Ösztönös reakcióként a textilcsíkba kapaszkodik, és teljes erejéből, mintha csak egy baba volnék, maga elé ránt. A torkomnál tart, és ütésre emeli a kezét.

– Jézusom, Ádám! – sikoltok fel. – Én vagyok!

Zaklatottan fújtat, és a beszűrődő halvány holdfény ellenére is látszik a szemében, hogy tényleg megrémült. Azt hihette, hogy a háta mögül támadva akarja megfojtani valaki.

– Ilyet többet ne csinálj! – szuszogja, majd elereszt.

– Nem ezt akartam – masszírozom a nyakamat, miközben bezárom az ajtót. – Félrecsúszott.

– Ne haragudj! – kéri őszinte megbánással. Kibújik a kabátjából és leveti a cipőjét. – Azt hittem, hogy valaki más van itt.

Nem haragudhatok rá, én ijesztettem meg. Viszont kíváncsi lennék, mitől tart ennyire. Miért gondolja, hogy a lakásomban bárki megtámadhatná, ám ez a beszélgetés most túlságosan messzire vinne.

– Elcsesztem a saját meglepetésemet – rázom a fejem.

Ádám csillogó szemmel néz körbe a gyertyafényes előszobában, aztán közelebb húzódik hozzám. A nyakába akasztja az övét, és a szétnyíló köntösöm alá nyúlva átöleli a meztelen derekamat. A hálósobából kiszűrődő zene ritmusára finoman mozgatni kezdi a csípőjét.

Kezd visszatérni a hangulat.

– Szóval akkor nem az új hajszíned a meglepetés? – bújja. A legtöbb férfi legfeljebb azt venné észre, ha kopaszra nyírnám a hajamat.

– Tetszik? – kérdezek vissza.

– Ében démon – állapítja meg, aztán tekintete az arcomra ereszkedik. – Mesélj! Mit akartál ezzel az övvel?

– Bekötni a szemedet.

– Rajtaütésszerűen – pukkan ki belőle a nevetés.

– Meglepetésszerűen.

Meleg tekintetével hosszasan elidőz az ajkamon. Jobb kezét az arcomhoz emeli, és az ujjaival cirógatja a bőrömet.

– Nem pont ezeket a meglepetéseket szeretem – suttogja a szemembe nézve.

– Ez csak a kezdet – mosolyodom el. – Bízz bennem!

– Fenékbe semmit! – vicceli el.

– Meglátom, hogy mit hetek az ügy érdekében – villantom rá a legvérszjósőbb mosolyomat.

Hagyja, hogy mögé kerülve bekössem a szemét, majd bevezessem szobába. Egyenesen az odakészített székhez kísérem, de egyelőre nem ültetem le. Kicsatolom az övét, gombolom a farmert, és egyetlen mozdulattal lerántom róla. Az alsónadrág egyelőre marad, de azon keresztül is szemmel látható bizonyítéka van annak, hogy kedvére való a szembekötözős játék.

Akkor játsszunk!

Leguggolok elé, és a szöveten keresztül finoman megharapom a feszülő részt. Felszisszen, a fejemhez nyúlna, gondolom, ösztönösen irányítani akarna, de elkapom mindkét kezét.

– Nincs nyúlkálás! – szólok rá, majd felegyenesedem, és közvetlenül az arcába mondom. – Vedd le a pulóveredet és a pólódat!

A parancsoló hangnem hallatán csücsörítve mosolyog, de végül is engedelmeskedik. Leültetem a székre, a háttámla mögé igazítom mindkét karját, és egy korábban kikészített újabb textildarabbal összekötözöm a csuklóit.

– Kezd durvulni a játék – állapítja meg vigyorogva.

– Nem is sejted mennyire – felelem komolyan, és nem is látja, a szemem mennyire mosolyog.

A pipereasztalomra készített fémollóért nyúlok, majd lapjával a mellbimbójához nyomom. A hideg fém váratlan érintésétől Ádám teste megrándul, aztán beharapott alsó ajakkal tűri, hogy az ollót a

hegyére állítsam, majd óvatosan végig karcoljam vele a mellkasának oldalát. A gyertyafényben is tisztán látom, ahogy az ingertől lúdbőrözni kezd, izmai megfeszülnek, a teste pedig irá-nyíthatatlanul megremeg.

– Ne ficáncolj, mert felnyársalod magad! – figyelmeztetem még mindig komolyan.

– Kicsinálsz – vallja be elfúló hangon.

A lágyékához érve az alsónadrágja gumírozott szegélye alá csúsztatom az olló hegyét, megvágom, aztán a kezemmel szétfeszítve szakítom az anyagot. A hang hallatán Ádám teste megmerevedik, én pedig egyre biztosabb vagyok abban, hogy az érzékek játéka mindkettőnk számára rejt élvezeteket. Ahogy a tökéletesre kidolgozott meztelen valóság elém tárul, körbeburkolja testemet a langyos vágy. Az összes porcikám Majori Ádámot kívánja, de türtőztetem magam, hiszen a késleltetés éppen a tervem része. A szintén kikészített síkosítóért nyúlok, és a meredező férfiasságára nyomok belőle.

– Ez elég hideg – ráncolja a homlokát Ádám. – A me-lengetést jobban szeretem arrafelé.

Elé guggolok, finoman szétkenem a segédanyagot, majd a tenyerembe szorítom, és lassan fel-le mozgatva kezdem ingerelni. Ádám az érzéstől ellágyulva a csípőjével előrébb csúszik a széken, száját résnyire nyitva vesz levegőt. A kezdetben kedveskedő mozdulataim lassan határozottabbak lesznek, és egyre gyorsítok. Ádám izmai úgy megfeszülnek, hogy attól félek, néhány kidudorodó ér pillanatokon belül szétrobban. Egy-egy felcsapó inger hatására megrándulnak az arcizmai, és a nyaki ütőere is kidudorodik. Az élvezettől megnyúló arca beindítja a fantáziámat. Képtelen vagyok tovább türtőztetni magam, a tempót tartva felegyenesedem, és a nyakát csókolom, meg is harapom.

– El fogok menni! – nyögi zaklatottan.

Azt nem hagyhatom! Jelzése után két mozdulattal engedem, hogy a kökemény férfiasság a hasa alsó részéhez csapódjon. Pontosan tudom, hogy idő előtt hagytam abba a kényeztetését, ezzel megakadályozva, hogy a csúcsra érjen. Miközben ő a testében cikázó ingerekkel küszködik, én mögé állok, és előrehajolva mindkét

kezemmel alulról felfelé végigkarmolom az oldalát. Olyan mélyről jövő nyögés tör föl belőle, hogy ha nem szólna a zene, a szomszéd is átkopogna.

– Bassza meg! – lihegi csalódottan.

Ahelyett, hogy bármit mondanék, visszatérek a legforróbban lüktető testrészéhez. Már a síkosítóra sincs szükség, a biológia tökéletesen elvégzi a szükséges folyamatokat. Újra elé guggolva ismét a tenyerembe szorítom Ádámot, a bal kezemmel pedig finoman a golyóit masszírozom. Látom, ez kedvére való. Aztán ahogy a fel-le mozgó kezem gyorsul, a másikkal lefelé húzom a heréit. Ő ekkor a csípőjét megemelve, a fejét a plafon felé fordítja, és egy hosszú, összefüggő hörgést hallat. Az örömét látva egyre hevesebben dolgozik a kezem. A gyertyafényben is jól látszik, a teste csillog a verítéktől.

Ezúttal nem szól, amikor a csúcs közelébe ér, de a remegő hasfala elárulja, ezért ismét megállók. Ádám egy fájdalmas nyögés után a leleplezettek zavarával felnevet:

– Megőrjítesz!

– Tudom – suttogom közvetlenül a fülébe, aztán a cimpájába harapok.

Kibontom a hajam, és a felsőteste fölé hajolva hagyom, hogy a tincseim csiklandozzák a bőrét, aztán vele szembe fordulva az ölébe ülök. Pontosabban a combjára, mert fontos, hogy kényelmesen az ágyékához férjek. Biztosan abban reménykedik, hogy hamarosan végre magamba fogadom, de csalódna kell. Kikapcsolom a melltartómat, a földre ejtem, és meztelen bőrömmel a síkos felsőtestéhez simulok. Csókolom a nyakát, a vállát, a kulcscsontját, majd amikor ajkam a mellbimbójára vándorol, újra a tenyerembe szorítom. Az eddiginél is erősebben és gyorsabban ingerlem, közben először csak finoman nyalogatom, majd harapdálom a mellbimbóját. Kezemmel úgy kényeztetem, hogy a makkját újra és újra a latexbugyihoz dörzsölöm.

– A kurva életbe! – káromkodj a el magát a lassan fájdalmassá váló izgalomtól. – Hagyj elélvezni!

– Könyörögj! – utasítom.

Homlokát ráncolva igyekszik megbirkózni az ingerek áradatával, szinte fáj neki az élvezet, de kitart. Ekkor úgy döntök, egy kicsit módosítok a játékon. A ritmusos fel-le mozgítás helyett, változó ütemben meg-megállok, és a tövénél megszorítom a férfiasságát. Tudom, hogy megőrjítem ezzel.

Hánykolódik, de a csípőjét a súlyomtól immár képtelen mozgatni. Büszke tekintettel figyelem, ahogy küszködik a feltörő érzéssel, majd a szabad kezemmel elkapom az állát, és a vágytól szétnyílt szájába mondom:

- Azt mondtam, hogy könyörögj! – parancsolom.
- Könyörgök! – törik meg, és néhány másodperccel később engedem a csúcsra jutni.

Liza csillogó szemmel méregeti magát a tükörben. Ahogy forgolódik, természetesen leginkább a hasára koncentrálni: azt nézi, látszik-e már az odabent cseperedő magzat. A terhessége elején jár – a hasa egyelőre nem a babától, sokkal inkább a falásrohamaitól kerekedik. Az esküvő négy nap múlva esedékes, a mai az utolsó ruhapróbánk. Azt hiszem, a tökéletes eredmény érdekében, a karácsonyi bőség miatt szükség volna még legalább egyre.

– Újra és újra elképedek, mennyire gyönyörű ez a ruha – ámuldozik a csipke-és selyemkombináción, amelyhez fátyol helyett palástot terveztem.

Az alapterv még a kreatív korszakomban született, azóta a hányatott sorsú esküvő több időpontot – és nem mellesleg vőlegényt – megért, szóval volt lehetőségem tökéletesíteni a végeredményt. Való igaz, szemrevaló darab lett, büszkén vállalom, hogy én készítettem.

– Legszívesebben ebben maradnék egész nap – viccelődik. – Mint egy hercegnő.

– Még csak az kéne, hogy ebben edd le magad! -epéskedem és a kezemmel sürgetem, hogy ideje levenni a ruhát.

– Tamara hogyhogy nincs itt? – érdeklődik Liza, miközben lehúzó a hátán a cipzárt.

Általában Tamarával közösen próbáltatjuk a ruhákat, és ő segít a vendég öltöztetésében, de ma délelőtt orvoshoz kellett mennie. Habár ezzel több munka hárul rám, egy kicsi mégis örülök, mert még mindig nem tudom, mihez kezdjek vele, mit mondjak neki és azt hogyan tegyem.

– Orvosnál van – felelem. – ő is babát vár.

Derengő mosolyából ítélve Liza örömhírként értékeli

Tamara állapotát, csak nem akar a fülem hallatára lelkendezni. A barátnőm azon kevesek közé tartozik, akik tudnak arról, hogy miként mentem keresztül az első komoly kapcsolatomban idején, és arról is, hogy immunológiai probléma okán nem tudok teherbe esni. Az

orvostudomány egyelőre nem ismeri teljes egészében a betegségemet, amelynek a lényege, hogy a szervezetem olyan ellenanyagot termel, amely megakadályozza a spermiumok mozgását. Egyelőre úgy fest, hogy nem lehet gyerekem. Persze akadnak megoldások, ott van például az örökbefogadás, de ahhoz meg kellene találnom a másik feletem. Nem mintha annyira érettnék érezném magam egy gyermek felnevelésére.

– Fáradtnak tűnsz – jegyzi meg Liza, amint az egész alakos tükörben elkapja a tekintetemet. – Én pedig még Fényes Laurát is a nyakadba akasztottam. Nyugodtan mondhattál volna nemet.

Fejemet ingatva jelzem, hogy rossz úton jár.

– Inkább gondterhelt vagyok – felelem. – Előre fáj a fejem, hogy mi lesz, ha nem figyelsz a karácsonyi vacsoráknál. Remélem, a Szentesy család rosszul főz. Vagy rossz helyről rendel ételt.

Felkacag. Lizáék Igor famíliájánál töltik az ünnepe-két; a családnak van egy vidéki kúriája, amit általában nyaralónak használnak, de most a karácsonyt is ott töltik. A ház állítólag hatalmas, tucatnyi szobával rendelkezik, ezért meghívják magukhoz olyan ismerősöket is, akiknek vagy nincs családjuk, vagy a szeretteik messze élnek. Amikor Liza ezt megtudta, Sándorral együtt engem is hívott, de nekem eszem ágában sincs önszántamból magányos emberek körében énekelni a Mennyből az angyalt.

– Nem vagyok olyan nagyétkű, mint te – replikázza, aztán rögtön hozzáteszi: – Ez a gondolat jobban hangzott a fejemben, mint kimondva.

Lehet, hogy egy idegent elküldenék a fenébe egy hasonló megjegyzésért, de tudom, Liza nem akar bántani. Annyi mindenben mentünk már keresztül együtt, hogy egy-két kicsúszott csípés vagy bökés nem oszt, nem szoroz. És mivel jól ismerem, tudom, a rosszul sikerült mondata témafelvetés akart lenni, ezért segítségképp rákérdezek:

– Mire célozatsz a torkosságommal, kedves barátnőm?

– Azt csicseregtek a madarak, hogy hosszúra nyúlnak mostanában az éjszakáid, késve érsz a munkába és szabadnapokat veszel ki – sorolja sokatmondó mosollyal, miközben kilép a ruhából. – És az új hajszín is változást sugall.

Az asszisztenseink meglehetősen jó viszonyban vannak egymással, az összes napközbeni étkezést együtt költik el, gyakran vásárolni és szórakozni is eljárnak együtt, szóval ami rajtuk keresztül velünk zajlik, egymás előtt nem lehet titok.

– Kell egy légpuska ezekhez a madarakhoz – jegyzem meg a tölem megszokott fanyarsággal. – Egy szabadnapot vettem ki, és máris férjhez akarnak adni. Pedig csak migrénem volt – morgom a ruhát csomagolva.

Liza egy szavamat sem hiszi.

– És a migrént biztosan a rózsacsokor buja illata okozta, ugye?

– Úgy látszik, ebben az épületben tényleg semmit nem maradhat titokban – nevetem el magamat.

– Hogy maradhatna olyasmi titokban, ami alig fért be az ajtón? – pukkan ki Lizából is a kacaj. – Mesélj! Ki a fickó?

Elkezdhetném magyarázni, hogy a rózsát nem ugyanaz a férfi küldte, aki miatt a szokásoshoz képest késve érek be az irodába, ám ezzel csak bonyolítanám az egyébként sem egyszerű szituációt. Szívem szerint a találkozásunk körülményeitől kezdve, Kollay Krisztina lakosztályának szétverésén át, az összes szexuális kalandunkig mindent elmesélnék Ádámról. Jót is tenne, ha beszélhetnék róla, hiszen bajban vagyok miatta. Ádám egészen új dimenziókat nyit meg előttem: olyan természetesen és felszabadultan érzem magam a társaságában, mintha egy felsőbbrendű erő rendelte volna őt mellém. Arról nem beszélve, hogy szexuálisan is a függője lettem.

Megfogadtam, hogy kiélvezem a lehetőségeimet, majd lezárom a viszonyunkat, ám minden egyes perccel csak jobban vágyom a közelségét.

– Nem ismered – igyekszem rövidre zárni a témát. -Ráadásul nem is komoly. Csak szórakozunk.

– Mesélj már róla! – noszogat Liza öltözködés közben. – Miért kell belőled mindent harapófogóval kihúzni?

Egyáltalán nem vagyok titokzatoskodó, a férfiügyeimről nyíltan és általában magamtól mesélek Lizának, ezért furcsállhatja most, hogy ezúttal nehezen avatom be a részletekbe.

– Milyen a fickó? Mivel foglalkozik? – sürget a kérdéseivel.

Habár Liza is vagyonos emberek között nevelkedett, soha nem elsősorban a pénztárcavastagság alapján válogatott férfiakat, a szokásokhoz igazodva most mégis Ádám státusára vonatkozik az első kérdése. Éppen arra, amire a legnehezebben tudok válaszolni.

– Egy jóképű sofőr.

– Villamost vezet? Buszt? – A kérdésekkel ösztönös fintort, vagy a szemében megvillanó sajnálatot várnék, de egyikkel sem találkozom.

– Bérelhető személyi sofőr – közlöm vele kirobbanó kacajjal.

– Hozd el az esküvőre!

– Szerintem az nem volna jó ötletet – mondom a fejemet rázva, mert a Jövőbálon történtekekre gondolok. – Képzeld el, mit szólnának azok, akiket esetleg fuvarozott, hogy most meg közéjük vegyül – igyekszem elfogadható indokot találni.

– Kit érdekel, hogy mit szólnak? – legyint felháborodva, aztán megragadja mind a két vállamat, és mélyen a szemembe nézve mondja: – Te vagy a legjobb barátnőm, engem az sem érdekel, ha egy hajléktalannal érkezel. Ha jól érzed magad ezzel a fickóval, dolgozzon bármit, hozd bátran! Most attól sem kell tartani, hogy kizsebelnek bennünket. Megerősítettjük a biztonsági készültséget.

A beszélgetés kezd komédiába torkollani. Miközben Laura a biztonsági intézkedéseket sürgeti, Liza arról győzköd, hogy vigyem magammal azt az embert, aki előzőleg kifosztotta a vendégeit.

– Szerintem semmi szükség erre... – motyogom.

– Igorral is ezen vitatkozunk – von vállat, és leül az irodám bőrkanapéjára. – Én nem szeretném, ha bárki szócsőként használná az esküvőmet, másrészt a Jövőbálon történt incidens miatt többen vonakodnak eljönni. Muszáj valamivel megnyugtatni őket.

– Kik használnák szócsőként az esküvődet? – értetlenkedem.

– A Kegyetlenek – válaszol, mintha mi sem volna természetesebb.

– Ha egyszerűsítve nézünk az eseményekre, ők tulajdonképpen terroristák. A terroristák pedig mindig a lehető legnagyobb visszhangot keltő helyzetekben igyekeznek lecsapni. Az esküvőnk egy remek lehetőség. Ha ott bármi történne, annak pillanatokon belül híre menne. Pláne hogy az előző akciónkat, a fosztogatást titokban

tudtuk tartani. Gondolom, ez fel is bosszantotta őket, most kihívásként tekinthetnek ránk.

Az alsó ajkamba harapok. Nagyon szeretem Lizát, és legszívesebben szólnék neki, hogy teljesen feleslegesen aggodalmaskodik, de nem tehetem. Borzalmas egy helyzet.

– Laura profi, ráadásul lelkes is, de nem hinném, hogy az esküvőig sikerül bármire jutnia, szóval muszáj biztonsági szolgálatot bérelnünk – folytatja Liza.

– Mit mond Igor? – érdeklődöm Liza mellé ülve a kanapéra.

– Szerinte nagyon rossz üzenet, ha különleges védelmet kérünk – mondja, majd iszik a magával hozott turmixból. – A pártunk kommunikációja szerint le akarjuk rombolni a rossz szokásokat. Közelebb akarjuk hozni a politikát az emberekhez, és kifejezetten lázadunk az elitizmus ellen. Erre biztonsági szolgálattal vonulok majd az oltár elé. Szerinte ez ellentmondás, szerintem meg az adott helyzetben alapvédelem.

Csapdahelyzet, az biztos. Ha valóban megerősítik a védelmet, a kormánypárthoz közeli sajtó darabokra fogja szedni az elveiket. Ha nem lesz extra biztonság, Liza fog megőrülni a félelemtől. Ha ez még nem történt meg.

– Ugye tudod, hogy a terroristákat egy dolog élteti? – próbálok hatni rá. – Az pedig a félelem. Nem szabad tőlük félni.

– Hidd el, én sem úgy képzeltem el az esküvőmet, hogy fegyveresek vesznek körül, de mit csináljak, ha ilyen beteg világban élünk? – Kétségbeesett tekintetében könnyek csillannak. – Ezek kipécézték maguknak bennünket. Rajtunk vannak. Az apám után most bennünket akarnak.

A kávé termoszat szorongatva bámulom a parkettát. Nem tudom, mit mondhatnék. Szörnyen érzem magam, amiért képtelen vagyok a saját szükségleteimet leküzdve előrukkolni Lizának azzal, hogy nincs mitől félnie. Hiszen akkor fel kellene adnom Ádámot, vele együtt pedig a kapcsolatunknak is búcsút inthetnék. Tehetetlenségemben kortyolok egyet.

– A lánybúcsút is lemondtam – közli a következő hajmeresztő fordulatot. – A meghívottak nagy részének már reggel elküldtem a levelet, Bóranak és Fridának pedig mindjárt szólok.

Kis híján kiköpöm a kávémat.

– Tessék?

– Sem a gyerekeimet, sem a vendégeimet, sem pedig magamat nem tehetem ki veszélynek. – Rettegéssel teli szemmel néz rám. – Vadásznak ránk.

Te jó ég!

Liza leánybúcsúja ma este lenne esedékes; a babavárás miatt nyilván nem hajnalig tartó tivornyát terveztünk, viszont mindenkinek jót tenne, ha néhány órácskát együtt ünnepelnénk. Ráadásul Liza egy leánybúcsún találkozott Igorral, tehát az esemény szimbolikus jelentéssel is bír. Soha nem bocsátanám meg magamnak, ha a legjobb barátnőm azért mondaná le a leánybúcsúját, mert elhallgatom belőle az igazságot.

– Sejted, hogy nem fogom hagyni, hogy ne legyen leánybúcsúd, ugye? – teszem fel a költői kérdést. – Nem bánom, ha a többieket lemondod, viszont Bórával és Fri-dával négyesben elmegyünk valahova.

Liza nem felel. Tudom, hogy szívesen kimozdulna az este, és az igazat megvallva rá is férne a kikapcsolódás. Egyrészt meglehetősen sűrű időszakot él, másrészt ha ép bőrrel megússza az estét, talán lazulnak a görcsei.

És ekkor bevillan egy ötlet.

Egy ötlet, ami amellet, hogy Lizának biztonságot ígér, valamelyest enyhít a rossz lelkiismeretemen is.

– Megkérem a privát sofőrömet, hogy fuvarozzon bennünket az este, és vigyázzon ránk – dobom be a lehetőséget, de Liza nem csap le rá. Úgy néz rám, akár egy futóbolondra. – Mit szólsz?

Arcán mély döbbenettel, minden szavát kihangsúlyozva kérdezi:

– Te egy leánybúcsúra az aktuális pasiddal akarsz jönni? – Elmosolyodik. – Mit csinált veled ez a fickó?

Való igaz, elég érdekesen hangzott a számból ez az ajánlat.

– Legyen! Beszélj vele! – bólint Liza. – Így legalább biztosan megismerhetem a pasast. És ő lehetne a világ-történelem első heteroszexuális férfija, akit befogadnak egy leánybúcsúba.

Mindketten hangosan kacagunk, és habár talán csak fantomérzés, de úgy tűnik, ezzel a gellerrel sikerült jó irányba fordítanom a

dolgokat. A telefontonómért nyúlok, hogy az ötletet felvetve üzenetet küldjék a Simlis néven elmentett Ádámnak, amikor Frida bekopog, majd tájékoztat, hogy Hadassy Melinda vár odakint, a nő, akit rábeszéltem a narancssárga ruhára.

Tényleg jó napnak ígérkezik a mai.

15

– Leánybúcsúra? – harsan Ádám döbrent nevetése a vonal túl végén. – Eddig nem volt egyértelmű, hogy férfi vagyok?

– De, kifejezetten meggyőztél erről – duruzsolom.

– Pont, hogy egy igazi férfira van szükségem. Liza barátnőm túlságosan stresszel az esküvője miatt, és biztonságban érezné magát, ha lenne velünk egy férfi kíséző. Én pedig mindent megadnék azért, hogy nyugalomban szórakozhasson.

Kétértelmű megjegyzésemmre reagálva Ádám úgy hűmmög, hogy belebizsereg az ágyékom. Lehunyt szemmel az egyik polcrendszer fém, ezáltal hideg tartólábához érintem a forró arcomat. Te jószagos ég, már egy mordulásával képes felébreszteni bennem a kisördögöt!

Amíg a váratlanul felbukkanó Melinda a narancssárga ruhában forgolódik a varrodai részleg méretes tükre előtt, én az anyagraktárba húzódva hívtam Ádámot az ötletemmel. Eredetileg úgy tudta, hogy ma nem érek rá, szóval bízom abban, hogy örülni fog, amiért mégis együtt tölthetjük az estét.

– Játsszam el, hogy a sofőröd vagyok?

– A páromat játszd el, aki nem melleleg sofőr – bukik ki belőlem a pontosítás. Azt hiszem, hogy a párom kifejezés övön aluli ütéseként érte, mert hallgat, ezért gyorsan oldani próbálom a helyzetet: – Már ha nem szerveztél be egy másik nőt.

– Megfogtál – közli, és ezzel egy pillanatra belém is akasztja a szót. – De egy körüzenettel le tudom mondani mind a hármat.

– Három nővel még te sem bírnál el egyszerre – csipkelődöm.

Felnevet, aztán kíméletlenül felteszi az arcpirító kérdést:

– Te ezt csak feltételezed, de vajon érdekel-e, mit mond a gyakorlat?

– Erről nem akarok tudni! – kommentálom megjátszott undorral. – Később még pontosítunk az estével kapcsolatban.

Merész lépésre készülök. Nem is merész, sokkal inkább eszelős! És nem elsősorban azért, mert Ádám a közvetlen környezetem értékrendszere szerint egy tolvaj gazember. Arra magasról teszek.

Vakmerőség az, hogy miközben hátrálnom kellene tőle, én a legbelsőbb körömbé is beeresztem Ádámot. Oda, ahol a bizalmammal visszaélve akár féktelen rombolásba is kezdhetne. De mit csináljak, ha akkor érzem magam kerek egésznek, ha együtt vagyunk? Mit csináljak az érzéseimmel, pláne ha viszonzottnak látszanak?

Melindához visszaérkezve látom, ő még mindig a ruhát nézegeti a tükörben. Kértem, hogy ma még inkább ne bújjon bele, először vegyünk méretet, és majd csak az átszabás után húzza magára először, de ő ragaszkodott az azonnali próbához. Szemmel láthatóan is túlságosan szűk rá, mégis teljes elragadtatással csodálja magát.

– Megveszem! – jelenti ki, amikor a tükörben észrevesz.

– De ezt a ruhát még... – kardoskodnék az átszabás mellett.

– Nekem így tökéletes! – fojtja belém a szót. – Ráadásul már ma este szükségem van rá. A férjemmel vacsorázom.

Kijelentése egyszerre büszke és izgatott, arról árulkodik, hogy az együtt töltött idő ritkaságszámba megy Hadassyéknál. És én ezen egyáltalán nem csodálkozom. Hajmeresztő dolgok zajlanak a felső tízezer családjainak zárt ajtajai mögött. Sokan azt gondolnák, hogy a pénzzel nyugalom is jár, pedig a vagyon valójában teljes káoszt szabadít az emberre. És a saját bőrömmön tapasztaltam, hogy ez nem magyar specialitás.

– Ez a narancssárga tényleg fiatalít – állapítja meg. – Én pedig éppen azt szeretném, hogy a férjem újra fiatalnak lásson.

Ordít a szavai mögötti tragédia. Megszakad a szívem, mert tudom, ha a férje meglátja ebben a narancssárga, hurkákba rendeződő ruhában, még inkább elmegy tőle a kedve. Ráadásul a ruha igen mélyen dekoltált, meglehetősen nagy területet enged láttatni Melinda mellkasából, ami a koránál fogva már nem túl feszes. Fiatalabb-nak ebben a hacukában semmiképp nem fog látszani, sőt az ellenkezőjét bizonyítva nevetségessé teszi magát benne. Normál esetben egy másik ruhát ajánlanék neki, de nincs miből, ezért más mentőötletet keresve visszalépek az anyagraktárba. Semmire nem tudtuk elhasználni ennek a borzalmas színű anyagnak a maradékát, ezért bőven talállok még belőle az egyik polcon.

– Arra gondoltam, hogy gyorsan varrnék a ruhához egy palástszerű kiegészítőt – ajánlom fel, majd egy buta indokkal rukkolok elő: – Hideg van, nem venném a telkemre, ha megfázna.

Melinda a felvetésem hallatán a fejét rázza.

– A palást királynőssé tenne, az pedig öregítene. Ráadásul Gyula a dekoltázsomba szeretett bele – magyarázza, miközben végigsimít a mellkasán. – Nem akarom eltakarni.

Egyre biztosabb vagyok abban, hogy Melinda nincs rendben mentálisan. Már a mai feltűnése is erről árulkodott. Habár a Jövőbálon adtam neki névjegykártyát, állítólag azt elhagyta, viszont a címemet valahonnan megtudta, hiszen idetalált. A címmel egyszerre az elérhetőséget is kinyomozhatta volna, de ez már nem számít, mindössze a zavart viselkedése miatt érdekes, amit egy váratlan kijelentéssel is megkoronáz:

– A férjemnek van egy fiatalabb szeretője – enged közelebb a tragédiájához. – De én még nem láttam hűségese férfit.

Ebben a két mondatban több szörnyűség bújkál meg, mint egy bűnügyi beszámolóban. A férje félrelép, és ezt Melinda még csak nem is szégyelli. Mármint nem magát kellene szégyellnie emiatt, hanem a férfit, akit ő ehelyett élből felment a felelősség alól. Én sok mindent hajlandó vagyok elnézni egy férfinak, de a hűtlenséget nem élem meg túl jól. A becstelenségtől ugyanis könnyen eldurran az agyam.

– Azt mondják, hogy a nők egyik legnagyobb fegyvere a megbocsátás – folytatja merengően. – Mert a legbátrabb férfiak is túlságosan gyávák egy megbocsátó nővel szemben.

Próbálok megérteni, mit akar ezzel mondani. Valószínűleg arra gondol, hogy ha hisztéria nélkül tűri a férje dolgait, az hagyja az életüket a megszokott kerékvágásban haladni, és nem lesznek viták, fenyegetőzések és erőszak sem. Ám ez a férfi részéről nem gyávaság, hanem kényelmesség. Az viszont kérdés, hogy a női megbocsátás valóban erő-e, vagy sokkal inkább gyengeség, ám ebben most nem tudok dűlőre jutni önmagammal.

– Megtanultam, hogy azzal tehetem igazán boldoggá a férjemet, ha szabadon engedem – simít végig a behúzott hasán Melinda. – És engem az éltet, ha boldognak látom.

Hallgatni is fáj ezt a behódoló szöveget. Muszáj közbeszólnom.

– Szerintem ahhoz, hogy igazán boldoggá tudjunk tenni valakit, nekünk is boldognak kell lennünk. – Kijelentésem hatására Melinda komoly arccal bámulja magát a tükörben. – Kérdés, hogy önnek mi ad boldogságod?

– Az, ha boldognak látom – válaszolja mereven.

– Mert amikor a férje boldog, akkor végre figyelmes? Akkor végre kedves? – próbálom nézőpontváltással közelebb hozni számára a megértést. – Tudja, ez szerintem nem boldogságforrás. A figyelem és a kedvesség a pár-kapcsolatban az alapminimum része.

Nem számoltam azzal, hogy ma még ennyire filozofikus beszélgetésbe keveredem. Mondhatnám, hogy meglep, amiért Melinda kitart a hűtlen férje mellett, de ez nem lenne teljesen igaz. A történelem tele van hűtlen férfiakkal és elhanyagolt feleségekkel, nincs ebben semmi újdonság. Sok férfi akkor érzi magát normálisnak, ha kifelé fel tud mutatni egy családra hasonlító valamit, ám mellette ugyanúgy megőrizheti a függetlenségét. Ezeket a házasságokat mindenképpen a női tűrés tartja egyben, kérdés persze, hogy meddig képes az asszony egyszemélyben összefogni a szétcsúszó kapcsolatot. Pláne ha a hiányzó önbecsülését gyógyszeremórral pótolja.

– Kérhetek egy pohár vizet? – fordul felém remegő ajakkal Melinda, és már nyúl is a táskájába a gyógyszeres dobozért. – Megfájdult a fejem. Nehezen bírom a telet és a frontokat.

A kezében tartott gyógyszerre pillantok: vényre kapott nyugtató, köze sincs a fájdalomhoz.

– Van pezsgő behűtve – mosolygok rá.

Egy hosszú sóhajtást hallatva megkönnyebbül, hogy nem kell előttem tovább játszania magát.

– Az még jobb! – bólint.

A frontok helyett természetesen az elgondolkodtató szavaimat és a közelgő ünnepeket viseli nehezen, amiért azok a rettentő magányára emlékeztetik. Ebben az állapotában pedig már a legapróbb figyelem is elegendő számára a boldogságérzethez. Ezért is szeretnek hozzám járni a hasonló gondokkal küszködő asszonyok:

a műhelyemben mindenki csak rájuk figyel, ráadásul a ruháimban vonzónak és tündöklőnek érezhetik magukat.

És ekkor rádöbbenek, hogy nem teszek mást, mint amit Ádám néhány napja pénzkereseti lehetőségként vázolt: kizsákmányolom Melinda boldogtalanságát. Mondhatnám neki, hogy nem adom oda a ruhát, mert borzalmasan áll rajta, de nem teszem. Mert azzal, hogy vásárol tőlem, az ő öröme az enyémmel találkozik. Kereslet és kínálat, végső soron pedig Ádám sem javasolt mást: a megvezetett nő figyelmet, közeledést és bókákat kapna. Melinda kiváló alanya lenne Ádám ötletének. Ezek a nők zokszó nélkül fizetnek a figyelemért, ahogy Melinda is ezt teszi most, indulás előtt nekem. Miért ne lehetne, hogy Ádám által is kapjon figyelmet, ő pedig ezért némi készpénzt? Ez nem kihasználás, ez üzlet.

– Még egyszer nagyon köszönöm, hogy fogadott -hálálkodik az emelet hátsó részében kialakított varrodából Melinda immáron Frida recepciós pultja felé tartva.

Az iroda már üres, kora délután mindenkit hazaengedtem. Fridát azért, hogy a leánybúcsúra készülhessen, a többieket pedig azért, hogy nyugalomban hangolódhassanak rá az ünnepekre. A szokásokhoz híven a lámpákat az utoljára távozó lekapcsolta, a térben mindössze néhány derengő forrás ad annyi fényt, hogy az ember ne ütközzön neki a bútoroknak.

– Tegeződjünk! – kérem Melindát, miután átveszem tőle az üres pezsgőspoharat.

– Rendben – mosolyog, aztán elkomolyodva mondja. – Amiről beszéltünk... Tudod, a férjem bonyolult ember, és...

Megnyugtatólag közbeszólok:

– Amit mondtál, köztünk marad – biztosítom, miközben az ajtó felé kísérem Melindát. – De ha adhatok egy tanácsot...

Ádám szövegét felidézve, az ellenérzéseimet leküzdve éppen ajánlanám, hogy ha valamikor szüksége volna egy olyan sofőrre, aki bárhova eljuttatja, keressen, de a szemem sarkából meglátok egy a Frida pultjával szembeni kanapén ülő alakot, és elakad a szavam. Először azt gondolom, hogy egy takarító lehet, ám közelebb érve megpillantok egy lehetetlenül magas sarkú cipőt, majd kirajzolódik előttem egy arc is. Fáziskéséssel ismerem fel a nőben Ádám

kolléganőjét, aki a forgalmiban talált címen fogadott. Egy magazint lapozgat.

– Milyen tanácsot? – kérdezi izgatottan Melinda.

– Ezt a ruhát mindig csak tisztítóban mosasd! – rukkolok elő a menekülőválasszal, majd felkapok egy névjegykártyát Frida pultjáról.
– Ezt ne hagyd el, és hívj, ha szükséged van valamire. Bármire.

Melinda hálásan bólint, majd miután a magán hagyott ruhától önbizalommal felvértezve elhagyja az épületet, a kanapé felé fordulok. A fotocellás bejáratot távozásakor Frida mindig átállítja, ilyenkor már csak kifelé menet érzékel, tehát valamelyik kolléganőmnek kellett beengednie a látogatót. Biztosan előadta neki, hogy az egyik barátnőm. Egyáltalán nem tetszik, hogy ez a nő, ki tudja, mennyi ideig felügyelet nélkül azt csinált az irodámban, amihez csak kedve szottyant.

– Ezt a borzalmat hogyan sikerült eladnod neki?

Az első mondatából máris süt az ellenségeskedés, pedig az eddigi egyetlen találkozásunk nem barátságtalan hangulatban zajlott.

– Meglehetősen zsúfolt napom van, ezért örülnék, ha a körülményeskedés helyett megtudhatnám, minek köszönhetem a látogatást – fonom össze a mellem alatt a karomat. – De lehet, hogy csak eltévedtél, a plasztikai sebészet két kapualjjal arrább van.

Meredten bámul rám. Már az első találkozásunkkor is láttam a tekintetében azt a felsőbbrendűséget, amellyel folyamatosan megpróbálja maga alá utasítani az embereket. Hatalmaskodni akar felettem, de bennem emberére talált: ha bunkózik, vagy minősítget, azt kapja vissza, amit ad.

– Már értem, miért találtok ennyire egymásra Ádámmal. Ugyanolyan szemtelen vagy, mint ő – ingatja a fejét, mint ahogy a rakoncátlan kölyköknél szokás. – Azt hiszem, eljött az ideje, hogy beszéljünk egymással.

– Miről kellene beszélünk egymással? – vonok vállat. – Nem keresek sofört, sem plasztikai sebészeti tanácsadót.

– Szóval nem mesélt rólunk.

Rólunk? A többszám aggasztóan hangzik. A hanglejtéséből ítélve a nő nem kollégaként céloz kettejűkre. A döbbenettől résnyire eltátott szájjal bámulok rá.

– Ne hidd, hogy különleges vagy neki – csap a közepébe a nő. – Csak szórakozik veled, kislány. Tét nélküli kapcsolatban vagytok. Pontosabban neki nincs benne tét. Te viszont túlságosan is sokat kockáztatsz vele -közli magabiztosan.

Mindentudó tekintettel néz, és mivel az a típus, aki mindenképpen osztani akarja az érzést, várom a folytatást. De kiprovokálja, hogy rákérdessék:

– Miért jelentene kockázatot?

Elégedetten mosolyog, majd legnagyobb meglepetésemre elővesz a táskájából egy doboz vékony szálú cigarettát és rágyújt. Szerencsére a tűzjelző ennyi füstre még nem indul be.

– Mert elszédít – vonja fel a tekintetét. – Áttervezed a kedvéért az életedet, mert mellette érzed magad igazán elemedben, mellette érzed kiteljesedni az erődet. Aztán egy idő után arra leszel figyelmes, hogy ha nincs veled, nem találsz a helyed, mígnem ráébredsz, hogy a függője lettél.

Nem merném magamnak beismerni, de a nő tűpontos képet festett arról, amit Ádám iránt érzek. Talán a ma esti leánybúcsús ötlet is csak azért pattant ki a fejemből, hogy mellettem legyen? Tényleg függő lettem?

– Ádám szuggesztív típus, és mint minden addikció, végső soron ő is mérgező – bombáz tovább az okfejtésével. – A mérgek pedig úgy pusztítanak el, hogy amikor megérzed a bajt, már rég késő védekezni. Tudod, honnan tudom mindezt? – A kérdés persze költői, rögtön elárulja a választ: – Mert átéltem vele.

Annyira megzavarnak a mondatai, hogy nehezen látom át a nő feltűnésének valódi okát. Féltékeny? Az elhangzottak alapján minden bizonnyal az, viszont annyira helyesen jellemzi a kapcsolatunkat, hogy a mondandója felér egy baráti figyelmeztetéssel.

– Most biztosan azt gondolod, hogy elég tapasztalt vagy, és veled nem történhet meg az, ami mindenki mással. – Hunyorogva fürkészi az arcomat. – Mert elhiteti, hogy különleges vagy a számára.

Szépen kifejtette a gondolatát, aztán még továbbszövi.

– Te egy olyan nő vagy, aki egyedül képes volt felépíteni egy saját birodalmat – mutat körbe. – Mit akarsz egy olyan férfitől, aki csak

rombolni képes?

Az, hogy Ádám romboló típus, a vele kapcsolatos első gondolataim egyike volt. Megrémít, hogy mennyire tisztán lát ez a nő.

– Szereted, de légy okosabb egy buta tinédzsernél! Engedd haza hozzám, és te is éld a saját életedet tovább! – veti fel az ötletét.

– Hozzád? – robban ki belőlem meggondolatlanul a hitetlenkedő kacaj.

– Szerinted hol aludt tegnap előtt este? – teszi fel somolyogva a kérdést.

Az említett este az, amikor Ádám a vitánk után elrohant tőlem.

A karjába üldöztem.

Megfordul velem a világ.

– Már négy éve vagyunk együtt – adja tudtomra könnyörtelenül. – Nem mesélt erről, ugye?

Eluralkodik rajtam a tehetetlen döbbenet. Ádám letagadta, hogy közük lett volna egymáshoz. A földet bámulva igyekszem kordában tartani a légzésemet.

– És túl sok áldozatot hoztam érte. Túl sok fájdalmat szenvedtem el ahhoz, hogy csak úgy elhagyhasson.

– Kinyújtja feléin a kezét, és megmutatja a tenyerében éktelenkedő heget. Elejti a cigarettát, és eltapossa a márványon. – Néhány napot még kaptok játszani. Aztán ha továbbra is képtelenek vagytok egymásnak búcsút inteni, majd én segítek.

És mint aki jól végezte dolgát, a lehetetlenül magas sarkú cipőjében kísétál az ajtón.

Otthagyt, mint egy kiköpött rágót.

ÁDÁM

16

A Honolulu nevű bisztróban telt ház van. Amellett, hogy a cégek, illetve a baráti társaságok a napokban ülik az évbúcsúztatójukat szerte a városban, itt ma fellépő is szórakoztatja majd a nagydíjazott. A lányok szerint híres a pasas, noha én soha nem hallottam róla. Szerencse, hogy Éváék ismerik a tulajdonost, és még napközben jelezték, hogy szükségük volna egy asztalra. A létszámot azonban rosszul lőtték be, a négyfős asztal körül nem férünk el öten.

– Nyugalom, odaférünk mindannyian – közli a tömeg zaját és az alapzenét túlharsogva Liza. – Legfeljebb Éva beül majd Ádám ölébe.

Nem is rossz megoldási javaslat.

– Ez egy leánybúcsú, Ádám ellesz a pultnál – ellenkezik Éva, majd rám pillant. – Ugye?

Mi a fene ütött belé? Nem erre a hangulatra számítottam, amikor felhívott az esti ötletével. Akkor kellett volna visszavonulót fújni, amikor a pontosítás miatt újra beszéltünk, és szenvtelen hangon kommunikált velem. A stílus a kocsiba szállásakor sem változott meg:

Lizáért mentünk először, és Éva végigtelefonálta az utat, gondolom, azért, hogy ne kelljen beszélünk. Azóta nem maradtunk kettesben, pedig rohadt kíváncsi volnék, mivel érdekelttem ki ezt a viselkedést.

– Ádám, gyere már! – noszogat Liza. – Bóra úgyis Olivér nyakán lóg majd egész este.

Liza asszisztense valóban lemaradt a pultnál. Olivérrel, a hely tulajdonosával néhány hete közel kerültek egymáshoz. Aranyos szerelmi történet volna az övék, ha az elcsípett félmondatok alapján a férfinak nem lenne egy elvarratlan kapcsolata is. Velem az az egy is undok, aki miatt hajlandó voltam férfi létemre eljönni egy leánybúcsúra.

– Nem akarom zavarni a művésznőt – morgom.

– Az a helyzet, hogy ez az én estém, neki nem nagyon van beleszólása, hogy kivel akarom tölteni – közli kacskintva, és megütögeti a maga melletti helyet. – És én meg akarlak ismerni.

– Egyetlen férfit sem ismerhetsz meg igazán, drága barátnőm – fanyalog Éva, aztán a mellette ülő asszisztenséhez fordul, és mintha jó tanácsot adna, folytatja: – Folyamatosan meglepetésekkel szolgálnak.

Kérdő tekintettel bámulok rá, de kerüli a pillantásomat.

Mégis mi a fenét keresek itt?!

Hallgatnom kellett volna az első megérzésemre: nincs helyem ott, ahol a női csiripeléstől gyorsan megfájdulhat a fejem. Aztán megtetszett az izgatóan örült ötlet, miszerint az esténk valamiféle lebukás körüli izgalomban telhet. A perverzióim fognak a sírba vinni.

Eredetileg Marcival találkoztam volna, több témában is szeretnék beszélni vele, Éva kedvéért mégis lemondtam. Abban maradtunk, hogy mivel a szentestét úgyszintén mindketten egyedül töltենék, üljünk össze nála. A jeges hangulat miatt viszont elgondolkozom azon, hogy hagyom a fenébe ezt az egészet, és az eredeti tervemhez híven inkább átmegyek Marcihoz.

– Szóval mi a szupererőd? – kérdez Liza, miután mellé ültem.

Hirtelen azt hiszem, hogy a nagy bosszúságom megsüketített és lemaradtam valamiről.

– Tessék? – kérdezek vissza.

Liza kedves mosollyal, fél szemét Éván tartva fejti ki:

– A barátnőmre az elmúlt napokban rá sem lehet ismerni. Nem is beszélve a ma esti ötletéről. Mivel tudtad ennyire levenni a lábáról az én sokat látott barátnőmet?

Évára sandítok, aki az itallapba temetkezve úgy tesz, mintha nem hallaná a diskurzust. Szóval a barátai szerint hatással vagyok rá.

Ez tetszik!

– A legkeményebb nőnek is van gyenge pontja – vi-gyorodom el, aztán szavaimmal Évába csípek. – De az övét nem árulhatom el, mert túlságosan arcpirító.

A többiek felkacagnak, Éva viszont lesújtó tekintettel néz fel rám az itallapból. Jól tudom, hogy bosszú következik.

– Az én gyenge pontomat kizárólag olyan tapasztalt férfiak találhatják meg, akik érettebb nőtől tanultak -közli oldalra biccentett fejjel.

Tátott szájjal bámulok rá.

Megtudhatta valahonnan, hogy Nelli nem csupán a kolléganőm, hanem a barátnőm is volt. Éva kemény tekintettel állja megrökönyödésemet, majd ahogy mögém pillant, döbbenet nyújtja meg az arcát.

– Bocsánat a késésért! – toppan az asztalhoz egy nő, aki kellemes parfümilletet hoz magával.

Liza feláll, öleléssel köszönti a hatodik vendégét:

– Nyugi, mi is csak most érkeztünk!

Éva először csak hangtalanul tárog, aztán ideges dadogással kikíváncsozik belőle:

– Ne-ne-nem is tudtam, hogy jössz!

– Azért remélem, hogy nem zavarok túlságosan -nevet fel zavartan a nő.

Liza felém fordul, majd mindkét kezével rám mutatva mondja az újonnan érkezőnek:

– Engedd meg, hogy bemutassam Éva barátját, Ádá-mot!

Az Éva arcára ülő rettenet hatással van rám, de az összeugrott gyomrom ellenére erőltetett mosollyal fordulok a nőhöz.

– Fényes Laura – mutatkozik be kezet nyújtva.

Tarkón vág a felismerés: ő az a nyomozó, akiről Éva beszélt, ő az, akit Liza felkért arra, hogy nyomozza ki, kik fosztogattak a Jövőbálon. Konkrétan engem keres, és most kezet fogok vele, és elárulom neki a nevemet. Azt hiszem, ezen a ponton véglegesen eldőlt, hogy ami néhány órája izgatónak hatott, kifejezetten hervasztó.

– Ismerős nekem valahonnan – jegyzi meg gyanakvón Laura. – Találkoztunk már egymással?

– Nem hinném – vágom rá.

Laura hunyorogva, hosszan figyel, nehezen tudom állni a tekintetét, de ha félrenéznék, rögtön gyanússá válnék számára. A feszült helyzetet Liza oldja.

– Ádám sofőrként dolgozik – mondja. – Biztosan valahogy a munkája közben találkoztatok.

– Meglehet – felel Laura meggyőződéstől mentes hangon. Le sem veszi rólam a szemét.

A kopó szagot fogott.

A stressztől kiver a víz. Vagy már attól a tűztől lángolok, amivel eddig játszottam?

– Soha nem jön ide a pincér? – csattan fel váratlanul Éva magára vonva a figyelmet. – Megyek, hozok valami italt, mert kiszáradok.

A menekülőutat kihasználva indulnék Éva után, de Liza visszatart.

– Hogy ismerkedtetek meg egymással? – kérdezi.

– Csak úgy... – próbálok minél semmitmondóbb, mégis kielégítő választ adni. – Egymásba ütköztünk.

– Karamboloztatok? – kérdezi elképedve Frida.

– Ne haragudjatok, de... – mutatok a pult irányába. – Segíték Évának. Ti kérték valamit?

Arra számítok, hogy nemet mondanak, ehelyett mindannyian leadják a rendelésüket. Laura sört kér, Liza gyümölcslevet, Frida pedig martinit tisztán. Annak ellenére is igyekszem megjegyezni a listát, hogy a bárpultnál fogadó látványtól elborul agyam. A várakozó Éva mellett idegen férfi áll, szemmel láthatóan teszi neki a szépet, egészen közről suttog a fülébe, és ezt ő hagyja. Sőt, flörtöl és nagyokat kacag. Egészen biztos vagyok abban, hogy a jelenet nekem szól, és igyekszem rá frappánsan reagálni. A pasas mögé kerülök, és egyetlen mozdulattal kihúzom a hátsó zsebéből a tárcáját, majd a sajátomba teszem. A pultos kiérkezik Éva rendelésével, a fickó pedig úgy dönt, kifizetné helyette az italt, de sajnos nem találja a pénztárcáját. Kínosan tapogatja a zsebét. A pultos felhúzott szemöldökkel, türelmetlenül nézi a fickót, aki ekkor egy pillanat türelmet kérve elsiet a pultról, valószínűleg azt hiszi, az asztalánál hagyta a tárcát. Éva úgy tesz, mintha nem venne észre, a saját pénzéért nyúl, ám ekkor a pultos elé csúsztatok egy nagyobb címletet, mellé elsorolom a többiek rendelését, végül magamnak egy energiatalt kérek. Ekkor csillogó, mégis mosolytalan szemmel Éva felnéz rám, amire én kifejezéstelen arccal előhúzom a pasas

pénztárcáját, majd egyszerűen kiejtem a kezemből. Azt gondolja majd, hogy egy óvatlan mozdulattal kirántotta a zsebéből.

– Ugye tudod, hogy ő a hamarosan fellépő énekes volt? – kérdezi nehezen visszatartott nevetéssel. – Azért jött ide, mert a barátnőjén keresztül ismerjük egymást.

Basszus.

Nehezen megy, de az arcomra komolyságot erőltetve mondom:

– Az sem tetszene, ha a pápa suttogna a füledbe, pedig ő aztán nagy kárt nem tehetne benned.

– Vele viszont nehezebben bírál el – mondja.

– Mert vele van az Isten?

– Azért, mert a reverendának nincsen hátsó zsebe.

Imádom a szócsatáinkat, de most égetőbb problémával nézek szembe, hogy most csak úgy évdjém a bárpultnál.

– Mi ez az egész? – lépek közelebb Évához. Tényleg elhívtál egy olyan helyre, ahol Fényes Laura is megjelenik? – faggatom fojtott hangon.

– Nem tudtam, hogy itt lesz – von vállat, majd a szívószálon keresztül kortyol a koktélijából.

Hitetlenkedve ingatom a fejem, aztán meredten bámulok rá. Hogy lehet ennyire nemtörődöm? Egyetlen szavára átterveztem az estémet, és bár hálát ezért nem várok, a normális viselkedés azért talán kijárna. Nincs türelmem tovább asszisztálni ehhez az egészhez.

– Elmegyek – jelentem ki.

– Megörültél? – fordul felém, mintha ütődött lennék.

– Az lenne csak igazán feltűnő.

– Úgy nézett rám, mintha mindent tudna – mondom.

– Mindig mindenkire úgy néz, mintha az összes bűnét ismerné – kacag fel. – Nyomozótaktika, pont azért, hogy beszarasson. De ezt neked kell magyaráznom? Ha bármit tudna, te már a rendőrörsön csücsülnél, és nem itt zsebelnéd ki a részegeket. Ne ugrálj!

Talán tényleg én reagálok túl a helyzetet, de a túl sok véletlen egybeesés soha nem hagy nyugodni.

– Szerinted ez nem csapda? – vetem fel egy fokkal higgadtabban.

– Nem lehet, hogy Lizával együtt törbe csaltak?

– Nem hiszem – rázza a fejét Éva. Kezd lágyulni a hangja. – Én ajánlottam fel, hogy elhívlak, nem ők találták ki. Nyugodj meg, és viselkedj természetesen, az egész tényleg csak véletlen!

– Gyűlölöm a véletleneket – morgom gondterhelten.

– Feszélyeznek.

A pultos elkészült a rendelésemmel. Mielőtt visszaindulnánk a többiekhez, Éva felveszi a földről a fellépő pénztárcáját, és eljátszva, hogy most találta, megkéri a pultost, juttassák vissza a gazdájának. Aztán segít az asztalhoz vinni az italokat. Időközben csatlakozott a többiekhez Bóra is.

– Szóltam Olivérnek, hogy kellene egy nagyobb asztal – csicsergi.

– Hamarosan felszabadul egy, most kérték a számlát. Addig viszont szereztem egy széket nektek.

– Köszönjük, de arra gondoltunk, hogy ha Laura úgyis itt van és vigyáz rátok... – Éva megfogja a kezemet és szorosan hozzám simul. – Akkor mi lelépnénk.

Meglep az ötlet és ezzel Liza sincsen másképpen:

– Ilyen korán? – kérdezi.

– Tovább kellett bent maradnom az irodában, mint gondoltam és elfáradtam – magyarázza. – És ha fáradt vagyok, elég rossz arc tudok lenni. Nem akarom elrontani a szórakozásokat a nyavalgyásommal.

Ezt annyira hitelesen adja elő, hogy én is hajlamos vagyok elhinni, minden feltételezésemmel szemben a fáradtság miatt undok velem.

– Legalább a koncertet várjátok meg – marasztal bennünket Liza.

– Ne meneküljete! – nevet fel Laura, majd kifejezetten Évához szól: – És ha már mindketten itt vagyunk, mutatnék neked egy arcot a kamerafelvételekről.

– Magaddal hordod a képeket szórakozni? – nevet fel zavartan Éva. – Ez elég ijesztő.

– Nem kinyomtatott képekről van szó – rázza a fejét Laura. – A telefonomon van.

Éva megszorítja a kezemet: nem tudom, hogy csak ideges-e, vagy ezzel jelezni akar valamit. És ez ki sem derül. Maga után vonva leültet a székre, és az ölembe telepszik.

– Őt nem tudtam összevezetni a vendéglistával. Ismerős? – fordítja felénk Laura a mobilját. – Sajnos a mellette lévő fickó folyamatosan lehajtott fejjel mozog a felvételeken, egyelőre nem találtam használható arcképet róla.

Nehezen tartom magamban a döbbenetét. A képről Marci néz velem farkasszemet, a mellette haladó fickó pedig én vagyok.

Nagyot nyelek.

– Ismerős – suttogja merengően Éva. – De nem jut eszembe a neve. Átküldenéd a képet? Hátha eszembe jut.

Laura bólint, a színpadon pedig kezdetét veszi az előadás.

Ülök Évával az ölemben, leforrázva, és utálom magamat, amiért Nelli károgása visszhangzik a fülemben, miszerint a Bibliában is Éva döntötte hanyatlásba Ádámot.

17

Vajon mennyi időre lesz szüksége Fényes Laurának, hogy rájöjjön, a Jövőbál biztonsági kameráinak felvételeiről vagyok neki ismerős. Mikor fogja összerakni a képet, miszerint én vagyok a Marci melletti, lehajtott fejű férfi?

Mert az nem kérdés, hogy rá fog jönni.

Marci ezt nagyon elcseszte. A kapott felkészítőanyagunkban benne szerepelt, merre található kamerák, pontosan tudnia kellett volna, hol fontos leszegnie a fejét. Nem tudom, mi lehet vele, az elmúlt időszakban teljesen széthullott. Kedvelem őt, nem akarom, hogy megüsse a bokáját, ezért mielőbb beszélnem kell vele a kialakult helyzetről.

Ez már nem játék a tűzzel, konkrétan a tűz közepén állok, és már elérnek a lángok. Ráadásul akaratomon kívül, az orromnál fogva vezettek a máglyára. Éva becsapott, amikor azt mondta, hogy nem segíti Fényes Laura nyomozását, hiszen a bisztróban kiderült, hogy mégis összedolgoznak.

El kellene menekülnöm. Messzire kellene rohannom, ám erre képtelen vagyok. Egyrészt Éva tudná, hol keressen, másrészt túlságosan közel kerültünk egymáshoz ahhoz, hogy csak úgy lelépjek. Amatőr vagyok? Inkább csak alkalmatlan erre a munkára.

– Mi a neve? – kérdezi Éva az autóm anyósüléséről.

Cirka negyedórása, amióta elindultunk a Honoluluból egy szót sem szóltunk egymáshoz, mindketten a gondolatainkba merülve, a rádiót hallgatva haladtunk előre. Annyira máshol járnak a gondolataim, hogy hirtelen nem értem, Éva kire gondol. Ráncolt homlokkal pillantok felé.

– A nődek – visz közelebb a megoldáshoz. – Nevetséges, hogy azt sem tudom, mi a neve, de ő beállít és fenyeget.

– Beállított? – képedek el. – Fenyeget?

– Ádám, mi a neve?! – kapaszkodik a kérdésébe.

A Honoluluban már célzott arra, hogy tud Nelliről. Az viszont tényleg meglep, hogy az eszelős beállított hozzá. Valószínűleg ez

lehet annak a rideg bánásmódnak a hátterében, amit ma este kaptam.

– Nellinek hívják – árulom el neki. – De nem a nőm. Négy évig voltunk együtt, de egy ideje már vége.

Éva epésen felnevet:

– Én értem, hogy a lételemed, de befejezhetnéd a hazudozást!

A hazugság az, amikor a valóságtól eltérőt állítunk, és a megállapodásunk óta én ilyesmit nem tettem. Ezért is érint kellemetlenül a vád.

– Miért sértegetsz? – kérdezem színtelen hangon.

– Megsértettem az önérzetedet, kisfiú? – gúnyolódik. – Ne haragudj!

Nem felelek rögtön. Próbálom átlátni, mi zajlik körülöttem, de nagyon nehéz megfejtennem, mert rengeteg a tőlem független, tudtom nélküli tényező. Egyvalami azonban a káoszban sem hagyja nyugton az önbecsülésemet, hangot is adok neki:

– Én nem hazudtam neked, te viszont igen! – sandítok rá. – Azt mondtad, hogy nemet mondtál Lizáék nyomozására, ennek ellenére a nyomozó képeket mutogat a társamról. Szóval akkor mégis segítesz neki, nem igaz?

Éva hangtalan tátogással keresi a szavakat, de nem találja.

Megfogtam.

Arra számítva, hogy jót tesz neki, ha a gondolataival kettesben hagyom, bekanyarodom az útba eső benzin-kútra. Kiszállok, hogy megtankoljak, Éva is kipattan.

– Nem mondtam nekik igent. Nem mondtam semmit, és ezt úgy értelmezték, hogy igent mondtam – hadarja fojtott hangon. – Aztán úgy voltam vele, hogy ha már így alakult, nem ellenkezem. Így, ha esetleg a nyomodra bukkannak, legalább meg tudom védeni a seggedet.

– És erről miért hallgattál?

– Mert még nem volt rá alkalom, hogy elmondjam -von vállat. – Nem került szóba azóta köztünk ez a téma. Te viszont azt mondtad, hogy nem volt semmi közted és Nelli között.

– Ez nem igaz – rázom a fejemet a töltőpisztolyt fogva.

– Ő mondta – tárja szét a karját. – Akkor biztosan ő hazudik, és soha nem feküdtetek le egymással, ugye?

Az nem kérdés, hogy Nelli nagyobb blöffölő nálam, de ebben az esetben már egy fokkal árnyaltabb a helyzet.

– Nem azt tagadom, hogy lett volna köztünk bármi, mert volt – ismerem el. – Az nem igaz, hogy ezt letagadtam volna előtted. Nem beszéltünk arról, hogy mi volt velem a találkozásunk előtti időkben. Égészen mással ütöttük el az időnket, ha emlékszel.

Hasonlóan átható, mindentudó tekintettel néz, mint Fényes Laura a Honolulu-ban.

És ez eléggé zavarba ejtő.

– Tehát jó ideje nincs köztetek semmi?

– Nincs. Lazábban nézve úgy egy éve vége, szigorúbban véve hónapok óta.

Éva csípőre vágja a kezét, úgy kérdezi:

– Hol aludtál két napja, miután elmentél tőlem?

Jézus!

Nelli komolyan megkavarta a szart. Mély levegőt véve, a szememet forgatva teszem helyre a töltőpisztolyt, miután végeztem a töltéssel, majd elindulok a kút épülete felé.

– És most elmenekülsz? – lép utánam. – Persze menekülni könnyebb, mint szembenézni az igazsággal!

A fotocellás ajtó kinyílik előttem, de mielőtt belépnék, visszafordulok.

– Nem elmenekülök, hanem szeretném kifizetni a tankolást – felelem Éva tekintetét állva. – Az egykori közös lakásunkban aludtam – közlöm vele.

– Tehát nála – állapítja meg Éva csalódottan.

– Nála, de nem vele – pontosítok. – Ő a hálósobában aludt, én pedig a nappaliban, a díványon.

Belépek az épületbe, Éva pedig fájdalmas nevetés kíséretében követ.

– Hát persze!

Ismét megtorpanok.

– Nagyon szívesen elmondok mindent, de nem itt – sandítok körbe. A pult mögött dolgozó nő kíváncsian méreget bennünket. –

Röviden összefoglalva, amíg nála voltam, beszédett egy marék gyógyszert. Meghánytat-tam, és a lakásban maradtam, nehogy rosszul legyen az éjszaka.

És persze azért, hogy azt a nyavalyás tollat megszerezhessem, de erre most a benzinkúton nem térnék ki. Inkább igyekszem a körülményeknek megfelelőbb témára terelni a beszélgetésünket:

– Kérsz valamit?

Évának ördögi mosolyra húzódik a szája, majd a kassza felé veszi az irányt.

– Elnézést, szeretnék érdeklődni, hogy igazmondó tablettát tartanak-e – szólítja meg a pult mögött álló nőt. – Az úriembernek sürgősen szüksége volna rá, mert heveny hazugságrohama van. Nem szeretném, ha súlyosbodna az állapota.

A nő kifejezéstelen arccal, rágózva pötyög a gépen, közben monoton hangon beszél Évához:

– Sajnos gyógyszereket nem tartunk, de egy házi praktikát szíven elárulok. Nálam egyetlen orvosság válik be hasonló esetekben, mégpedig ez. – Felemeli az ökölbe szorított jobb kezét, majd kinyújtja a középső ujját.

– Köszönöm! – lelkesedik Éva derült arccal, miközben kifizetem a tankolást. – Ki fogom próbálni.

Cinizmusa ellenére enyhülést érzek, ám ez az öröm rövid ideig tart, ugyanis az épületből kilépve újra támad.

– Szóval azt akarod nekem bemagyarázni, hogy a világ legjobb embereként megmentetted a volt nőd életét – összegzi Éva a történeteket. – Minek nézel engem, hogy ilyen sztorit próbálsz lenyomni a torkomon?

Gyorsítok a lépteimen, mielőbb a kocsihoz akarok érni. A központi zárat nyitva kérdezem:

– Elárulnád, hogy mi alapján kételkedsz bennem?

– Mert simlis vagy, Ádám! – néz rám a nyitott kocsiajtónál. – És lassan oda jutunk, hogy azt sem tudom neked elhinni, amit kérdezel. Ebből elég!

Alapvetően kedvelem, de még neki sem fogom eltűrni, hogy ok nélkül sértegessen.

– Hogy őszinte legyek, nem teljesen értem az elszámoltatást. Én sem faggatlak a volt kapcsolataidról, vagy arról, hogy mi történt veled a múltban – kapok erőre, még a hangom is mélyült. Aztán szembesítem egy olyan kijelentéssel, amit ő tett a Jövőbál másnapján: – Pláne azért, mert szerinted közöttünk nincs több szexnél. Nem igaz?

Úgy tesz, mintha meg sem hallaná a mondandóm második felét. Kár, mert érdekelt volna, miként gondolkodik kettőnkéről most, napokkal és számtalan közös élménnyel később.

– Az én volt kapcsolataim nem állítanak be hozzád hívatlanul – vágja rá a kocsiba szállva.

– Nem tehetek róla, hogy Nelli bolond – ülök a volán mögé. – Ahogy arról sem, hogy még szeret, és nem tud elengedni. Viszont azt tudom, hogy össze akar bennünket ugrasztani. És nagyon úgy fest, hogy sikerrel jár. Ez pedig elég elszomorító.

Éva a mellettünk elsuhanó tájat bámulja.

– Azt mondta, hogy tönkre fogsz tenni – közli merengően.

– Nekem pedig azzal tölte a fejemet, hogy te fogsz engem tönkretenni, és csak játékszernek használsz majd, amiért nincs egzisztenciám. – Felnevetek, mert úgy érzem, ezen a ponton tetten értük Nellit. Éva viszont nem nevet velem. – De bármit mondott is, én itt vagyok veled. Mert nem érdekel, hogy ki és mit mond. Csak az érdekel, ami kettőnk között van. Amit csak mi ketten érzünk. És igen, mindkettőnknek vannak bőven hibái, de ezek nem jelentik azt, hogy ne illenénk össze.

Éva felém fordul.

– Szerinted összeillünk? – kérdezi, és arcán át-átsuhan a lámpák fénye.

– Szerinted nem? – ráncolom a homlokomat.

– Nem ér visszakérdezni! – csap le.

Élőszóban nem vagyok valami érzelmes típus, most is nehezen gördülnek nyelvemre a szavak, de némi gondolkodás után nekikezdek.

– Lehet, hogy a kapcsolatunk egy olyan torzszülött, amelynek világra sem kellett volna jönnie, de megszületett, és mi nem mondtunk le róla. Napról napra dédelgetjük és reméljük, hogy a

későbbiekben nem fordul ellenünk, és pusztít el bennünket. – Fogalmam sincs, honnan jött ez a hasonlat, de elégedett vagyok magammal miatta. – Azt, hogy összeillünk-e, nem a körülöttünk lévő világ dönti el. Hanem mi magunk. Én úgy érzem, hogy összeillünk. Túlságosan is passzolunk. És ezt onnan tudom, hogy akkor is az orromban érzem az illatodat, amikor nem vagy mellettem.

Egy piros lámpánál rásandítok, és látom, hogy a felsőtestével felém fordulva, fejét az ülésnek döntve hallgat. Azt hiszem, hogy csillog a szeme.

– Lehet, hogy később megbánom, hogy elmondom... – nevetek zavartan. – De már a fanyar humoroddal is jobba tettél. Mert mielőtt bármiben döntenék, leperreg előttem, milyen megjegyzéssel illetnél. Ez azonnal letakarítja a felesleget, és máris csak a dolgok lényegét látom. Segít helyesen cselekedni.

– Soha nem mondtam, hogy az én világlátásom a helyes – szól közbe. – És ne is az alapján cselekedj, hogy én mit mondanék, mert...

– Mindenkinek megvan a maga mértékegység-rendszere a világhoz – szólok közbe. – Sokan a szüleiktől hozzák – mondom, majd mély levegővel szünetet tartok, mert elgondolkozom, mennyire menjek a téma mélyére, de inkább visszalépek. – Sokunknak viszont az életünk során alakul ki. Például valaki olyan hatására, aki tornádóként söpör végig az életükön.

Elmerengve néz, tudom, legszívesebben rákérdezne a családommal kapcsolatos félmondatomra, de megkímél ettől.

– Szóval aki a külsőségekből ítélve azt mondja, nem ülünk össze, nem számol azzal, hogy a felszín alatt hatással vagyunk egymásra. Alakítjuk egymást. Legalábbis te alakítasz engem. És azt hiszem, hogy jó irányba – mondom ki. – Nelli csak láthat bennünket, de nem érezheti, hogy mi van közöttünk. Ezért sem kell vele foglalkozni.

– Félre tudnál állni? – kérdezi színtelen hangon.

Valami rosszat mondtam? Megbántottam és ki akar szállni?

Mélyet sóhajtok.

Ahogy lehúzódom a padka mellé, már hallom, hogy kicsatolja a biztonsági övét. Gondterhelten fordulok felé.

– Most meg mi... – kérdezném, de nem tudom befejezni a mondatot.

Éva mohón szájon csókol, majd rám mászik. Ahogy átküzdi magát az anyósülésről az ölembe, feje a fekete a szövetborítású tetőnek koccan, a feneke pedig a dudát nyomja. Mielőtt teljesen fellármáznánk a környéket, kapkodva hátraengedem az ülést. Éva a szék oldalánál a háttámlát kezelő kart kutatja, majd ahogy megtalálja, hátradönt bennünket. Keze aztán az övemnél, majd a sliccemnél matat, és amikor kiszabadít, kicsit sután, de az ölemben maradva a hátára fordul. Haja az arcomba omlik, szívom magamba az illatát. Kezem a nadrágját gombolná, de már megelőzött, így inkább a lehúzásban segítem. A következő pillanatban már a térd alatt a nadrág, a kezével pedig magába segít.

– Mutasd meg, hogy mi van köztünk – sóhajtja az autóba.

Elmosolyodom.

Bal kezemmel a belső combját marom, jobb tenyeremet a nyaka köré kulcsolom, és a csípőmet emelve kezdem kefélni. Mert nincs jobb szó erre a kefélésnél.

Éva mindkét tenyerével a tetőnek támaszkodik, fejét az enyém mellett veti hátra. Eltátott szája közvetlenül a fülem mellett vesz az élvezettől meg-megremegő levegőt.

– Gyorsíts! – kéri, vagyis inkább parancsolja, én pedig megteszem.

Éva felsőteste megemelkedik, egyik kezével már az ajtó feletti kapaszkodót markolja, másikkal az anyósülés fejtámlájába kapaszkodik, mindkét lábát a kormány tetejére emeli. Miközben én két oldalról a csípőjét szorítom, ő hörgésre haj azó nyögéssel élvezi a sebes ütemet, majd örömeinek csúcspontján szorosan körbeölel az izmaival. Ordítva érek én is a csúcsra. Néhány megfeszített pillanat után elernyednek az izmaink, Éva ráomlik a testemre. Egy kicsit feljebb állítom az ülést, majd átölelem Évát, úgy szuszogunk tovább.

A gyönyör lassan oszló ízével telnek a percek, együtt vagyunk, és ez most az összes gondunknál fontosabb.

– Van kedved velem tölteni a szentestét? – teszi fel a kérdést Éva.

Igennel válaszolnék, mert jelenleg semmihez sincs több kedvem, mint Haraszti Évával lenni, de nemet kell mondanom.

– Marcival megbeszéltük, hogy átmegyek hozzá.

– Ő a pasas a képről? – kérdezi.

Mélyet sóhajtok, mielőtt válaszolnék. Nem hazudhatok.

– Igen, ő.

– Hívd át! – vágja rá a lehető legegyszerűbben Éva. – Az hiszem, már mindegy, mennyire mélyre süllyedek ebben a mocsárban.

– Őrült vagy! – nevetek fel.

– Most írt Marci – tájékoztatom a konyhából fennhangon Évát, aki fürdés után a szobájában öltözködik. -Hazaért, átöltözik, aztán indul. Átküldöm neki a pontos címet.

Még tegnap, az autós kalandunkat követően sikerült hosszabban beszélnem Marcival telefonon. Beavattam abba, hogy fennakadt egy a Jövőbál után kutató magán-nyomozó rostáján, nagy vonalakban meséltem neki Éváról is, majd felvettem, hogy a párosra tervezett találkozónk helyett csatlakozzon hozzánk ma este. Tömény információcsomagot kapott, de jól kezelte. Megkérdezte, mennyire bízom Évában, én pedig azt feleltem, teljesen. Erre ő felnevetett, hogy jól jegyezzem meg, sosem szabad egy nőben teljesen bízni, de elfogadta a meghívást. És ezzel az örület fokozódik: Éva ma este vendégül látja azt a férfit, akit etetés és itatás helyett inkább fel kellene adnia Fényes Laurának.

Mivel Éva sem egy kiköpött konyhatündér; amikor kiderült, hogy Marcinak megfelel a közös program, internetes receptoldalakról választottunk elkészíthető vacsorát. Fehérborban sült csirke mellett döntöttünk. Ébredés után, a rövidített nyitva tartás miatt az első dolgom

volt bevásárolni. Éva is velem akart tartani, de mivel más terveim is voltak, lerázásként megkértem, hogy a munkamegosztás jegyében inkább takarítson ki, amíg visszatérek. Érződött rajta, hogy egy kicsit rosszulesett neki, amiért ezzel azt éreztettem, kosz van nála, de a titokban vásárolt ajándékom talán majd enyhít a haragján.

Hazaérkezésem után nekiálltunk a főzőcskének, pontosabban én olvastam, hogy mit kell csinálni, Éva pedig dolgozott az étellel. Sokat mosolyogtam az ügyetlenkedésén, és néha olyan dolgokra utasítottam, amik nincsenek a receptben, de átlátott rajtam, majd büntetésként lefröcskölt. Most, ahogy a maradék borból egy pohárral a kezemben bekukucskálok a sütőbe, gyönyörűséggel tölt el, hogy a hús kezd kecsegtető színt ölteni. Nagyon kíváncsi vagyok a végeredményre, mert az illatok alapján, közös erővel összehoztunk

egy olyan ételt, ami után mind a tíz ujjunkat megnyalhatjuk majd. Ez lesz az első közös sikerünk, amit talán számos...

– Mennyire messze lakik innen? – toppan a konyhába Éva, és ezzel félbeszakítja a gondolatomat. Éppen az egyik fülbevalóját igyekszik a helyére illeszteni.

Olyan gyönyörű, hogy a pusztta látványától kiszárad a torkom. Egy korty fehérbort ízlelgetve élvezem a látványt és azt hiszem, ennél tökéletesebb szentestét el sem tudnék képzelni magamnak.

– Soha nem hordasz szoknyát? – lépek felé a testét kihangsúlyozó fekete overallra célozva.

– Se rózsás, se szoknyás típus nem vagyok – bújja, amikor mögé érek.

Ahogy Éva a másik fülbevalójával küszködve oldalra dönti a fejét, szabaddá teszi előttem a kecses nyakát. Képtelen vagyok ellenállni a bőre friss illatának, finoman megcsókolom.

– Pedig a szoknyában látszanának a formás lábaid és... – Újra megcsókolom, és azzal egy időben a fenekébe markolok. – Sokkal könnyebben hozzád férhetnék.

Amint helyére illeszti a fülbevalót, megrázza a fejét, konkrétan felpofoz a hajával.

– A saját kényelmem szerint öltözöm, nem pedig azért, hogy neked komfortosabb legyen – közli pajkos hangon. Előrelép, a távirányítóért nyúl, és miközben a felettem található tévé felé fordul, rám kacsint. – Ha valamit el akarsz érni, küzdened kell érte.

Összerándul a gyomrom, amikor a hangok alapján felismerem, hogy az elindított csatornán éppen az a műsor kezdődik, aminek a felvételén Nellivel mi is a közönség soraiban ültünk. Éppen Nádoryék köszöntésénél tart az adás.

– Napról napra szörnyűbb ez a Nádory Csenge-ügy – sóhajtja Éva.

Azt, ami tegnap este az autóban kettőnk között történt, utólag vita helyett inkább csiszolódásnak nevezném. Lehet, hogy hajlamosak vagyunk az ellenkezőjét gondolni, de néhány nap távlatából még idegenek vagyunk egymásnak, nem tudunk úgy cselekedni, hogy a saját érdekeink szem előtt tartása mellett a másikat semmiképpen ne bántsuk meg. Csak az idő és egymás megismerése hozhatja el a

kellemetlen pillanatok ritkulását. Megértem Évát, amiért zavarja, ha másoktól hallja a velem kapcsolatos, fontos információkat. Ezeket a helyzeteket meg kell előznöm, és mivel Marcival ma este mindenképpen beszélnem kell a Nádory-ügyről, ideje beavatnom Évát a történetekbe. A szavak most sem jönnek könnyen, de erőt veszek magamon.

– El kell mondanom neked valamit – kezdek bele nehezen, ám ahogy Éva felém fordul, finomkodás nélkül kifakad belőlem: – Valószínűleg közöm van Csenge eltűnéséhez.

Éva arcát elsötétíti a döbbenet.

– Te-tessék? – dadogja a kérdést.

Csípőmmel az ebédlőasztalnak dőlve, előre ejtett vállal egy mély, felszabadító sóhajtás után mesélni kezdek.

– Mondtam, hogy nem zsebelni voltam a Jövőbálon. Azért voltam ott, mert el kellett végeznem egy megbízást. Két tolinak álcázott eszközt kellett belecsempésznünk a megjelölt két személy táskájába. Két nőről volt szó. Az egyiküket Marcinak kellett megközelítenie, a lányt nekem – sorolom a történeteket tényszerűen. -Lehet hallani a pletykát, miszerint Csengét látták egy férfival beszélni a Jövőbálon... – Nagyot nyelek. – Én vagyok az a férfi.

Évát letaglózzák a hallottak.

– Te jó ég! – kapja a szája elé a kezét.

– A toll állítólag nyomkövető – adom át neki az eddigi egyetlen információt, amelyet a hackernek sikerült kiderítenie.

– És tudod, hogy hol van?

– Egyelőre nem – rázom a fejemet. – Nekem csak a toll elhelyezése volt a feladatom. Általában úgy van, hogy megkapjuk az elvégzendő megbízást, és nem kérdezzük semmit. Viszont eddig nem tűntek el emberek. Ez a hír engem is megdöbbenített, ezért utánajárok a dolognak. Felbéreltem egy hackert, hogy...

Éva fejében túlcsordulnak a kérdések, félbeszakít:

– Kié volt a második toll, Ádám?

– Sziklás Odetté – avatom be. – De Marcinak nem sikerült elvégeznie a feladatot. – A kezemben szorongatott telefonommal a képernyő felé mutatok. – Ezen a tévéfelvételen kellett volna bepótolnunk a megbízást Nellivel.

– Ott voltál ezen a felvételen? Nellivel? – Elhúlt kérdésére bólintok, mire ingerülté válik. – És bepótoltatok? Néhány nap múlva Sziklás Odett is el fog tűnni?

– Nem – rázom ismét a fejemet. – Nelli előtt eljátszottam, hogy Odett táskájába csempészem a tollat, de valójában egy teljesen hétköznapi darabot használtam. A megbuherált tollat a felbérelt hacker ismerősnek adtam, ő derítette ki róla, hogy az eszköz tartózkodási adatokat közvetít valahova. A fogadó fél adatait még nyomozza. Ahogy kiderül, hova küldi a toll az adatokat, valószínűleg Csengét is megtalálhatom, és ha tényleg bajban van, helyrehozhatom ezt a fiaskót.

Éva zavarában a nyakát masszírozva bámul. A tekintetéből ezúttal képtelen vagyok olvasni, és nem könnyíti meg a dolgomat, amikor a fejét ingatva közli velem:

– Nehéz erre bármit is mondani, Ádám.

Ekkor megcsörren a kezemben a telefonom. Marci hív, de meglepne, ha ennyire gyorsan átért volna.

– Mondjad, öregem! – szólok bele a lehető legderűsebben.

– Azt... Azt hiszem, hogy...

Marci hangja fakó és színtelen, talán a vonallal van probléma.

– Nagyon rosszul hallak, Marci – mondom. – Tudnál hangosabban beszélni?

Habár továbbra is ugyanolyan gyenge a hangja, a válaszát kristálytisztán kihallom:

– Mé-méreg.

– Indulok hozzád! – jelentem ki, majd felkapom az asztról a telefonom fülhallgatóját, és kapkodva összecsatlakoztatom a készülékkel. – Nyitva van az ajtó? Ha nincs nyitva, kérlek, szedd össze az erődet, és nyisd ki! – Nem felel. – Beszélj hozzám, hallod?! Hívom a mentőket!

– Ké-késő – mondja sípoló hangon. – Ne-ne.

Bassza meg!

Marci felkészült a halálra, a seggemet védi, és nem akarja, hogy a hatóságok a holttestéhez kössenek. Ez a protokoll, Bazi is erre hivatkozva hagyta Oroszországban Nellit, és éppen ez az, amiért hánynom kell a munkánktól. Hiszen ha van egy utolsó, aprócska

esély, meg kell ragadnom. Tartozom ezzel a másiknak és nem utolsósorban magamnak is, hogy tiszta maradjon a lelkiismeretem. Viszont ha Marci tényleg meghal, belekeveredem valami olyasmibe, amihez semmi közöm. Villámgyorsan peregnek a fejemben a gondolatok.

– Hívd a mentőket! Mérgezés – szólok Évának, aztán elhadarom Marci címét.

– Mérgezés? – kérdez vissza Éva.

Felelet helyett inkább a cipőm és a kabátom felvétele közben is Marcit szölongatom.

– Hallasz? Itt vagy?

– Az asz... asztalik.. asztalfiókban... – A háttérben csörömpölés hallatszik, és a lelki szemem előtt látom, ahogy most vágódott el a padlón.

– Mi van az asztalfiókban Marci?! – faggatom a lakásajtón kitörve.
– Beszélj, kérlek!

Széthasít a gondolat, hogy elkésem. Még az előtt ki kell húznom belőle, mit akar mondani, hogy túl késő lenne.

Nem, lélekben sem adhatom fel!

Meg fogom menteni a barátomat!

– Mi van az asztalfiókban? – kérdezem újra a lépcsőkön rohanva, szinte kiabálva, mert nem beszél. – Felelj, Marci!

– Ba-Bazi... – fuldokol. – Baziról...

És ekkor koppanás hallatszik, biztosan kifordult a kezéből a telefon, de a hívás nem szakad meg.

– Marci! Ott vagy?! – ordítom a stressztől elcsukló hangon.

Nem felel.

Nem hallom a szuszogását.

Megtorpanok Éva házának kapujában. Összeszorított szájjal, az égre emelt arccal küzdök a könnyeim ellen. A tehetetlen düh minden izmomot megfeszíti, nehezen tudom kordában tartani az indulatomat. Legszívesebben a földhöz vágnám a telefonomat, hogy valamit elpusztíthassak a barátom halála feletti dühömben, de az semmit sem oldana meg.

Ekkor mintha padlónyikorgás ütné meg a fületem. Valaki van Marci lakásában? Elképzelem, ahogy a gyilkos most megnézi a kijelzőt,

majd a füléhez emeli a telefont.

– Tudom, hogy hallasz, te szemétláda – morgom. -Készülj fel a halálodra! Mert megtalállak, és...

Mielőtt befejezhetném a mondatot, a hívás megszakad.

A gyilkos talán még a lakásban van – nyilall belém a kezdeti sokk után újra a felismerés. Futásnak eredek. Éva otthonától Marci lakása tíz perc sétára van, rohanással mindössze néhány percnyire rövidül a távolság. Ha szerencsém van, még a helyszínen találom a gyilkost, és az ígéretemet valóra váltva kiloccsanthatom az agyvelejét Marci az egyik testépítőversenyen nyert serlegével.

Azokban az időkben, amikor Nellinek nyoma veszett, többször aludtam Marcinál, ismerem a kapukódot, így akadály nélkül jutok be a házba. A lakás az ötödiken található. Habár fáradt vagyok és fogy a levegőm, kettesével veszem a lépcsőfokokat, majdnem kiköpöm a tüdőmet mire felérek. Az ajtót zárva találom. Pontosabban csak csukva lehet, ezért minden erőmet összegyűjtve, nekifutásból megpróbálom betörni a vállummal. Elsőre nem sikerül, másodjára viszont olyan harag gyúlik össze bennem, amely egy vaskaput is átszakítana.

Az elém táruló nappalit üresen találom. Óvatosan lépem át a küszöböt, szememmel a gyilkost keresem, de egyelőre senkit sem látok. A szapora légzésemet kontrollálendő az alsó ajkamba harapok, és a konyhapulthoz fordulva felmarkolom a tartóból az egyik kést, majd azt emelve kimért léptekkel haladok a szoba felé. Az ajtófélfá mögül belesve látom, hogy a telefonban említett íróasztal fiókja kiborítva hever a földön, papírlapok szóródtak szerteszét a padlón, azokon pedig Marci fekszik hason. Egyik kezében egy dosszié, a másikon a telefonja, a test mellett pedig egy kettétörött vizespohár.

Ellenőrzöm Marci pulzusát, és fájdalmas csalódással konstátálom, hogy valóban halott.

Elkéstem.

Ekkor megnyikordul mögöttem a parketta. A kést emelve pördülök hátra.

– Jesszus, Ádám! – tartja védekezőn mindkét kezét maga elé a futástól lihegő Éva. – Mi a fene történik? A mentők úton vannak.

Elkerekedett szemmel bámulja Marci testét.

– Mi a fenét...? – kérdezném ideges, fojtott hangon, de inkább a szám elé tartom a mutatóujjamat, és a tenyeremmel jelzem neki, hogy bukjon le a fotel mögé.

A késsel felfegyverkezve körbejárom a lakást: először a fürdőbe nézek be, aztán a mellékhelyiség következik. Az ellenőrzés legvégére a vendégszoba maradt, ám az is üres. A gyilkos már elment, és van egy olyan érzésem, hogy azt is magával vitte, amiről Marci a telefonban próbált beszélni.

ÉVA

19

– Biztos vagy abban, hogy gyilkosság történt? – teszem fel az este legprovokatívabb kérdését a hálósobámban az ágyamon ülve az egy szál alsónadrágban fel-alá járkáló Ádámnak.

Úgy néz rám, mintha áruló volnék.

– Nyikorgást hallottam a háttérben – feleli, mert azt hiszi, ez válasz a kérdésre.

– Tudod, hogy a halál után sok izmunk még rángatózik – magyarázom.

– Letette valaki a telefont – felel.

– Talán ő nyomta meg a fantomrángások közepette

– világítok rá.

– Te nem ismerted őt! – kiált rám Ádám, és a kezében tartott whiskyspohárral felém mutat.

Farkasszemet nézünk. Ekkor értem meg, hogy talán nem is érdekli az igazság, ő a gyilkosságteóriában akar hinni. Pontosabban nem akarja elfogadni, hogy a barátja véget vethetett a saját életének. Én viszont nem engedhetem meg, hogy tévképzetekbe kergesse magát.

Már az is mellbevágó volt, ahogy a hazaérkezésünk után kiöntötte a lakásban található összes italt, és a közösen készített sült csirkénk is a szemétkosárba landolt, mondván, hogy amíg a hatóságok miatt órákig Marci lakásában ragadtunk, a gyilkos akár ide is bejuthatott. Most az útközben vett üveg whiskyből iszik. Én utálok a whiskyt, szóval azt hiszem, ma már száraz maradok.

Egy szó, mint száz, Ádám rendkívül rosszul viseli Marci halálát. Persze nekem sem leányálom az, hogy az idei karácsonyt egy holttest mellett nyitottam. Ádám akkor pecsételte meg az estém sorsát, amikor a mentőt riasztandó, szó nélkül itthon hagyott. Azt gondolta, hogy miután elrohant, én leülök a tévé elé, és chipset

majszolva várom majd vissza? Bár lehet, hogy jobb döntés lett volna.

– Ne haragudj, nem akarom rajtad levezetni a feszültséget – szabadkozik, amikor tisztulni kezd a feje. – Marci olyan volt nekem, mint a kollégám, a testvérem és az apám egybegyúrva.

Bólintással jelzem, hogy elfogadom a bocsánatkérését, aztán megkísérlem elmagyarázni, miért feleselek vele:

– Azt hiszem, hogy félreértesz. Én nem vitatkozni akarok veled, hanem rávilágítani egy olyan nézőpontra, amit valamiért nem akarsz észrevenni. – Szóra nyitja a száját, de megelőzőm a folytatással. – Marci súlyos beteg volt. Vagy szerinted a papírok sem igaziak? Azokat is csak úgy rendezték?

Amikor Ádám Marci szobájának fotelja mögé gug-goltatott, a fulladásos haláltól tátott szájú, lilult arcú, fennakadt szemű holttest közvetlen közelébe kerültem. Képtelen voltam kivenni a fejemből, hogy engem bámul. Éreztem, ahogy felkavarja a gyomromat, majd a torkomon kúszik fel a pánik. Erősen kellett kényszerítenem magam, hogy eltereljem a figyelmemet a testről, ezért az egyik közvetlenül mellette heverő iratot kezdtem olvasni. Egy kórházi lelet volt, és tartalma szerint Marcinak agydaganata volt. Ádámot megleptem az információval, nem tudott róla, ezért is vetem fel, hogy talán csak díszletként használták az öngyilkosságához. Belekapaszkodhatna, de nem teszi.

– Szerintem igaziak – ismeri el. – Nagyon sokat hibázott az elmúlt időszakban, elfelejtett dolgokat. Érezhető volt, hogy küszködik valamivel, és ezzel a részlettel összeállt a mozaik – hadarja, majd iszik egy kortyot. – De ez nem változtat azon, hogy megölték.

Tehetetlenségemben engedem előrebukni a fejemet. Talán hagynom kellene, hogy Ádám balgán besétáljon ebbe a zsákutcába, és ott döbbenjen rá, mennyire megvezette saját magát. De képtelen vagyok némán végignézni, ahogy kicsinálja magát, ezért sorolni kezdem az öngyilkosság melletti érveimet:

– Agydaganata volt. Előrehaladott állapotú. Senkinek nem beszélt róla. Azért sem, mert magányos volt.

– Nem volt magányos – rázza a fejét tiltakozón Ádám. – Egyedül volt, de nem volt magányos.

– Ezt nem tudhatod. Akármilyen jó barátok voltatok, nem láthattál bele a gondolataiba. Az én barátnőm évekig elhitette velem, hogy boldog párkapcsolatban él egy meleg férfival – adok betekintést Ádámnak az életem egyik legtanulságosabb történetébe. – Szenteste van, ilyenkor az érzelmek egészen szélsőséges dolgokra képesek rávenni az embert. Statisztikailag ma a legnagyobb az öngyilkosságok...

– Mondtam, hogy nem ismerted! – szakít félbe, ám ezúttal finomabban hagyja el a mondat a száját. – Marci testépítő versenyeket nyert, sportoló volt, győztes típus. Soha nem adná fel.

– Vagy számára az jelentette a győzelmet, ha már idejében véget vet a szenvedéseinek. A rákot valószínűleg nem győzhette volna le másként, eluralkodott volna a testén és az elméjén a betegség. – Látom Ádámon, hogy továbbra sem ért velem egyet, ezért nem feszítem tovább a húrt. – Jó, akkor nézzük a racionális érveket! Ha valaki meggyilkolta volna, nagyon gyorsan cselekedett. Mert azon kívül, hogy elvégezte a feladatát, fel is mosott maga után. Odakint tiszta sár minden és a mi lábnyomunkon kívül másét nem láttuk.

– Bemehetett mezítláb – érkezik Ádám válasza.

A tenyerembe temetem a homlokom, és úgy döntök, változtatok a stratégiámon. Megadom a lehetőséget Ádámnak, hogy kibeszélje az összeesküvés-elméletét. Hátha miután szavakba öntötte, belátja, mekkora sületlenségnek hangzik.

– A gyilkosa valahogy a poharába tette a mérget. Gondolom, valamelyik italába keverte, aztán magával vitte a palackot – ötletei. – Ha az eredeti terv szerint Marcinál töltöm a szentestét, most valószínűleg én is halott lennék. És talán éppen ez volt a cél. Mindkettőnket meg akartak ölni.

Nem tudom, hogy a gyilkosságtól való aggodalomtól, vagy inkább a hibbantnak hangzó felvetése van rám hatással, de a teóriája hallatán összerándul a gyomrom.

– Ha tényleg úgy gondolod, hogy gyilkosság történt, ezt miért nem mondtad a hatóságoknak? – vetem fel.

Miután Ádám meggyőződött arról, hogy Marci lakása biztonságos, még a mentők kiérkezése előtt igyekezett átnézni a kiborított fiókból szanaszét szóródott papírokat. Látszott, hogy valamit keres,

kérdeztem, mit, mert ha már ott vagyok, segíthetnék, de nem kaptam épkézláb választ. Aztán megérkeztek a mentők, és dönteni kellett, mit mondjunk nekik. Nagy nehezen, de Ádám, kifejtve, hogy Marci már a haláltusájában hívta, az öngyilkosság mellett tette le a garast, és ezt mondta később a rendőröknek is.

– Mert a rendőrség csak nyomozgatna egy ideig, aztán lezárnák az ügyet – magyarázza két korty között. – Nekem kell bosszút állnom Marciért.

A bosszú szó hallatán újfent összerándul a gyomrom. Még csak az hiányozna, hogy egyszemélyes hajtóvadászatot indítson egy fantom ellen! Megrendítő magabiztossággal mondta mindezt. Olyan, akár egy ketrecbe zárt vadállat, aminek bár ott a rettegés a tekintetében, mégis rettenthetetlennek mutatkozva várja, hogy kiszabadulva mindenkit cafatokra tépjen.

– Kin akarsz bosszút állni, Ádám? – nyögöm a kérdést. – Ki az ellenség?

– Bazi – böki ki végre, kire gondol. – Marci néhány napja csúnyán összeveszett vele.

Fogalmam sincs, hogy kiről beszél.

– Bazi a főnök? – tapogatózom.

– Valami olyasmi. A Jövőbál utáni estén közös vacsoránk volt, akkor Marci nekitámadt Bazinak. Abból, amit mondott, kiderült, hogy tudott róla valamit, amit én például nem – avat be továbbra is fel-alá járkálva. -A telefonban Marci mondott valamit az asztalfiókról, volt ott valami, ami Bazival kapcsolatos, de nem találtam meg. Gondolom, a gyilkos elvitte. Így azt hiszem, nem üldöztetési mánia azt állítani, hogy Bazinak köze lehet Marci halálához.

– Megölte volna a saját emberét? – kérdezem kételkedően.

– Ő biztosan nem mocskolta volna be a kezét – rázza a fejét. Kiissza a maradék italt, majd a komódra helyezi a poharat. – Inkább megölette.

– És arra van ötleted, hogy ki végezhetné el helyette a piszkos munkát? – folytatom tovább.

Végre leül mellém az ágyra, és vonakodva ugyan, de belekezd.

– Nellinek volt egy oroszországi küldetése mialatt együtt voltunk. Egy hosszú, titkos projekt, én sem tudtam róla semmit, de gyakran

beszéltünk telefonon, és havonta egyszer hazajött, mígnem egyszer csak eltűnt. Kerestem, és kiderült, hogy összemelegedett a célpontjával. Minden jel arra utalt, hogy átállt, de állítása szerint lelepleződött, ezért az életben maradásért kénytelen volt bizonyítani a lojalitását – magyarázza, nekem pedig eszembe jut a nő tenyerében látott heg. – A férfit aztán megmérgezték, Nelli csak ezt követően tudott hazaszabadulni.

– Méreg – eszembe juttatja a Nellivel folytatott beszélgetésünk egyik részletét. – Talán csak véletlen egybeesés, de téged is méregként emlegetett nekem.

Szótlanul ülünk egymás mellett. Ebből a megvilágításból már nem is annyira elképzelhetetlen, hogy Nelli kivégezhette Marcit.

– Szóval szerinted ő tehette? – kérdezek rá konkrétan. – Nelli képes lenne megölni a saját csapattársát?

– Ő bármire képes.

Kijelentésével egy időben hátravágódik az ágyon. Azt hiszem, hogy itt az apropó arra, hogy eltereljem a témát.

– Képtelen vagyok magamban tartani egy kérdést -dűnnyögöm.

– Mi az? – fordítja felém a fejét.

A legkomolyabb ábrázatommal fordulok felé:

– Hogyan tudtál együtt lenni egy ilyen nővel? – kérdezem, mire Ádám felkacag, és én pontosítok. – Mármint a külseje a korához képest elismerésre méltó, de a természete gyilkos.

Csak miután kimondtam, realizálok, mennyire érzéketlenül fogalmaztam, de Ádám szerencséire nem szívja mellre.

– Nagyon rossz éveim voltak azelőtt, hogy találkoztunk – kezd bele, én pedig az oldalamra fekve hallgatom. – Nevetséges, de végre tarthattam magam valamire, amiért egy olyan, nálam jóval idősebb nőt kaptam meg, aki gyakorlatilag bárkit képes levenni a lábáról.

– Trófea volt – jegyzem meg a tusolás után még nyirkos hajtincseire fókuszálva.

– És magabiztossá tett – ismeri el. – Rám fért, mert akkor éppen egy hatalmas senkinek tartottam magamat. – Lezárja a gondolatot, de érzem, hogy még nem fejezte be. – Aztán most visszagondolva

tulajdonképpen a félelem tartott mellette. Attól féltem, hogy vele együtt a magabiztosságomat is elveszíthetem.

Ritka, hogy egy férfi ennyire nyers őszinteséggel tudjon nyilatkozni az érzéseiről. Ez számomra egyebek között azt is jelzi, hogy Ádám már többször végigpörgette magában a kapcsolatuk történetét.

– Akkor ez nem volt nagy szerelem? Mert ő eléggé ragaszkodónak látszik.

Ádám a plafont bámulva elmereng.

– Azt, ha két ember között egyetlen vékony szállal is, de ott feszül a vonzalom, már hajlamosak vagyunk szerelemnek hívni – rántja meg a vállát. – És talán az is. Valljuk be, a szerelem a világ egyik évmilliók óta megfejtetlen talánya. Senki nem tudja, miből és hogyan fakad. Nincs rá definíció, bizonyítás és szabályrendszer. Csak van, és hat ránk pimaszul.

A hallottakon gondolkodva Ádám egyik mellkastetoválásának szélét követem a mutatóujjammal. A merengésben nincs időm bármit is mondani.

– Nelli képtelen veszíteni – folytatja. – Meggyőződése, hogy már nem a szerelem, hanem az önérzete vezérli. Az a baja, hogy elhagytam, és ez nem fordítva történt. Ha esetleg azt mondanám neki, hogy jó, kezdjük újra, rövid időn belül kidobna.

– Én pedig, ha egy ilyen nő miatt lépnél le, utánad mennék, és a levágott farkaddal térnék haza – fenyegetem viccből.

Somolyog, de érdemi reakció helyett inkább visszatér a kiindulópontához.

– Marci által kaptam meg ezt a munkát, és ismertem meg Nellit, de ő sem lelkesedett azért, hogy összejöttünk. Azt mondta, hogy huszonévesen elpazarolni az éveimet egy olyan nőre, akivel a korkülönbség miatti problémák előbb-utóbb kiütköznek, luxus.

– De ez nem csak a nagy korkülönbséges kapcsolatokra igaz, legalábbis szerintem – jegyzem meg. – Hajlamosak vagyunk valamilyen hiú ábránd miatt évekig a másik mellett maradni. Se nem jó, se nem kielégítő, mégis elhitetjük magunkkal, hogy boldogságot hoz. Elvesztegetjük az időt.

– Ez főleg a nőkre igaz – szúr oda kamaszos vigyorral. – A nők hajlamosak a legeslegvégső utáig is eltűrni a rosszat. Néha

eltűnődöm azon, hogy ez tiszteletre, vagy inkább szájalomra méltó tulajdonság-e.

– Most mesélted el, hogy a magabiztosságod miatt tartottál ki Nelli mellett – szembesítem a saját ellentmondásával. – Ezek szerint főleg a nőkre és a férfiak közül rád is igaz.

– Megfogtál – ismeri el szégyenlős mosollyal.

Tetszik, hogy nem vitatkozik és próbálja meg lenyomni a torkomon a nyilvánvaló tévedését. És az is tetszik, hogy a felfejtett lélekrétegek alatt nem egy nagy üresség vár. Ádám kifejezetten izgalmas pasas.

– De mindenki máshogy gondolkozik a szerelemről, ezért nincs rá definíció. Talán a pontosabb meghatározása mindössze ennyi... – Megköszörüli a torkát, mintha nagy bejelentést tenne, majd mindkét kezét kinyújtva kiböki: – A szerelem egy érzés.

Várom, hogy folytassa, de nem teszi.

– Látom, a pofonegyszerű filozófia híve vagy – nevetek fel.

– De miért? – nevet ő is. – Senki nem érez úgy szerelmet, mint mondjuk te. Vagy mint mondjuk én. Sőt, egy emberöltő alatt is változat, hogy miként definiáld a szerelmet. Marci egyszer mondott valamit, ami az agyamba égett. Szerinte harmincéves korunkra beérik a szívünk, és utána már nem tudunk szerelembe esni.

– Én eddig azt hittem, hogy az érés jót jelent.

– Ez sem jelent rosszat, csak mást, mint amit elképzelünk – világít rá. – Marci teóriája szerint harmincéves korunkra már annyit látunk és tapasztalunk a világból, hogy elvesz a szerelemhez szükséges vak hit, a hiszékeny remény és a vakmerő kurázsiz.

– A naivitás – összegzem egyetlen szóba a három jelzőt.

– A naiv hevület – bólint. – Onnantól kezdve a szívünk sodródása helyett az eszünk vezet. Pedig a szerelem elméletileg szilaj sodródás.

– Szerinted nem lehet ésszel szív helyett?

– Nem tudom – ingatja a fejét. – De félek attól, hogy majd ki kell próbálnom.

– Még harminc előtt vagyunk. Lehet, hogy ez az utolsó esélyünk?
– kacagok fel.

Felém fordul. Elveszünk egymás tekintetében. Ha most tizenévesek volnánk, biztosan azt mondanám, hogy nem kell félnie, hagyja magát sodródni velem, ám ilyesmit a húszas éveim végére már nem mondok. És ezzel beigazolom azt, hogy harminchoz közeledve a szívdobbanásnál hangosabb az ész szava.

– Milyen lírai vizekre evezünk – vágom ki magam a vörösödő helyzetből.

És erre felelvén fedi fel előttem Majori Ádám az egyik legérdekesebb színét:

– Szeretem a verseket.

– Tényleg? – pukkan ki belőlem a meglepettség.

Feltérdelek, mert nem tudom eldönteni, hogy a bolondját akarja-e járatni velem, ám az arcvonásaiból úgy tűnik, komolyan beszél.

– Gyerekkoromban szavalóversenyeken is indultam. Remélem, hogy soha nem kerülnek elő róluk a felvételek – ékelődik önmagán.
– És kamaszként írtam szerelmes verseket egy lánynak. Aztán kinőttem.

– És ezt eddig miért nem mondtad? – kérdezem.

– Mert említésre sem méltó – ingatja a fejét. – Most is csak az érzélgősködésnek köszönhetően bukott elő belőlem.

– Dehogynem! – kiáltom, és ösztönzőleg megkopogtatom a mellkasát. – Ott lakik benned a művész. Ki kell szabadítani.

A lelkesedésem elröhögi magát.

– Az én művészetem nem egy nagy fehér bálna, amit csak úgy kiszabadíthatsz.

– Meglátjuk – kacsintok rá. Aztán gyengédebben kérem. – De ha már a gyerekkorodnál tartunk, mesélhetnél végre egy kicsit róla.

Elkomolyodik.

– Nincs sok mesélnivaló – mormolja, majd némi szünet után belekezd: – Apám a születésem után három évvel úgy döntött, hogy Hollandiában folytatja az életét. Anyám tisztességesen felnevelt egyedül, de... – Kiszáradt a torka, nagyot nyel. – Tizenkilenc éves koromban meghalt. Leukémia.

– Sajnálom.

Megrendítő, hogy az édesanyja és a pótapjának tartott Marci is rákkal küszködött. Így egészen más fénybe kerülnek a néhány

perccel ezelőtti szavai a győzelemről és a feladásról. Az édesanyja szembenézhetett a kórral, Marci pedig meg sem adta annak a lehetőségét, hogy tényleg legyőzze.

– Nem kell sajnálni, ezt dobta a gép – jegyzi meg határozottan. – Nem tanultam rosszul, később főiskolára akartam menni, de érettségi előtt anyu már nagyon rossz állapotban volt, dolgoznom kellett a megélhetésért. Igyekeztem tisztességes munkákkal fenntartani először magunkat, aztán magamat. Futárként dolgoztam, pultoztam, mindig volt valamilyen munkám, de egyik napról a másikra éltem. Aztán úgy négy és fél évvel ezelőtt az egyik edzőteremben összehaverkodtam Marcival, ő segített az edzésben, majd egy idő után előállt azzal, hogy lenne számomra egy munkaaajánlata, így kerültem be a csapatba. Ők lettek a családom. Aztán először Nellit veszítettem el, most pedig Marcit.

Súlyosan konganak a szavai. Szeretnék valami vigasztalót mondani neki, mégis néma maradok. Csak nézem a gyönyörű, ám szomorú arcát, és minduntalan arra gondolok, nem szeretném ennyire bánatosnak látni.

– Sorban veszítem el az embereket – állapítja meg üveges tekintettel. – Talán az az én batyum, hogy minőségi emberi kapcsolatok nélkül éljek.

Meg kell változtatnom a beszélgetés irányát, mert most egy tátongó szakadék felé robogunk, és nem szeretnék belezuhanni.

– Kérdezhetek még valami... intimet? – nézek rá bizonytalanul, mire bólint. – Az első együttlétünkkel is gumit húztál... Mármint ez szuper, de a legtöbb férfi nem csinál magától ilyet... – Magam is meglepődöm, mennyire nehezen jönnek a szavak. – Az autóban viszont nem figyeltél erre. Mi történt?

Nagyot nyel.

Zavarba jött.

– Basszus – suttogja maga elé, miközben felül az ágyon.

Kínjában megvakarja a tarkóját.

El sem tudom képzelni, mibe tenyereltem bele, ami ennyire kellemetlenül érinti.

– Elmondod, hogy mi lett? – kérdezem újra, és próbálom kuncogással csökkenteni a feszélyezett pillanatokat.

Rám pillant. Mintha szólni akarna, mély levegőt vesz, aztán inkább kifújja. Majd újra nekiveselkedik.

– Én tényleg nem nyomoztam – magyarázkodik előre. – A mai műsor forgatásán Nelli összebarátkozott az unokaöcséddel, vagy unokahúgoddal, vagy tudom is én, minek kell hívni Csillagot. A barátnőjével elfecsegték, hogy nem lehet gyereked. Ég a pofám, amiért eddig nem mondtam el.

Habár ez nem teljesen a kérdésemre adott válasz, de az most mellékes. Megfordul velem a szoba. Ádám találkozott Csillaggal? Beszéltek rólam? Elkerekedett szemmel hallgatom, miket hord össze.

– Volt egy rossz tapasztalatom – folytatja, mielőtt a hápogásomból szóhoz jutnék. – Anyám halála után egy lány karjába menekültem. Nagyon tiszta személyiség volt, én voltam az első fiú az életében. A szülei tiltottak bennünket egymástól, de ettől csak izgalmasabb lett az egész, titokban találkoztunk. Addig, amíg teherbe nem esett.

Ha azt gondoltam, hogy a meséléssel oldani akarja a döbbenetemet, tévedtem.

– Van egy gyereked? – kérdezem elképedve.

– Nincs. – Aztán rögtön pontosít: – Vagyis nem tudom.

– Nem tudod? – hiteden felcsattanásommal egy időben az ágyról is felpattanok. – Mi az, hogy nem tudod?

– Amikor kiderült, hogy a lány terhes, a szülei bedugták egy olaszországi intézetbe. Elzárták a külvilágtól, nem tudom, hogy mi történt vele – védekezik. – Talán elvetették a gyereket. Talán megszülte. Vártam, hogy miután kikerül onnan, megkeres.

– Lehet, hogy van egy cirka kilencéves gyereked és...

– nagyot nyelek, egészen a falra kenődöm. – Te nem mentél utána? Nem túrtad fel érte az egész kibaszott világot?

Nem felel, és ezzel nyilvánvalóvá teszi a válaszát. Elindulhatott volna, megkereshette volna a lányt, de nem tette. Biztosan akkor megijedt a felelősségtől, hiszen magát is alig tudta eltartani, a későbbiekben pedig nem akarta feltépni az úgy-ahogy begyógyult sebeket. És ez nem mentség ugyan, de érhető. Nem akarom piszkálni a témával, a döntés az övé akkor is, ha egyáltalán nem értek vele egyet. Viszont tudom, annak ellenére, hogy nem

magamtól kaptam kedvet a meséléshez, tartozom neki egy történettel. Ádám poharáért sétálok, és öntök magamnak whiskyt. Bármennyire utálok, szükségem van egy kis olajozásra.

– Csillagot ki fogom herélni – morgom.

– Nem biztos, hogy büntetés lenne neki – kajánkodik Ádám, majd amikor szűrös tekintettel ránézek, szabadkozik: – Jó, visszaszívom!

– A középiskola után lett egy vőlegényem – kezdek bele az alkoholtól égő torokkal. – Véletlenül találkoztunk, de úgy tűnt, megfogtam vele az Isten lábát. Steven egy nagyon gazdag angol dinasztia egyik leszármazottja, nem mellesleg a nagybátyja a világ egyik legelismertebb divattervezője. Ez még annál is jóval több volt, mint amit az anyám elképzelt nekem – mesélem keserű mosollyal.

– Angliába költöztem, együtt éltünk, minden kitűnően alakult, mígnem a konzervatív család el nem kezdte a nyomást. Tudod, házasodjunk össze, és vállaljunk gyereket. Steven mindig mindenben egyetértett a családdal, abban is, hogy a nő legfőbb dolga a dinasztia fenntartásának biztosítása. Sőt, fontos, hogy legalább egy fiúgyermek szülessen, mert a lányok nem viszik tovább a nevet. – Iszom, mert valamivel vissza kell szorítanom az emlékek szítotha hányingert, mielőtt folytatnám. – Tehát az a nő, aki nem képes teherbe esni, számukra értéktelen. És akadnak, akik úgy gondolják, hogy a meddő nő valamilyen korábban elkövetett bűn miatt nem tud megtermékenyülni. Rengeteg vallási, pontosabban inkább annak álcázott szertartáson estem túl. – Elcsuklik a hangom. – A legutolsónál napokra egy szobába zártak.

– Te jó ég! – hüledezik.

A pohárban maradt italt egyetlen kortyra lehúзва, szenvedő hangon mondom:

– Én nem tehetek arról, hogy nem lehet gyerekem – rántom meg a vállamat, mintha nem lenne érdekes, de valójában a könnyeimmel küszködöm. – Ez biológia. Tőlem független. Hiába teszek meg mindent, egyelőre nincs rá orvosság. Legfeljebb csak a véletlen.

Ádám együttérző tekintettel nyújtja felém mindkét kezét. Repülök az ölelésébe és ahogy arcom a forró mellkasához simul, elsírom magam. Szorosan zár a karjába, ahogy eldőlnünk az ágyon. Erős kezével a fejemet simogatja.

– Köszönöm, hogy velem vagy a ma történetek után. Más már sikítva elrohant volna – suttogja, és lassan álomba cirógat.

20

A telefonom csörgése riaszt fel. Ádám mellkasán ébredek úgy, ahogy simogatásával álomba ringatott. Ez volt az első olyan éjszakánk, amikor a testiség alulmaradt, és ezt nem annyira bánom. Élvezem ugyan, hogy magas hőfokon ég a kapcsolatunk, de muszáj néha takarékra venni a lángot.

A telefonom az éjjeliszekrényen fekszik, egy általam nem ismert számról hívnak. Ki a fene az, aki karácsony első napján keres? Talán hagynom kellene végigcsöngene-ni, de akkor egész nap mardosna a kíváncsiság, hogy ki és mit akarhatott. Felemelkedem Ádám mellkasáról, aki erre szintén felébred.

– Minden rendben? – kérdezi álmos hangon.

– Remélem – mosolygok rá, és a telefont felmarkolva kisietek a szobából.

– Éva? – szólít meg az érett női hang a vonal túlvé-géről.

– Én vagyok. Te ki vagy? – tudakolom a konyhába érve a kávéfőzőmet kapcsolva.

Az ablakból látott fényviszonyok alapján már jócskán délelőtt lehet, mégis szívesen visszafeküdnék még néhány órát. Kimerítő napokat tudhatok magam mögött. A kialvatlanságtól fázom, feltekerem hát a radiátort, és a hálóingemből kilógó meztelen lábammal hozzásimulok.

– Hadassy Melinda vagyok – érkezik a válasz, majd mivel a meglepettségtől lassan reagálok, hozzáteszi:

– A minap vettem tőled ruhát.

– Igen, persze! – felelem szórakozottságot mímelve.

– Remélem, kielégítően zárult a vacsora a férjeddal.

Tartok attól, hogy valamilyen kifogással vissza akarja hozni a ruhát. Például azért, mert a férjének elment az étvágya, amikor meglátta benne. Nem egy vásárló próbálkozott már azzal, hogy használat után, mondvacsinált indokkal visszaváltaná a ruhát, nekik mind azt mondom, hogy legközelebb valamilyen plázabeli boltba

menjenek, ott a blokkot lobogtatva cserélhetnek, nálam a személyre szabottság miatt nincs erre lehetőség.

– Felajánlottad, hogy hívjalak, ha bármire szükségem lenne. – Érdeklődve hallgatom, milyen mesterien kerüli a témát. Nem is annyira elveszett ő, mint amilyennek elsőre hittem. – A férjem lebetegedett, nem tud eljönni velem Kereszthy Liza holnaputáni esküvőjére – közli, majd pillanatnyi szünetet tart, aztán elmerengve kérdezi:

– Vagy ilyenkor már Szentesynek kell hívni?

Elmosolyodva kínálok neki megoldást:

– Hívjuk csak Lizának.

A vizet forraló kávéfőző susogása magával ragad, alig várom, hogy egy átforrósodott falú bögrével a kezemben melegíthessem tovább magam. Melinda kérése aztán a vágyott jövőből igen gyorsan visszaránt a zord valóságba.

– Szóval a férjem ágynak dőlt – ismétli. – Azt szeretném kérdezni, hogy elmehetnék-e esetleg veled az esküvőre?

Előreejtem a fejem. Nem pont ilyesmire gondoltam az ajánlatommal. Tulajdonképpen felajánlani sem akartam, hogy keressen, ha szükség van rám, csak Nelli megzavart.

– Nekem korábban kell majd odamennem, fel kell öltöztetnem Lizát – próbálok kibújni a felkérés alól.

– Én nem zavarok sok vizet – vágja rá. – Talán még hasznomat is vennétek a készülődésnél. Valaha fodrásznak tanultam.

Nem hinném, hogy az alapvetően nyüzsgő és agy-zsibbasztó meglepetésekkel teli esküvői reggelen bárki szívesen kerülgetné Melindát. Pláne nem a mesterfodrászok. Igyekszem diplomatikus fogással kivenni a fejéből az ötletet:

– Szerintem csak unatkoznál. Esetleg valamelyik barátnőd nem tudna elkísérni? – kínálok megoldást.

– Te voltál az utolsó reményem – jegyzi meg elszontyolodva.

Ennek a nőnek vajon tényleg nincsenek barátnői? Hogy lehet valaki ennyire magányos? Meghívót kapott az év esküvőjére, és nem talál maga mellé kísért? Talán mégis vesztes típus.

És ekkor, Melinda magányosságán morfondírozva tudatosul, mit is akartam neki javasolni, mielőtt Nelli felbukkanása belém fojtotta

volna a szót. Utoljára átfuttatom magamon az ötletet, majd mikor ugyanoda jutok vele, ahová a ruhapróbája idején, belekezek:

– Van egy ötletem. Ismerek egy privát sofőrt, szívesen megkérem, hogy menjen el érted, ha még nincs aznapra munkája – vetem fel. – Utána ha úgy alakul, a fiatalember szerintem szívesen veled tölti az estét, amíg én fel nem szabadulok. – Végül sokatmondón hozzáteszem: – És talán utána is.

A felajánlással vakmerő szabadesést követek el. Sem az esküvőről, sem a Melindával kapcsolatos ötletéről nem volt még időm Ádámmal egyeztetni. Utóbbiról a kialakult örületben teljesen megfeledkeztem, az esküvőről pedig a leánybúcsú óta nem esett szó. Igaz, ott a búcsúzásakor Liza többször Ádám lelkére kötötte, hogy muszáj eljönnie, de hát ez semmire nem garancia, csak nem felelhette, hogy rohadtul nem kíváncsi a puccos fogadására.

– Jóképű a fickó? – akad horogra Melinda.

A kávéfőzőhöz lépek, és egy bögrét magam elé állítva töltök a gőzölgő, illatozó italból, majd ízesítés közben, cinkosan kedélyes hangon felelem:

– Az nem kifejezés.

– Szeretem az ötleteidet – hízeleg, pedig a ruhapróbánál az összes ajánlatomat lesöpörte az asztról. Aztán témát vált: – Milyen színű ruhában leszel? Arra gondoltam, hogy összeöltözhethénk.

Jóságos ég!

Egyre elképesztőbb felvetésekkel rukkol elő, de meg-érdemlem, én nyitottam ki a pokol kapuját azzal, hogy magamévá tettem Ádám ötletét, ne csodálkozzam hát, ha azon az összes szörnyeteg egyszerre akar átpasszí-rozódni.

– Zöldben – bököm ki.

– Alma-vagy inkább méregzöld?

– Fű – vágom rá.

Ahogy a csendességéből kihallatszik, ezzel most kihívás elé állítottam. Megkérdezi, hogy tudnák-e neki segíteni fűzöld ruhában, de természetesen nem, ezért gondolom, holnapután, rögtön boltnyitásra vásárolni is elmegy. Búcsúzás után, arra gondolva, mi mindent zúdítottam ezzel a beszélgetéssel nyakamba, a konyhaszekrénynek koccantom a homlokomat.

– Ez fájhatott – ijeszt meg a hátam mögött megszólaló Ádám.

Felé fordulva azon gondolkozom, vajon mióta állhat keresztbe font karral az ajtófélfának dőlve. Mennyit hallhatott a Melindával folytatott beszélgetésemből? A ráncolt homlokából ítélve akár az egésznek fültanúja lehetett.

– Nem fájdalmasabb, mint amibe kevertem magam – válaszolom, és leteszem a telefont a pultra.

– Nem akarsz esetleg beavatni?

A hanglejtéséből ténylegessé válik, hogy hallotta a beszélgetést, tudja, hogy róla volt szó az imént. Elkezdhetnék magyarázkodni, hogy nem volt alkalmunk beszélni Melindáról, de feleslegesen csinálnék hülyét magamból, így inkább az elmaradt beszélgetés bepóto-lásával igyekszem könnyíteni a helyzetet:

– Találtam egy gazdag asszonyt, akivel véghez vihetjük a tervedet – rukklok elő lelkesen a hírrel. Ádám szótlansága aztán magyarázkodásra kényszerít: – Tudod, azt, hogy eljátszod az illető sofőrjét, teszed neki a szépet, aztán kicsalsz belőle egy nagyobb összeget.

– Arról volt szó, hogy te jó ember vagy, és nem mész bele ilyesmibe – morogja síri hangon.

Nem könnyíti meg a dolgomat.

Mellém lép, vesz magának egy bögrét, tölt bele nagyjából kétkortynyi kávét, majd felönti a hűtőből elővett tejjel. Kimért mozdulatai ellenére érzem a kettőnk között pattogó feszültséget.

– Néha én is tévedhetek, nem igaz? – kérdezek vissza még mindig derűsen. – És ez egy remek lehetőség lenne arra, hogy új életet kezdj. Mellesleg... – Nagyot nyelek.

– Igazad volt, nekem is jó megoldás lenne, hogy egy kis pluszpénzt keressek.

Felvont szemöldökkel, szótlánul néz. Talán meglepi, hogy elismerem, tévedtem?

– Mit szeretnél még? – kérdezem olvadó mosollyal.

– Térdeljek le és könyörögjek, hogy csináld meg velem azt a balhét, ami a te fejedből pattant ki?

Bosszantóan higgadtan kortyol a kávéjából, majd miután jóízűen megnyalja a szája szélét, előrukkol a válasszal:

– Szerintem hallgass az első megérzésedre, és vessük el az ötletet.

– Ezt most azért csinálod, mert nem beszéltük meg?

– robban ki belőlem. – Mert akkor szerintem egy kicsit túlreagálsz a dolgot.

Tiltakozón rázza a fejét.

– Ez egy hülye ötlet volt a részemről, nem szabad téged ilyesmibe belerángatnom – magyarázza. – Neked inkább alkotnod kell, semmint másokat megvezetni és kizsákmányolni. Te jobb ember vagy ennél.

Tátott szájjal bámulok rá.

Most szórakozik velem? Vagy én hallok rosszul?

– Nem tudom, hogy figyeltél-e rám az elmúlt napokban, de nem vagyok éppen kreatív formában.

A következő korty kávéval a szájában helyeslőn bólogat. Miután lenyeli, előrukkol az elképzelésével:

– Erre kell közösen megoldást keresünk.

Felbőfögök egy kacajt.

– És hogyan gondoltad ennek a kivitelezését? – kérdezem undokul csengő, ám őszinte kíváncsisággal.

– Csodamódszereim vannak – válaszol a zsvány mosolyával.

Lesújtottan ingatom a fejemet, majd csípőre vágott kézzel, gunyoros mosoly kíséretében szegezem neki a kérdést:

– Szerinted szexszel minden elintézhető?

– Kettőnk közül te beszélsz szexről – ráncolja a homlokát, mintha én lennék az, aki rosszra gondol. Én a múzsa csókjáról beszélek – hajol zavarba ejtően közel.

– És te leszel a múzsám? – nevetem el magam. –A múzsák nem nőneműek?

A kezét nyújtva elindul a dolgozószobám irányába. Felkeltette a kíváncsiságomat, hagyom hát, hogy a rajzasztalomhoz vezessen. A hagyományostól eltérően a bútor állítható magasságú, ezért akár álló helyzetben is kényelmesen tudok rajta dolgozni. Miután mindketten az asztal legtávolabbi sarkához tettük a bögrénket, Ádám mögém állva, két oldalról mellettem megtámaszkodva szorosan hozzám simul. Közvetlen közlelől bűgja a fülembel:

– Vegyél a kezébe egy ceruzát.

Pajkos kedvemben hátratulom a csípőmet, mire a hátsóm Ádám ágyékához préselődik.

– Sajnos nem férek a tiedhez.

– Ne viccelődj! – Édes büntetés gyanánt gyengéden a fülcimpámba harap. – Ez komoly munka.

A fülemtől induló, a testemen végiggördülő inger hatására először az asztal sarkát markolom, aztán egy ceruzáért nyúlok.

– Hunyd le a szemed! – utasít mély hangon.

– Csukott szemmel nem tudok rajzolni – nevetem ki.

– Ne feleselj! – morran rám. – Engedelmeskedj a múzsa parancsának!

Kaján mosollyal élvezem, hogy a szája a fülem alá ereszkedik, és a nyakamba csókol. Az eredményében nem hiszek ugyan, de a játék kedvemre való. Már csak azért is, mert a tegnapi melankólia után előcsalta Ádám életkedvét.

– Becsuktam – tájékoztatom elfojtott nevetéssel.

Ádám visszatér a fülemhez, először forrón belelehel, majd feltesz egy kérdést:

– Mi az az egy szó, ami az elmúlt napokról elsőként az eszedbe jut?

– Orgazmus – vágom rá gondolkodás nélkül.

– Ne légy ilyen! – fedd meg érzéki hangján. – Az érzéseidből és a benyomásaidból kell alkotnod. Szóval mi hatott rád az elmúlt napokban leginkább? Mi kavart fel? Mi gondolkodtatott el?

Igyekszem komolyan venni a kérést, és elkezdem feleleveníteni, majd átszűrni magamon az elmúlt napok eseményeit. Nyilvánvalóan Marci holttestének a közelsége viselt meg a legmélyebben. A sok pedig szorosan összeforr bennem azzal a mérhetetlen szomorúsággal, ami tegnap este Ádámból áradt. Egyszerre volt rettenetes és lenyűgöző.

– Kötődés – felelem.

– Mit jelent számodra a kötődés? – bontogat és ösztönöz tovább gyengéden. – Rajzold le!

Emlékeim között turkálva visszatérek a szakmai gyökereimhez, én azokhoz kötődöm. Az első olyan kollekcióm, amelyet a

nagyközönség előtt is bátran vállaltam, a végzet asszonya szimbolikára épült. A projekt kezdetén határozott és sikeres nők életét, valamint ruházatát tanulmányoztam, közös metszéspontokat kerestem. A kutatás eredményeképpen a praktikum és az egyéniség elegyére építkeztem: a ruháim ízlésesen merészek voltak, a finom nőiességet a kurázsival ötvözték. Asszociálásom eredményeképpen hagyom, hogy az ösztön vigye a kezemet a papírlapon.

– Mi volt még rád hatással? – vezet tovább az úton Ádám, miközben gyengéden csókolgatja a nyakamat.

Mi tagadás, Nelli váratlan látogatása is felkavart. Sokat tűnődtem azon, hogy vajon mit akart vele elérni. Megpróbált megijeszteni? Hatalmaskodni akart felettem? Eltántorítani? Végül arra jutok, hogy egészen egyszerűen csak körbe akarta jelölni a területét. Vagyis azt, amiről azt gondolta, hogy az övé.

– Féltékenység – csúszik ki a számon.

– Érdekes – állapítja meg Ádám meglepett hümmö-géssel. – Milyennek látod a féltékenységet?

Az agyam most szorosan Nellihez köti a szót. Ő jelenik meg a lelki szemem előtt a maga koplalós soványságával, az itt-ott feltöltött arcával és a pöffeszkedő személyiségével. Ha mindezt stílusba akarnám önteni, olyan hosszú és élesen hegyes formákkal dolgoznék, mint amilyenek a megdolgozatlan kristályok. De nem a féltékenységből akarok inspirálódni, sokkal inkább abból, ami kíváltja. Ha Nellitől eltávolodva tekintek a kifejezésre, újfent a bátorság jut eszembe. Féltékenységet olyan, a nálunk sikeresebb, eredményesebb, esetleg vonzóbb emberek képesek ébreszteni, akik nem félnek az erényeiket a nagyvilág elé tárni. Miközben a víziómból csukott szemmel valamilyen fura alakzatot vetek papírra, Ádám megemeli a hajamat, majd a nyakszirtemnél kezdve végigcsókolja a vállamat. Habár a belső combra vándorló kezéből ítélve ő már elunta a játékot, a meginduló fantáziám tovább szárnyal. Napjaim harmadik legélénkebb érzése az a felszabadultság, amit Majori Ádám mellett érzek. Fehér holló ő az életemben, aki egyszerre izgat fel testileg és tartja folytonos lázban az elmémet. Az hiszem, sok nő örülne, ha egy hasonló kaliberű férfi legalább egyszer átsétálna az életén. Az önfeledtség habkönnyű anyagokat, légies formákat és provokatív

kivágásokat vetít elém. És ekkor megjelenik előttem a ruha, amit hosszú hetek óta nem leltem magamban.

Kihívó.

Merész.

Bátor.

A bátorság ma visszatérő motívumom. Úgy tűnik, ez az, ami jelenleg leginkább foglalkoztat. A bátorság lehetőségeket teremt, ajtókat nyit ki és teljességgel felszabadít.

Bizsergető.

Kinyitom a szememet, és némi csalódással nézem a lapon visszaköszönő firkámat. Természetesen köszönőviszonyban sincs azzal, ami a fejemben él, sőt ruhaformának is nehezen nevezhető. Legszívesebben azon nyomban nekikezdenék az újrarajzolásnak, de ekkor Ádám keze a ruhám alá kúszik, és a meztelen bőrömet cirógatva magára tereli a figyelmemet.

– Nem arról volt szó, hogy dolgozunk? – kérdezem elmosolyodva.

– Nem tehetek róla, hogy ennyire felizgat, ha elmélyülsz a munkában – morogja a testemet becéző csókjaiba. – És úgy tűnik, hogy ez a módszer egyébként sem vált be. Legalábbis ebből a firkából soha nem lesz ruha.

Nem is tudja, hogy mekkorát téved, ám a fejemben zajló folyamatok ismertetése a szándékaihoz képest túlságosan unalmas lenne. Viszont szerencsére a testemben lüktető alkotói lelkesedés könnyen szenvedélyé változik.

Amint szembe fordulok Ádámmal, rögvest forrón szájon csókolom. A hevesség viszonzásra talál, aztán nagyon hamar az asztalra ültetve találom magamat. Türelmetlenül gyúri fel a hálóingem alját, majd a combomat széttárva ajkával az ágyékomra tapad. Ujjaim a hajában, a nyelve énbennem. Meglepetésszerű pulzálassal segíti a gyönyört, ahogy lázasan játszik odalent. Egyik kezét a belső combomról a csiklómhoz emeli, hatására gyakorlatilag az asztalra olvadok. A kéjtől ködös tudattal az asztallap egészét kitölteném, így szabadon széttárt karommal véletlenül lesöpröm mindkét kávésbögrét. A csörömpölés nemhogy szétrebbentene bennünket, Ádám még szenvedélyesebbé válik.

Hallom, ahogy a konyhában csörög a telefonom, és ezzel a saját hangomra is felfigyelek. Nem tudom, mikor kezdtem el hangosan megélni a pillanatokat, de hörgésszerűen szakad fel belőlem az öröm. Az sem érdekel, ha a szomszédok meghallják, a házban egyébként is ribancnak tartanak, mocskolódhatnak még egy kicsit.

Ádám egy idő után felegyenesedik, egészen a nyakamig tűri a hálóingemet, majd a két izmos karján megtámaszkodva fölém hajol. Izmos válla teljes szélességében megmutatkozik. Úgy érzem, képes lenne beteríteni és maga alá gyűrni pont úgy, mint a vágy, amelyet akkor érzek, amikor ajka közé szívja a mellbimbómat.

Combommal körbeölelem a csípőjét és magamhoz húzom. Az alsónadrágján keresztül is érzem a bőrömnek feszülő férfiasságát. Minél előbb magamban akarom tudni. Azt akarom, hogy eszelősen dugjon meg a dolgozóasztalom. Ott, ahol néhány perccel ezelőtt felszakított bennem egy kezelhetetlennek vélt problémát.

Kényelmesebb pozíciót keresve lecsúszom az asztalról, és figyelmetlenül magammal rántom az összes papírt, azok a földre hullanak. Ádámnak hátat fordítva, humorítva hátrapillantok, látni akarom az arcát, amely most elrévedve a fenekemre fókuszál. Aztán jobb kezével finoman, mégis határozottan megragadja az egyik lábamat és oldalra emeli. Szólnék neki, hogy hajlékonyabbnak gondol, mint amilyen vagyok, de ekkora már az asztalon a sarkam, és ehhez csak egy kicsit kellett lábujjhegyre emelkednem. Felsőtestemmel amennyire tudok, előrehajolok, hogy megkapaszkodhassam az asztallap túlsó felében. Jól is teszem, mert Ádám néhány másodperccel később teljes hosszában belém hatol, szükségem van kapaszkodóra. Remegnek az izmaim. Feszülök, de ez fájdalom helyett az egész testemre kisugárzó örömmel tölt el. Még fel sem eszmélek az érzésből, amikor Ádám mozogni kezd bennem. Kezdetben lassan húzódik hátra, majd tölt ki újra teljesen, a tempó aztán gyorsul, a mozdulatok pedig határozottabbá válnak.

Ádám valószínűleg szintén lábujjhegyre emelkedve előrehajol, a hajamba kapaszkodik, és kissé hátrahúzza a fejemet. Csukott szemmel és szétnyílt ajakkal élvezem a teljesen kifacsart testtartás

különös örömét. Míg rám a kiszolgáltatottság, Ádámra a látvány lehet hatással, mert néhány mozdulattal később a csúcsra ér.

Szétválásunk után pihegve borulok az asztalra.

Néhány kósza másodperc után Ádám felé fordulok.

– Köszönöm! – sóhajtom.

Elkerekedik a szeme, zavart mosollyal motyogja:

– Ez most elég furcsán hangzik.

– Azt gondolsz, amit akarsz – kacsintok, aztán a földön széttört bögrékre és a körülöttük terebélyesedő kávéfőcsákra nézek. – Feltakarítom.

A hálóingemet lesimítva sietek a fürdőszobába. Szinte szökdelek örömben. Félúton viszont újra meghallom a telefonom csörgését. Eszembe jut, hogy néhány perccel korábban is csengett már, ha ugyanaz a személy hív, fontos dolgot akarhat. A konyhába térek és némi meglepettséggel konstátálom, hogy Liza keres.

– Boldog karácsonyt! – fogadom a hívást. – Milyen az ünnep Szentesyéknél?

– Láttad? – kérdi zaklatott hangon Liza.

– Micsodát? – értetlenkedem.

– Tele vannak vele a hírek – hadarja, majd végre kiböki, miről van szó: – Nádory Csenge elrablóí váltságdíjat követelnek.

Megfordul velem a lakás.

– Jézusom – suttogom. – Mennyit?

– Nem pénzt akarnak – csuklik el Liza hangja. – Azt akarják, hogy fűjjam le az esküvőmet.

21

Liza üldöztetési mániája a hívásakor a tetőfokára hágott. Az, hogy összefüggésbe hozták őt Csenge eltűnésével, teljesen felzaklatta, állítólag a tervezettnél hamarabb hazaindulnak a Szentesy-birtokról. A beszélgetésünk közben megnéztem a híreket, az említett követelés egyelőre csak egy, a legolvasottabb napilapnak elküldött üzenetben szerepel, sem a szülők, sem a hatóság nem erősítette meg, hogy lenne hasonló ajánlat a lányért cserébe. Győzködtem Lizát, hogy könnyen lehet, valaki csőbe húzta az ünnepi eseménytelenségben mindenre lecsapó újságírókat, de ő megrögzötten hajtogatta, hogy szerinte a Kegyetlenek állnak a zsarolás mögött.

A fejlemények hatására Ádám felhívta a hackert, sürgette, mikorra jut végre eredményre, erre a fickó elnézést kért, de egy sürgős munkája miatt félre kellett tennie az ügyet, így csak ma tudja újra elővenni. A válasz hallatán Ádám általam még nem tapasztalt haragra gerjedt, keményen kiosztotta a fickót, majd a mulasztását kihasználva azt kérte, amolyan grátiszként, hogy a mobiladatai alapján rekonstruálja Marci utolsó napját. Borzalmasan izgatón hatott rám az a férfias határozottság, amellyel intézkedett, hiszen ezt az arcát nem láttam még korábban.

A sebes kezdést követően a délelőttiünk további része aztán lassan csordogált. Letusoltunk, majd a hálósobába kuckóztunk, és egy filmet bámulva vártuk a fejleményeket. Ádámot lassan elnyomta az álom, engem viszont nem hagyott nyugodni a fejemben körvonalazódó ruhaterv. Régen éreztem ennyire lángolóan az elmémet. Hajtott az alkotói energia, ezért kimásztam az ágyból és visszatértem a dolgozószobába. A becsukott szemmel készített, kávéfoltossá vált firkálmányom a kukában végezte ugyan, mégis pontosan papírra tudtam vetni a fejemben lükető tervet. A kész rajzot elnézegetve újabb ötletem született, ezen is elkezdtem dolgozni, és a munkafolyamat olyannyira beindult, hogy az időérzékemet veszítve a kaputelefon csengése húzott vissza a valóságba.

– Csomagot hoztam Haraszti Éva számára – szól a kapuban várakozó, karcos hangú férfi.

– Karácsony első napján? – furcsállom, hiszen ma a futárok sem dolgoznak.

– Privát csomag – érkezik a meghökkentő válasz.

Továbbra sem tudom hova tenni a jelenséget, de megnyomom a nyitó gombot. Ádám ekkor lép ki a szobából.

– Vendéget vársz? – kérdezi gyűrött arccal. Biztosan elaludt.

– Valaki csomagot hozott – újságolom.

Ádám szeme elkerekedik. Arra várok, ő is szóvá tegye az ünnepet, de ehelyett némi hezitálást követően eltűnik a szobában, majd néhány másodperccel később, kezében egy pisztollyal tér vissza.

– Mi a fene...? – suttogom hátrahőkölve.

Ádám az orra elé tartott mutatóujjal pisszeg le, majd az ajtó melletti ablakhoz húzódik, és a függöny mögül les ki a gangra.

– Egyedül van, férfi. Túl jól öltözött futárnak. Börkesztyű van a kezén. – Jellemzése aggasztóan cseng. -Úgy nyisd az ajtót, hogy a testeddel mögötte maradj! Ahogy valami furcsát tapasztalsz, ugorj hátra és zárkózz be a szobába.

Rendesen rám hozza a frászt, de nincs időm hosszan mérlegelni, mert a férfi már az emeleten jár. Kényszermosollyal nyitom az ajtót.

– Haraszti Éva? – kérdezi tőlem a deresedő hajú fickó.

– Attól függ, hogy ki kérdezi – válaszolok erőltetett vigyorral az arcomon. – És hogy mit hozott.

A férfi ekkor a zsebébe nyúl. Kis híján az Ádám által vázolt módon hátraugrom, de szerencsére veszteg maradok, ugyanis fegyver helyett egy borítékot szegez nekem. Miután elővigyázatlanul átveszem a levelet, a férfi hozzáteszi:

– Gyoma úr küldi önnek.

– Jesszus... – suttogom magam elé Henrik cégének emblémája láttán. Megpróbálom visszaadni. – Vigye oda, ahonnan hozta!

– Kellemes ünnepeket, hölgyem! – mondja, mosolyogva bólint, végül mint aki jól végezte dolgát, otthagya a borítékkal.

Ahogy becsukom az ajtót, Ádám még mindig úgy áll mögöttem, akár egy ugrásra kész fenevad.

– Lehet, hogy levélméreg – jegyzi meg villanó tekintettel.

– Nem az. Tudom, hogy kitől jött – mondom, miközben zavartan ütögetem a kezemet a borítékkal. – Az a fickó küldte, akivel néhány napja vacsoráztam.

– Amelyiknek azt mondtad, hogy nyalja ki a seggedet?

– Igen – válaszolom elpirulva, majd a még mindig a fejem mellé emelt pisztolyra nézek. – Letennéd végre a fegyvert? Egyáltalán honnan szerezted és mióta van a lakásomban?

– Marci lakásából hoztam el. – Nézegeti. – Akkor raktam el, amikor a mentők intézkedtek. Ahogy a telefonját is. Egyrészt mert szükségünk van rá, másrészt azért, hogy ne találják meg mások.

– Utána úgy beszéltél a rendőrökkel, hogy mindvégig nálad volt egy illegális fegyver? – horkanok fel. – És nem szóltál róla?

– Jobb lett volna, ha azóta idegesítenéd magad rajta? – kérdezi vigyorogva.

– Ádám, ez örültség! – nyögök fel.

– A tegnap történtek után védtelennek lenni volna örültség – replikázik elkomolyodva. – Lehet, hogy vadásznak rám és azt sem tudjuk, mi vár ránk ott, ahová a hacker adatai vezetnek. Amíg aludtam, megjöttek a koordináták – mutatja fel a telefonját.

– Hirtelen milyen gyors lett a barátod – jegyzem meg epésen.

A hacker először egy vaktérképet megjelenítő applikációt küldött Ádám telefonjára, amire aztán ráfrissítette a fogadóegység helyzetadatait. Ennél pontosabb fogalmam nincs, miként működik a rendszer, mindebből csak annyi érdekel, hogy végre megvan Nádory Csenge lehetséges tartózkodási helye.

– Jól zárd be az ajtót, és eszedbe se jusson idegen embereket beengedni – utasít.

– Nem fogok, uram! – szalutálok, mint egy engedelmes katona, majd elkomolyodom. – Mert nem leszek itthon. Ugyanis veled megyek – jelentem ki. Szólna, de beléfojtom a szót. – Ne is próbálj ellenkezni! Ha itt hagysz, tudod, hogy utánad megyek!

Merengő, kamaszos mosollyal dörzsöli meg a szemét, aztán hitetlenkedő fejcsóválással készülődni kezd. Követem a példáját. Fogalmam sincs, mi vár ránk, de egyelőre állok a kihívás elé. Fejtegethetném, hogy a biztonságérzet Ádám személyének, a nála

lévő fegyvernek, vagy a saját naivitásomnak tulajdonítható, de azt hiszem, jobban teszem, ha mélyebben nem gondolok bele. Akkor talán inamba szállna a bátorságom.

Az autójában Ádám a kezembe nyomja a telefonját, hogy az applikáció alapján navigáljam. A vaktérképen két pulzáló pontot látok, az egyik a mi tartózkodási helyünk, a másik a fogadókészüléké. Ahogy elindulunk, a jelünk mozogni kezd, a fogadó egy helyben marad. És nincs is túl messze.

– Nem bontod ki az ajándékokat? – kérdezi provokatív hangon vezetés közben Ádám.

Készülődés közben, hogy ne is lássam, a nadrágom hátsó zsebébe csúsztatam a Gyoma-féle franciaborítékot. A kocsiba ülve vettem észre, hogy jól kiszúrtam magammal, mert ottmaradt, nyomta a fenekemet, azért az ölembe tettem.

– Nem érdekel – morgom. – Az első kukába kidobom.

– Ne viccelj! – nevet fel. – Ajándékot küldött, legalább nézd meg, hogy mit. Lássuk, mivel akarja megvenni az érdeklődésedet.

Kicsit csípi a szemem, hogy ennyire fesztelenül fogad egy másik férfitől érkezett ajándékot. Ennyire magabiztos? Vagy nála ebben a kíváncsi nyitottságban mutatkozik meg a féltékenység? Nézzük, hogyan reagál a levél tartalmára, legyen az bármi. A borítékot feltépve először egy kihajtható, vastag papírból készült üdvözlőlapot találok.

– Felolvasod? – kérdezi, amikor elmélyülök az üzenetben. – Vagy túlságosan intim?

– Szeretném megismerni – olvasom a tömör üzenetet. – Ennyit írt.

– Magázódva?

– Nem tegeződöm olyan férfival, akivel nincs kapcsolatom – felelem. Érzem, hogy félreérthető voltam, ezért hozzáteszem: – A barátság is kapcsolatnak minősül.

– Csak egy üzenetet írt? Nem túl nagyvonalú – biccent az üdvözlőlap felé somolygó arccal.

Hüvelykujjammal az összehajtható képeslapba csúsztatott, Brazíliába szóló repülőjegy szélét piszkálom. Szilveszter előtt egy nappal indul a gép, első osztályra szól a jegy, mellé egy kinyomtaott

fotót tettek egy luxusszállodáról. Mérlegelek, hogy megmutassam-e Ádámnak az ajándékot.

Azért is éget a kérdés, mert mi nem leptük meg egymást karácsonyra. Mivel Ádám azt kérte szenteste, hogy vásárlás helyett takarítsam ki a lakást, Frida segítségével kellett beszereznem a neki szánt ajándékomat. Sikerrel jártam: Ádám meglepetése a lakásomban lapul becsomagolva, de úgy döntöttem, majd akkor adom neki oda, ha ő kezdi meg az ajándékozást. Persze nem azért, mert csak akkor adnám neki át, ha én is kapok valamit, hanem mert nem szeretném zavarba hozni. Férfiből van, kínos lenne, hogy én gondoltam karácsonyi ajándéokra, ő viszont nem. Azt hiszem, hogy jó döntést hoztam, szóval majd más alkalomra elsütöm a meglepetését. Ebben a helyzetben viszont nem állnék elő azzal, hogy Gyoma egy méregdrága úttal szeretne megajándékozni. Úgyis mindegy, hiszen eszem ágában sincs felszállni arra a gépre.

– Csak egy üzenet – jutok dűlőre magammal. – Semmi más.

Ádám arcán mintha elégedettség terülne szét. Habár megbeszéltük, nem mismásolunk egymás előtt, a kegyes hazugságokra nem hoztunk szabályokat.

– Itt merre? – szakítja félbe Ádám a tűnődésemet egy kereszteződéshez érve.

Kapkodva veszem újra kezembe a telefont, azzal a lendülettel pedig a földre sodrom a borítékot, amelyből kijebb csúszik a hotel fotója. Ádám odasandít, biztosan észre is veszi, de várakozásaimmal ellentétben nem tesz rá megjegyzést, inkább noszogat:

– Kanyarodnom kellene – morogja feszülten. – Melyik a helyes irány?

Nem biztos, hogy én vagyok a legalkalmasabb a helyes irányok meghatározására. A magánéletemben semmiképpen. Kész szerencse, hogy az úton az applikáció segít. Balra kanyarodva egy külvárosi területhez érünk, valamiért úgy képzeltem, hogy egy kietlen gyártelep lesz a végállomás. Ismerősnek tűnik a környék, de valójában az összes új építésű terület ugyanúgy néz ki. A családi házakat elnézve szavakba öntöm a kétségeimet:

– Szerinted megbízható ennek a hackernek a munkája? Nehezen hiszem el, hogy itt feltűnés nélkül tudnak fogva tartani egy lányt.

– Nem tudjuk, hogy fogva tartják-e – válaszol Ádám egykedvűen.

– És ha mégis, nem tudjuk, hogy itt tartják-e fogva. Azt tudjuk, hogy ide vezet a nyom.

Igaza van, pocsék lennék nyomozónak.

A házak akaratlanul is a jövőm felé terelik a gondolataimat. Vajon lesz-e olyan időszak az életemben, amikor hasonló otthonba költözöm? Az azt jelentené, hogy stabil párkapcsolatom van, esetleg már férjhez is mentem, és valami csoda folytán, vagy örökbefogadás útján körülöttem futkározik legalább egy gyermek. Amellett, hogy nehezen tudom beleképzelni magam egy külvárosi anyuka szerepébe, a lelkem legmélyén vágyom az effajta idill után.

Az applikáció pityegni kezd, néhány méterrel később a megjelölt helyhez érünk.

– Ez az a ház – mutatok rá egy a többtől szinte semmiben nem különböző épületre.

Ádám néhány kapubeállóval arrább állítja le az autót.

– Két fontos dolgot kell szem előtt tartani – hajol a kesztyűtartóhoz, majd kiemel belőle egy fekete símaszkot. – Az egyik az inkognitó megőrzése, a másik pedig a meglepetés erejével ható rajtaütés.

– Be akarsz menni a családi házba?

– Azért jöttünk, hogy Csenge nyomára bukkanjunk – morogja. – Azzal, ha itt ücsörgünk semmivel nem kerülünk előrébb.

Egyáltalán nincs ínyemre az ötlet, hogy ilyen környéken pisztollyal és símaszkban járkáljunk. Egyrészt túl sokan észrevehetnek bennünket, másrészt... Nagyon sok „másrészt” indokom lenne, például az, hogy fogalmunk sincs, kik várnak bent.

– Tudom, hogy nem fog tetszeni az ötlet, de mivel az egyik legfontosabb szabály az inkognitó megőrzése, és csak egy símaszkom van. – Mélyen a szemembe néz, és ezzel jelzi: itt a mondat vége. – Szeretném, ha a kocsiban maradnál.

– Kizárt – vágom rá.

Ahogy felém fordul, az anyósülés támlájára teszi a könyökét, és mosolyogva, lágyan megcirógatja az arcomat.

– Nem azért szeretném, ha itt maradnál, mert ko-loncnak tartanálak. Hanem azért, mert nincsen maszkod, sem fegyvered, és nem tudsz védekezni, ha bajba kerülnénk – ejti ki gyengéden a szavakat, majd humorral igyekszik oldani a helyzetet: – És ha jól tudom, páncélt még nem növesztettél.

– Féltelek – bukik ki belőlem a színtiszta őszinteség.

– Sietek vissza – suttogja halvány mosollyal.

Megcsókol.

Nem tudom kiverni a fejemből, hogy ez búcsúcsók, és soha többet nem látom, mégis lehunyt szemmel maradok, amíg kiszáll az autóból.

Csendet hagy maga után.

Ülök a kocsiban egyedül, és a szívem szakad bele a tudatba, hogy magamra hagyott.

Mintha az életemből is kilépett volna.

Nem akarom ezt!

Kipattanok a kocsiból, és utánafutok. Ahogy közelebb érve meghallja a cipőm dobogását, hátrafordul, én pedig forrón szájon csókolom. Hagyja, vissza is csókol, de aztán a számba morogja:

– Ez nem a legjobb idő és hely erre.

– Nem tudlak elengedni – ölelem forrón.

Gondterhelt sóhajából kihallik, most bánta meg, hogy magával hozott. Nem is baj, menjünk haza!

– Ezt megbeszéltük.

– Az mindegy. Nem bírok ott ülni a kocsiban, miközben lehet, hogy téged... – Képtelen vagyok befejezni a mondatot.

Gondterhelten körbenéz a környéken, majd előrukkol egy ötlettel.

– Látod a fát a szomszéd ház előtt? – bök a fejével a vastag törzsű növényre. – Bújj mögé és őrködj! Ha esetleg jön valaki, aki meglepetést okozhat, azonnal csörgess meg telefonon!

Bólintok, ő indulna, de megragadom a kezét és visszarántom.

– Mi az? – kérdezi már kifejezetten feszülten.

Mélyen, aggodalommal telve nézek a szemébe.

A nyelvem hegyére gördül, amit szívem szerint mondanék neki, de aztán mégis lenyelem. Győz a józan eszem.

– Vigyázz magadra! – suttogom elérzékenyülten.

Elmosolyodik, aztán nekiindul. Ahogy távolodik, fejére húzza a símaszkot, onnantól pedig futólépésben halad tovább. Én a betont bámulva kifújom magamat, majd a kijelölt fához sietek. Rákészülés gyanánt, hogy vészhelyzet esetén minél hamarabb cselekedhessem, kikeresem a telefonomból a Simlis néven elmentett telefonszámot. Megjegyzem magamnak, hogy kellene egy a számhoz hozzárendelhető képet csinálnom Ádámról. Elszorul a torkom, ha arra gondolok, hogy egyetlen képem sincs róla, pedig most is veszélyben forog az élete. Egy nyamvadt képem sem lenne róla, ha esetleg...

És ekkor bekanyarodik egy autó az utca végén.

Behúzott nyakkal, lehajtott fejjel, ám figyelve várom, hova tart a kocsí. Hüvelykujjam a Simlis név felett, de nem kell rákoppintanom, a járgány szerencsére továbbgurul.

Kifújom magam, a hidegben látszik a lélegzetem. A ház felé fordulok. Vajon mennyi ideig lesz bent Ádám és mit talál ott? Tartózkodnak bent mások? Bent lehet Csenge?

Ahogy gyarapodnak a fejemben a kérdések, úgy féltem egyre jobban Ádámot. A sok, számomra ismeretlen tényező már régen felemésztette az induláskor érzett bátorságot. Egy gyáva nyúl vagyok, aki azt sem meri kimondani, ha megszeret valakit. Nem hazudnék, most tényleg úgy érzem, hogy minden tiltakozásom ellenére belehabarodtam Ádámba. Akkor is, ha ez néhány napos közös múlttal túl korainak tűnik. Persze ki mondta, hogy a szerelemhez hosszú időre van szükség?

Legszívesebben megcsörgetném, hogy jöjjön ki, és azonnal induljunk haza. Nem érdekel sem Nádory Csenge, sem más, csak az érdekel, hogy ő egyben legyen! Hogy mi egyben legyünk. Ez önzőség volna? Biztosan. Ám ami ennél nagyobb gond, hogy Ádám nem menne bele. Ő meg akarja menteni ezt a lányt, és még az előtt tisztára akarja mosni a nevét, hogy az bemocskolódna.

Vagy megoldja, vagy meghal.

Összerezzenek, és majdnem kiejtem a kezemből a telefont, amikor a nagy, karácsonyi csendben hangosan megcsörren. Fellármázom az egész környéket. Liza hív, gondolom, a fejleményekről akar beszámolni, de ez most nem éppen a

legalkalmasabb pillanat a csacsogásra. Kinyomom a hívást, lenémítom a készüléket, és visszalépek Ádám számához. Ekkor Liza újrahív. Egy elmormolt káromkodás közben fogadom a hívást.

– Liza, később visszahívlak – hadarom neki fojtott hangon.

– Igor nem akarja lemondani az esküvőt – közli a könnyeit nyelve.

– Szerinte nem szabad engedni a zsarolásnak.

Ha nem lennék éppen nyakig a szarban, most elnevetném magam. Ritkán hallani olyat, hogy a menyasszony zokog, amiért nem akarják lemondani az esküvőjét.

– Nyugodj meg! Nem tehettek arról, hogy Csenge eltűnt.

– Az én fogadásomról rabolták el, Éva! – hörren fel Liza. – És most engem zsarolnak vele.

– Az újságon kívül senki nem kapott erről üzenetet – emlékeztetem a tőlem telhető leghiggadtabban. – Mi van, ha az újságíró egyszerűen kitalálta a levelet? Lehet, hogy álhír miatt akarsz borítani mindent.

Mielőtt Liza válaszolhatna, lelassít, majd az applikáció által jelölt ház előtt megáll egy furgon. Csessze meg, a hívás elterelte a figyelmemet! Azonnal értesítenem kell Ádámot. Hadarva elköszönök Lizától, majd szakítom a hívást és remegő kézzel Ádám számáért koppintgatok a kijelzőn. Közben hallom, hogy nyílik a furgon egyik ajtaja, majd a kiszálló férfi megszólít:

– Éva? – Riadtan nézek fel a derűs hangú pasasra. – Hozzánk jöttél?

A közeledő férfinak tátott szájjal ismerem fel Lombor Elődöt, az egykor Liza apja által vezetett párt kommunikációs szakemberét, aki nem mellesleg annak a beteg kislánynak az édesapja, akivel a barátnőm unszolására közös kollekciót készítettem. Dolli teli vigyorral a speciális autó hátsó részéből integet.

Jesszus, ez az ő házuk!

Ezért volt olyan ismerős a környék. Egyszer jártam itt, de akkor hoztak, és nem voltam éppen érdeklődő hangulatomban: a telefonomba temetkezve a hűtlen szeretőmmel leveleztem, amíg a küszöbön át nem léptem. A telefon a sírba fog vinni.

Villámgyorsan peregnek a fejemben a gondolatok. Véletlen lehet, hogy a hacker kütyüje éppen ide vezetett? Vagy Elődnek köze lehet

Csenge eltűnéséhez? Lizáék kiválása után a fickó a konzervatív pártban maradt, aminek a vezetősége finoman szólva sem lelkesedik az új politikai szerveződésért. De képesek lennének Lizáék ellen ilyesmi merényleteket elkövetni?

– Én-én csak éppen... – pillantok körbe. – Erre jártam. És gondoltam beköszönök, és kellemes ünnepeket kívánok.

– Lakik errefelé ismerősöd? – érdeklődik továbbra is vigyorogva.

– Mármint nem itt a környéken jártam... – nevetek fel zavartan. – Hanem kicsit... szélesebb környéken...

Előd arca elkomolyodik. Ezzel a hablatyolással nemcsak komplett idiótát csinálok magamból, hanem még gyanússá is válhatok, ezért megpróbálok témaeltereléssel kibújni a szorító szituációból:

– Éppen most kerestem a számodat, hogy felhívjalak, mikor értek haza. De nem találtam – kacér mosollyal nézek fel rá. – Hogy lehet, hogy nincs meg nekem egy ilyen jóképű férfi száma?

A süketelésem közepette végre megtalálom, és hívni kezdem Ádámot, majd három csengés után bontom is a vonalat. Nagyon remélem, hogy észlelte és menekülőre fogja.

– Gyere be! Dollinak vannak új rajzai, biztosan szívesen megmutatja neked – ajánlja ismét mosolyogva Előd.

Tudom, hogy nem túl jó ötlet önszántamból besétálnom az oroszlan barlangjába, de Ádám érdekében bólintok, majd előrukkolok egy hazugsággal:

– Nagyon kínos, de ameddig beálltok a garázsba, elkérhetném a kulcsot? – Szenvedő tekintettel nézek rá. – Nagyon kell pisilnem.

Előd elneveti magát, majd a zsebébe nyúlva elem tart egy kulccsomót, végül elmondja, hogy melyik nyitja a bejáratí ajtót. Hálásan megköszönöm, aztán fürge léptekkel elindulok a házba.

– Ádám! – szólítom fojtott hangon a küszöböt átlépve. – Hol vagy?

Az egyik ajtófélfá mögöl bukkán elő, láthatóan meglepett, amiért beállítottam.

– Megbeszéltük, hogy kint maradsz – morran rám.

Nincs idő ezen vitatkozni.

– Hívtalak, nem hallottad? – kérdezem. – Hazaérték, el kell tűnnöd!

– Tessék? – értetlenkedik a telefonjára nézve. Gondolom, rezgőre állította és nem érezte.

– Kiderült, hogy ismerem az itt lakót. Most áll be a garázsba. Ahogy lecsukódik a garázs ajtaja, lesz néhány másodperc, amíg ki tudsz szaladni a bejáraton – hadarom az ajtó felé mutatva. – Később megyek majd utánad. Összeraktam a képet, mindent elmesélek.

– Megvárlak a kocsiban.

– Nem kell – rázom a fejemet. – Minden rendben lesz. Hívok majd egy taxit.

Csókot váltunk, majd ahogyan azt hirtelen megterveztem, Ádám a bejárat ajtón keresztül távozott a Lombor-házból.

Egyedül maradtam az oroszlánbarlangban.

ÁDÁM

22

– A ház egy Lombor Előd nevű fickóé – hadarja Éva a telefonban.
– Az ő lányával közös volt az utolsó kollekcióm, és ő annak a konzervatív pártnak a kommunikációs vezetője, amelyiknek Liza barátnőm apja, Kereszthy Miklós volt egykor a vezetője. Miki bácsi úgy akart nyugdíjba vonulni, hogy előtte még irányba állítja az utódait, például azt a Födöri Sándort, akit a siker érdekében csaknem kényszerházasságba kényszerített Lizával. Sándorról később kiderült, hogy valójában meleg.

– Ez a ti életetek, vagy egy szappanoperát mesélsz?

– tör ki belőlem a hitetlen nevetés, miközben a járdán haladva az emberek között szlalomozom. – Létezik manapság még olyan ember, aki a hatalomért cserébe érdekházasságba kényszerítené a lányát?

– Hatalom nélkül a politikában senki vagy – közli természetes egyszerűséggel Éva. – Szóval a hatalom megtartása minden erkölcsi szabályt felülír. Gyakran a jogit is.

Cirka másfél órája váltunk el Évával a háznál. Hosszú idő, aggódtam is rendesen, de azt mondta, minden rendben lesz, én pedig elhittem neki. Ennyi idő kellett ahhoz, hogy gyanú nélkül kísétálhasson az épületből. Fontos, hogy ne tűnjön gyanúsnak, egyáltalán nem használna a mentőakciónak a lelepleződése. Hallom a hangján, hogy büszke, amiért a kapcsolatrendszerével segíthet, de hamarosan meg kell neki mondanom, hogy muszáj a háttérbe húzódnia. Nem engedhetem, hogy esetleg miattam szorult helyzetbe kerüljön és áldozattá váljon, vagy zsarolható legyek vele. Ha szélesebb körben is kiderülne a kapcsolatunk, ő a gyenge pontommá válna, és ahogy mondta, a hatalom megtartása a személtládáknál minden szabályt felülír. Ezért is volt kifejezetten amatőr húzás tőlem ellenállás helyett hagyni, hogy velem jöjjön.

– Lizáék teljes sztorijáról én is csak néhány hete értesültem. Addig úgy tudtam, hogy a legjobb barátnőm él-hal a vőlegényéért – folytatja némi csalódottsággal a hangjában. – Az igazság Miki bácsi halálával pattant ki, azzal egy időben a párt is kettészakadt. Miki bácsi tekintélye tartotta össze a szervezetet, vele senki nem mert konfrontálódni. Úgy tervezte, hogy a konzervatív oldalról középre tereli a pártot, Sándor ezt az eszmét képviselve vitte volna tovább az örökségét. Ám a halálhírré az eddig csendben elégedetlenkedő szélsőségesek hangadókká váltak, majd a populistá hűzásaikkal gyakorlatilag elszívták a levegőt Sándor mellől. Ekkor kezdtek el Lizáék, amolyan menekülőútként az új párton dolgozni. És sikerrel vették az akadályt.

Nem érdeklődöm túlságosan a közélet iránt, de a munkám miatt valamennyire képben kell lennem, hogy ha esetleg egy-egy bájcsevej során a politikára terelődik a szó, ne álljak ott kukán. Szóval a felszínen történeteket ismerem, ezért is tudok rákérdezni:

– Elég kicsi még az a párt, nem?

– Igen, de a közvélemény-kutatások alapján a szakadás miatt elég sok szavazót vittek magukkal a konzervatívoktól, ezáltal a politikai verseny még kielezettebb lett a két nagy párt között. A liberálisok és a konzervatívok fej-fej mellett haladnak, szóval nem kizárt, hogy Lizáék néhány százalékos pártja dönti majd el a végeredményt – vezeti le előttem a politikai matematika képletét. – És hát a szélsőségessé vált konzervatívok a történetek után nem igazán bízhatnak koalícióban.

– Ezért inkább megpróbálják tönkretenni őket – összegzem a mellettem elhaladó szirénázó mentőt túlharsogva.

Habár a mozgatórugót értem, elég hihetetlenül hangzik, hogy Lizáék esküvőjére fókuszálva akarnák véghez vinni a tervüket.

– Van még más is – vezeti fel Éva a nagy bejelentést, amivel talán eloszlatja az értetlenkedésemet. – Lizának már Miki bácsi halála előtt viszonya volt Igorral, de a kapcsolatuk meglehetősen viharosan alakult. Az érzelmi mélypontján Liza lefeküdt Előddel. És hát mint tudjuk, nem őt választotta. Elég nehezen viselte a srác, Igor még a pofáját is beverte, amiért képtelen volt őket békén hagyni.

Ekkor végre az én fejemben is összeáll a kirakós.

– Tehát bosszúszomjas.

Éppen a hasonló bosszúvágyó szemétládáktól féltém Évát. Rosszul is érzem magam, amiért hagytam, hogy másfél órán át ennél a pasasnál legyen.

– És a bosszúját a saját fegyverével, azaz a rossz propagandával igyekszik kiélni – helyesel. – Nem elég, hogy a lány a Jövőbál után tűnt el, még a szabadon engedésének feltétele is Lizáékkal kapcsolatos. A követelést ráadásul érdekes módon rögtön a sajtónak küldték el.

– Mert tudta, ha a családnak küldi, nem biztos, hogy a rendőrség hagyja kiadni a nyilvánosság számára – veszem fel a fonalat. – Így már van értelme az egésznek. Viszont azt még mindig nem tudjuk, hogy hol lehet Csenge.

Miután bejutottam a házba, majd meggyőződtem arról, hogy az üres, az összes helyiséget végigjártam, ám mindhiába. Arra jutottam, hogy a jellevő Csenge helyett a megbízó tartózkodási helyéhez vezetett. Ezért változtattam a tervemen, és olyan nyomok után kezdtem kutatni, amelyek elárulhatják, merre találjuk a lányt. Ekkor bukkant fel a házban Éva. Alapvetően hálás vagyok neki, amiért bejött, mert nem vettem észre a telefoncsörgést, de az is igaz, hogy ha egyedül vagyok, a maszkban akár el is kaphattam volna a fickót. Talán már kiszedtük volna belőle, hol van Csenge.

– A rendőrség majd megtalálja – feleli Éva teljesen komolyan. – Átadjuk nekik, amit tudunk, és kész.

Kipukkan belőlem a nevetés.

– És mit mondasz a zsaruknak? Hogy a pasid becsempészett egy nyomkövetőt Csenge táskájába, annak alapján elrabolták, de most megtaláltuk? – kérdezem nem spórolva a szarkazmussal.

– Névtelen bejelentést teszünk.

– Előd lakása jelenleg patyolattiszta, semmit nem találnának a rendőrök, és nincs bizonyítékunk – mutatok rá a problémára. – Nekem kell megtalálnom a lányt, majd úgy kiszabadítanom, hogy ne tudjon rólam személyleírást adni.

Szándékosan egyes számban fogalmazok.

– És ezt hogy tervezed kivitelezni? – érdeklődik.

– Úgy, hogy odamegyek, elengedem és azt mondom, hogy fusson! – válaszolom az úti célomként szolgáló kapualjhoz érve.

– Remélem, hogy most viccelsz, mert ez tervnek elég pocsék.

Nem viccelek, de ezt a vitát nem tartom előremutatónak, ezért némi kerülővel megpróbálom továbblendíteni a beszélgetést:

– Tudod ennek az Elődnek a telefonszámát? Megpróbálom lenyomoztatni a híváslistáját a hackerrel. Illetve azt, hogy merre járt az elmúlt napokban. Hátha találunk egy olyan nyomot, amelyen tovább haladhatunk.

– Nem tudom, de megszerzem – válaszolja. – És te most merre jársz? Vagy ezt is le kellene nyomoztatnom a hackerrel? Csak miután már elmentél jutott eszembe, hogy nem adtam oda a lakáskulcsot.

– Hazaugrom néhány ruhámért – felelem, majd miután elbúcsúzunk, előveszem a kulcsomat, és belépek a nehéz fakapun.

Hangyányit füllentettem csak Évának: nem ruháért és nem a mostani lakásomba, hanem a Nellivel egykor közös otthonomba jöttem. Ma délelőtt a hackeren felül Nellitől is érkezett üzenet, amiben azt írta, hogy Bazi ma kora délutánra bejelentkezett látogatóba. Kérdezte, hogy tudok-e csatlakozni, vagy hazudnia kell valamit. Felfordult a gyomrom, ha arra gondoltam, hogy azzal a nővel kell egy asztalhoz ülnöm, aki nagy valószínűség szerint kivégezte az egyik bajtársunkat. Legszívesebben azt válaszoltam volna, hogy nem kívánom gyilkosok társaságát, viszont a távolmaradással csak nehezítettem volna a helyzetemen.

Rengeteget tanakodtam a törtéteken. Eszembe jutott, hogy három nappal Marci halála előtt rajtakaptam Nellit és Bazit kettesben. Talán akkor beszélték meg, hogyan követik majd el a gyilkosságot. Még mindig nem vagyok meggyőződve arról, hogy én nem számítok célpontnak, ezért most a Marcitól elhozott fegyverrel a nadrágomban sétálok fel a lépcsőn.

Miután jeleztem, hogy jövök, Nelli küldött még néhány egyeztető üzenetet. Például azt, hogy ha Bazi rákérdezne, idén ajándékozás helyett megbeszéltük, hogy jövő év elején elutazunk valamilyen egzotikus helyre. Majd kitalálta, ha nem érnék át idejében, azt hazudjuk, edzeni voltam. Bár meglep az alapossága, az ötleteket

elfogadva, vállamon a kocsi csomagtartójában tárolt sporttáskámmal lépek be a lakásba. A már hagyományossá vált csirke még a sütőben illatozik, Bazi már a kanapén ül, kedélyesen borozgatnak Nellivel. Egymás köszöntése után Nelli elveszi Bazi üres poharát, és a konyhába indulva kérdezi:

– Töltsék neked is?

– Nem kívánom az alkoholt – válaszolok mosolyra ránduló ajakkal, mert tudom, hogy még vezetnem kell, de Bazi neheztelően néz, ezért hozzáteszem Nellinek: -Legfeljebb majd iszom a tiedből.

Marci méreg által halt meg, semmi kedvem hozzá hasonló sorsra jutva összeesni a földön. A csirkéből is legfeljebb azután fogok enni, hogy Nelliék lenyelték az első falatot.

– Azt hittem, hogy Marcival edzettetek és együtt jöttök majd – furcsállja Bazi.

Gyorsan ingoványos terepre léptünk.

Nehezen találok választ a kérdésre. Áruljam el, hogy tudok Marci haláláról, mert a haláltusája közben felhívott? Vagy játsszam el a hülyét, és várjam meg, míg ők árulják el magukat? Végül az utóbbi mellett döntve, a fejemet rázva hazudom:

– Napok óta nem beszéltem vele.

Bazi csodálkozva mered rám, aztán Nellihez fordulva megjegyzi:

– Azt hittem, nálatok töltötte a szentestét.

Meglepően őszintének tűnik a reakciója.

– Végül nem jött – mászik ki gyakorlottan Nelli a saját hazugságából.

– Te sem beszéltél vele? – kérdezi tőle Bazi, mire Nelli válasz gyanánt a fejét rázza. – De szóltál neki, hogy ma találkozunk?

– Hívtam, de ki volt kapcsolva. Írtam neki üzenetet, de még nem olvasta – magyarázza Nelli a borospoharakkal visszatérve.

Meglepődve hallgatom a beszélgetésüket. Ha kívülálló volnék, már el is hittem volna nekik, hogy fogalmuk sincsen, mi történt Marcival, viszont dörzsöltebb vagyok annál, hogy egy kis színjátéknak bedőljek. Igaz, nem tudom épkezláb érvekkel megmagyarázni, Nelli miért próbálta volna felhívni Marcit, ha ő ölte meg. Máskülönben viszont nem tudhatná, hogy a telefonja tényleg ki van kapcsolva, az ugyanis Éva lakásában pihen a holmijaim között.

– Furcsa – mondja Bazi, majd felvont szemöldökkel felém fordul. – Nem mennél át hozzá megnézni, hogy él-e még egyáltalán?

Most vajon a bolondját járatja velem?

Ha igen, akkor jól csinálja, mert az arca úgy vörösö-dik, mint akinek kezd teljesen elborulni az agya.

– Szerintem felesleges zaklatni, néha betelik nála a pohár. Majd előkerül! – tartom magam a saját szerepemhez. Ahogy hátradőlök, nyomja a derekamat a pulóverem alatt a pisztoly. – Biztosan csak megviseli a karácsonyi magány.

– De kötelességei vannak, bassza meg! – üt ököllel az asztalra Bazi.

A hirtelen kirobbanó haragtól még én is összerezzenek.

– Ne idegeskedj! – próbálja nyugtatni Nelli.

– Hogyhogy ne idegeskedjem, amikor folyamatosan elbassza a dolgokat, és mellette még el is tűnik? – Bazi szeme vérben forog. – Ráadásul egy új megbízást akarok adni nektek, amihez szükségünk van rá.

Rögvest agyvérzést kap. Ha ez álca, akkor díjat érdemel a színjátékért. Talán Bazinak tényleg nincs köze Marci halálához. De ha igaz, Nelli miért ölhetette meg? Egyáltalán megtette?

– Új megbízás? – hökken meg Nelli, majd kacarászva odaszúrja: – Még az előző munkát sem fizetted ki.

Farkasszemet néznek, Bazinak nincsen ínyére a csípős megjegyzés. Síri hangon közli velünk a hírt:

– A megbízó nem elégedett a munkáttal.

– Tessék? – csuklik fel Nelliből a kérdés.

– Először nem sikerült elvégeznetek a feladatot, most pedig állítólag nem működik a második toll – összegzi a problémákat Bazi.

– Arról nem mi tehetünk – alkudozik Nelli. – Ádám bedobta Sziklás Odett táskájába, ott voltam, a két szememmel láttam. Elvégeztük a munkát, jár érte a pénz. Ez nem vita tárgya.

Tudván, hogy a toll valójában nem került Odett táskájába, összeszorított szájjal hallgatom az egyre feszültebb szóváltást.

– A megbízó nem osztja a véleményedet, és hajlamos vagyok az ő pártját fogni – morogja Bazi, majd az asztalra emeli az eddig a

lábán pihenő aktatáskát, amit én eddig észre sem vettem. – Viszont kaptam tőle egy új ajánlatot.

Bazi kinyitja és felém fordítja bőröndöt. Szemmértékkel is több pénz van benne annál, amennyi az elvégzett munkáért járna.

– Ez a duplája a megbeszélte összegnek – kommentálja a látottakat Bazi. – A megbízó a kétszeresét adja a letárgyalt összegnek akkor, ha elvállalunk még egy, időben meglehetősen közel eső munkát. Pontosabban az opcióját.

– Ez kifejtendő? – kérdezi Nelli a borából kortyolva.

– Egy olyan munkáról van szó, amit lehet, hogy el sem kell végezni, mégis kapunk érte pénzt – magyarázza. – Ha mégis meg kell csinálni, még egyszer ennyit kapunk.

Elképedek, és nem is tartom vissza a kikíváncozó kérdést:

– Milyen munkáért fizetnek ennyit?

Bazi iszik a borból, mielőtt ecsetelni kezdené, mire akar bennünket rávenni.

– Két táskát kell becsempészni egy holnaputáni eseményre.

A zsigereimben érzem, hogy miről van szó.

– Tessék? – hördül fel Nelli, majd sorolni kezdi a kérdéseit: – Elő van készítve a terep? Készültek hozzá anyagok? Megvannak az álcák?

– Egyrészt azért fizetnének ennyit, mert nincs rendesen előkészítve a terep, illetve az esemény kiemelten biztosított – tájékoztat Bazi.

– Milyen eseményről van szó? – érdeklődik tovább Nelli.

– Kereszthy Liza esküvőjéről. – Bazi bejelentésére ökölbe szorul a kezem. – Azért az opció, mert egyelőre nem tudni, hogy lemondják-e. Ha elvállaljuk, de lemondják, ez az összeg munka nélkül a miénk. Ha nem mondják le, akkor még egyszer ennyit keresünk.

Nelli firtatón rám pillant, és a feszültségem láttán újra kérdez Bazitól:

– És ha nem vállaljuk el?

– Akkor ez a táskák pénz visszamegy a küldőhöz, és feleslegesen csináltuk meg az előző munkát.

Nelli idegességében a homlokát masszírozza, de nem sikerül megnyugtatnia magát.

– Nem az a feladatod, hogy képviseld az érdekeinket? – csattan fel, miközben keményen néz Bazira. – Elvégeztük a munkát, azt a pénzt mindenképpen oda kell adniuk. Nem tehetünk arról, hogy beszart az eszközük!

– Értelek, de a meghibásodás miatt nem tudjuk bizonyítani, hogy valóban elvégeztük a munkát – magyarázza kényszeredett higgadtsággal Bazi. – Ha nem vállaljuk el az esküvőt, a felét hajlandók odaadni a tollas megbízási díjnak. Ezzel sajnos nem tudok vitatkozni, én is ezt csinálnám. Sőt, talán a felét sem adnám oda.

– A fenébe – sóhajtja a fejét ingatva Nelli. – Ez előkészületek nélkül lehetetlen küldetés, a megbízód is beláthatná. Mi lesz, ha elkapnak bennünket?

– Ő semmit nem lát be, csak az érdekli, hogy megcsináljuk-e, vagy sem – ránt vállat Bazi. – Én amondó vagyok, a korábbi szokásainknak megfelelően szavazzunk arról, hogy elvállaljuk-e a munkát. Mivel Marci nincs jelen, én szavazok helyette egy igennel. – Rám bök a fejével. – Te?

– Nem – rázom a fejemet. – Túl kockázatos.

– Nelli? – kérdezi Bazi.

A szétköltözés miatt mindkettőnknek szükségünk van pénzre, és bár én le tudnék mondani a saját részemről, meglepődnék, ha ezt Nelli is megtenné. Pláne hogy tudja, Liza legjobb barátnője Éva, tehát közvetve neki is keresztbe tehetne, ha kalamajkát okozna az esküvőn. Viszont Nelli racionálisabb személyiség annál, hogy egy ennyire kockázatos bevetésre igent mondjon.

Megpróbálom elcsípni a tekintetét, de rám sem néz, amikor kimondja:

– Egy feltétellel vállaljuk el. Akkor, ha ez a pénz most itt marad nálunk a széfben.

Elégedett vigyorából ítélve Bazi elfogadja az ajánlatot.

– Nelli, ez örültség! – ellenkezem. – El fognak kapni!

– Elég tapasztaltak vagyunk, hogy sikerüljön – néz végre rám, aztán Bazihoz fordul. – Ádámmal ketten megoldjuk.

– Kizárt, hogy ezt ketten csináljátok meg! – tiltakozik Bazi. – Muszáj Marcinak is részt vennie a munkában. Mielőbb érjük el!

Kurva nagy bajban vagyok, de igyekszem kontrollálni a testemet, hogy az izzadságon kívül ne lássák az idegességem többi jele. Azt hiszem, a stressztől néhány percre megsüketültem. Bazi kérdését hallom újra először:

– Jól vagy? – érdeklődik. – Elég sápadtnak tűnsz.

Ösztönösen teszem fel az engem leginkább érdeklő kérdést:

– Mi lesz azokban a táskákban?

– Gondolom, nem plüssmacik – röhög fel Bazi.

23

A tegnap esti vacsorán történtek kikezdték az ép eszemet. Alig vártam, hogy Bazi eltakarodjon, utána pedig én is kiszabadulhassak Nelli kígyófészkéből. Előtte még a fúria torkának ugrottam, amiért ellenem szavazott. Nem vártam tőle bocsánatkérést vagy belátást; ő persze próbálta magát kimagyarázni, de már elegendem van a süket szövegeléseiből, győzködéseiből. Aztán amikor pusztító dühömben a Bazitól karácsonyra kapott, állítólag méregdrága porcelándísz a földhöz vágta, ő is belátta: jobban teszi, ha szó nélkül megvárja, hogy miután kitomboltam magam, elmenjek. Nem vagyok rá büszke, hogy elveszítettem a fejemet, viszont a Marci-témát az őrjöngésem közepette is sikerült magamban tartanom. Ameddig nem látok tisztán, nem akarok róla beszélni.

A kocsiba szállva folytattam a dühöngést: hosszan és teli torokból ordítottam, aztán teljes erőből ütni kezdtem a kormánykereket, majd az anyósülés fejtámlája felé fordultam, és azt püföltem. Mielőtt a hátralevő életemet megpecsételő hülyeségre vetemedhettem volna vele, a kesztyűtartóba zártam a pisztolyt, aztán hazaindultam. Az albérletembe. Egyszerűen nem volt lelkerőm ahhoz, hogy Éva szemébe nézve azt mondjam, minden

rendben van. Telefonon beszélünk, és kértem, hogy ne aggódjon, egyszerűen Marci miatt szeretnék egy kicsit egyedül maradni a gondolataimmal. Akkor ugyan nem tudott mást tenni, mint ezt elfogadni, de a jövőben biztos felhánytorgatja majd, hogy magára hagytam a Lombor Előddel kapcsolatos felismeréseivel. Majd igyekszem kiengesztelni.

Hazaérkezve néztem meg először a leveleimet, köztük várt egy üzenet a hackertől. A fickó, Marci telefonjának adatai alapján két dokumentumot csatolt: az egyik egy lokációs lajstrom, a másik pedig egy híváslista, amihez a rendszer összegyűjtötte a telefonszámok tulajdonosainak személyes adatait. Mivel csak a szenteste napját követtük vissza, mindkét lista igen rövid. Kitűnik, hogy Marci kora délután hosszan időzött az egyik peremkerületben, és a híváslistán

is szerepel a környékről egy számomra ismeretlen nő nevére regisztrált szám. A zsigereimben érzem, hogy ha Marci valóban önkezeléssel vetett véget az életének, ennek a nőnek köze lehetett hozzá. Szívem szerint azonnal indultam volna, de már későre járt, ezért úgy döntöttem, inkább nyugovóra térek.

Arra számítottam, hogy Éva nélkül pokoli éjszaka vár rám, de a stressz elég hamar kiütötte az agyamat. Egyik pillanatban még azon gondolkoztam, hogyan keveredhetnék ki győztesen a Bazi vázolta rémálomból, mert egészen biztosan nem fogok Isten tudja, mit tartalmazó táskákat Éva legjobb barátnőjének az esküvőjére csempészni. A következő pillanatban pedig már reggel volt, és viszonylag kipihenten ébredtem. Most, a hótakaróról vakítóan visszaverődő délelőtti napfénnel megküzdve, napszemüvegben ülök a volán mögé, és a Marci által hívott nőhöz igyekszem.

Útközben bekapcsolom a rádiót, ahol pechemre éppen Nádory Csenge ügyéről, pontosabban a rendhagyó váltságdíjról beszélnek a hírekben. Minden problémámat megoldaná, ha Lizáék jobb belátásra térnének, és lefűjnék az esküvőt. Bár őszintén szólva, nem tudom, én hogyan cselekednék a helyükben. A lemondással sebezhetőnek látszanának, a megtartással viszont biztosan felháborodást keltenének a társadalomban. Utóbbi döntéssel viszont a politikai jelenlétük erősödne, hiszen egy valamirevaló leendő országvezetés nem engedhet a zsarolásnak. Az biztos, hogy jókora erkölcsi dilemma előtt állhatnak, nem irigylem őket. Ahogy valószínűleg ők sem irigyelnének engem.

A leánybúcsún találkoztunk már, felkereshetném, és megpróbálhatnám meggyőzni Lizát, hogy mondja le az esküvőjét. A presztízszvesztés még mindig jobb, mint egy ártatlan lány esetleges halála és egy tömegkatasztrófa az esküvőn. Ám bármennyire úgy tűnt is, hogy kedvel, nem állhatok elé csak úgy. Túl sokat kellene feltárnom előtte a titkaimból, ráadásul minél több emberrel beszélek, annál többeket keverek bajba. Tehát csak hátulról közelíthetek, például úgy, hogy megpróbálom rábírní Évát, beszélje rá a barátnőjét az esküvője elnapolására.

Jézusom, ez az egész örültség!

Hiába pihentettem rá az agyamat a problémára, az egyre nagyobb hülyeségeket köpött ki magából ötletnek álcázva.

Átkapcsolom a rádiót lemezjátszóra. Az egyik Joe Bonamassa-album szól, felcsavarom a hangerőt, és a kormányt ritmusra ütögetve haladok a külvárosi lakótelep felé.

Azt gondolná az ember, hogy a centrumtól távolodva egyre könnyebb parkolóhelyet találni, ám ez tévedés, főleg karácsonykor, amikor szinte mindenkihez vendégek érkeznek. A parkolók zsúfoltsága miatt el is gondolkodom azon, hogy talán vissza kellene fordulnom. Hiszen azt sem tudom, kihez állítok be, akár nála is vendégség lehet. És az is lehet, hogy itthon sincs. Ráadásul az sem biztos, hogy értesült Marci haláláról. Gyűlölök rossz hír-hozóként fellépni, a kíváncsiság mégis tovább lendít, mert szeretném, ha a barátom békében nyugodhatna: ha megölték, bosszút kell állnom, ám ha önkezével vetett véget az életének, el kell fogadnom a döntését.

A tízemeletes panelház felé lépdelve látom, hogy nyílik a kapu, ezért előveszem a telefonomat, és eljátszom, hogy beszélek rajta valakivel. Barátságos mosollyal biccentek a kifelé jövőknek, azok visszaköszönnek, előzékenyen még nyitva is tartják nekem az ajtót. Nem kérdeznek, nem állítanak meg, nem vagyok számukra feltűnő.

A lista alapján Jenei Cintia otthona a hatodik emeleten található, és habár hozzá vagyok szokva, ennyit nem szívesen lépcsőznék, ezért a liftet választom. A fáradt fénnel világított folyosóra érve nyikorog a talpam alatt a linóleum. Cintia lakásajtóját a szomszédjával együtt egy ráccsal választották le a folyosó többi részétől, így egészen a küszöbig nem jutok, amikor a kétségeimet leküzdve becsöngetek. Miközben várom, hogy ajtót nyissanak, azon tűnődöm, mivel kezdjem a bemutatkozásomat. Marci barátjaként játszom el, hogy napok óta nem hallottam felőle és aggódok miatta? Vagy keresetien őszinteséggel közöljem a halálhírt? Töprengésem közepette kattan a zár, majd legnagyobb meglepetésemre egy legfeljebb tizennyolc éves, testékszerekkel teleaggatott, rágózó kislány nyit ajtót.

Marcinak van egy felnőtt gyereke? Még mindig jobb lenne, mintha az derülne ki róla, hogy gyereklányokkal múlatta az idejét.

– Szi-szia! – dadogom. A lakásból kiszűrődve kedélyes beszélgetés hangjai hallatszanak. – Azt hiszem, hogy anyukádat keresem.

– Mi ügyben? – kérdez vissza a korának megfelelő flegmasággal.

– Magánügyben – felelek a stílusában.

Lesújtó tekintettel bámul rám, de aztán hátrakiált a válla fölött:

– Mutter! Itt a fiatal szeretőd!

Jesszus!

– Milyen butaságokat beszélsz! – lép zavart kacagással a lány mögé egy ötvenév körüli asszony. – Miben segíthetek? – kérdezi értetlenkedve.

Ez egy remek kérdés.

Mi köze lehetett Marcinak ehhez az asszonyhoz? Valahogy összekeveredhettek, és kései gyerekként becsúszott a kamasz lázadó? Habár Marci sem volt már éppen fiatal, ez a nő legalább egy tízessel idősebb nála, ráadásul a külseje sem éppen a barátom zsánere. Ekkor belém felötlik bennem, hogy talán nem is őt keresem.

– Jenei Cintiához van szerencsém? – kérdezem a nőtől.

Csend telepedik közénk, az asszony karba fonja a kezét.

– Ki maga? – kérdezi hunyorogva.

– Tesó! – kurjantja el magát a rebellis lány, majd gálád mosollyal szinte énekli: – Nem anya szeretője jött, hanem a tiéd!

Kezdem úgy érezni, mintha örültek házába érkeztem volna.

A háttérben megjelenik egy vékony testalkatú, bájos arcú, a húszas évei közepén járó nő. Mindkét karja tetovált. Nos, róla már inkább el tudom képzelni, hogy közel kerülhetett Marcihoz.

– Segíthetek? – kérdezi ő is gyanakvón, de barátságos mosollyal.

– Horváth Mártonnal kapcsolatban keresem – közlöm komoran.

Cintia tekintete megkeményedik, de kedvesen bólint a családtagjainak, akik nehezen ugyan, ám visszatérnek a vendégeikhez. A nő aztán a küszöb elé lép, és miután becsukódik mögötte az ajtó, ideges suttogással felszólít:

– Menjen el! Tartsa távol magát a családomtól! – Remeg a hangja.

– Vagy hívom a rendőrséget.

– Félreért! – rázom a fejemet. – Barátként jöttem. Marci a barátom volt.

– Volt? – kérdezi hunyorogva, majd összefonja maga előtt a karját. Bezárkózott. – Már nem a barátja? Összevesztek?

Nem tud róla, nem is hallotta. Hogy mondjam el? Kíméletesen? Vagy egyenesen? A tanácstalan tekintetem aztán megoldja a helyzetet.

– Jézusom... – sóhajtja a szája elé kapva a kezét Cintia.

Egy helyeslő bólintás kíséretében közlöm:

– Marci szenteste meghalt.

Könny szökik a szemébe.

Hátával az ajtónak dől, különben összerogyna.

– Mi történt? – kérdezi miután visszanyeri a lélekjelenlétét.

– Sajnos én sem tudom pontosan – mondom a súlyos szavakat, miközben ingatom a fejemet. Egy kisebb kerülővel próbálom felvezetni a témát: – Abból, ahogy fogadott, úgy sejtem, tudja, hogy Marci milyen körökben mozgott...

– Fogalmazunk úgy, hogy rájöttem – vágja közbe fájdalommal teli hangon. – Abból, hogy ellökött magától.

– Ellökte? – akadok fenn a kijelentésen.

Ekkor, mintha csak végszóra történne, nyílik a lakásajtó, majd egy ötéves forma kisfiú feje bukkan elő a résen. Félénken pillant rám.

– Minden rendben van, kicsim – mondja mosolyt erőltetve az arcára Cintia. – Beszélgetek a bácsival, mindjárt megyek. Addig énekeld el újra a nagyinak a dalt, amit az óvodában tanultál!

A szófogadón bólintó, majd visszahúzódó kisfiú arcvonásai már azelőtt elárulják, hogy Cintia kimondaná:

– Ő Marci fia.

A barátom rám zúduló titkaitól dermedten állok. Soha nem említette, hogy lenne fia. Marci a párkapcsolatról olyasmi alsóbbrendű, ösztöni igényként nyilatkozott, amelyen a mi fajtánknak felül kell emelkednünk, különben a pénzért mások életét is tönkretesszük. Erre kiderül, hogy volt nő az életében, aki ráadásul gyereket is szült neki. Össze vagyok zavarodva, és azt hiszem, ez az arcomra is kiül, mert Cintia ekkor, mintha olvasna a fejemben, belekezd:

– Marci nem akart gyereket. Szinte könyör-gött, hogy vetessem el, de nekem eszem ágában sem volt – ingatja a fejét, majd nosztalgiázni kezd. – Egy táplálékkiegészítőket árusító boltban dolgoztam, Marci gyakran járt oda vásárolni. Hozzászoktam, hogy a korabeli férfiak a csillagokat is odaígérik egy kis figyelemért a korombéli lányoknak. Ő viszont nem ilyen volt. És éppen a visszafogottságával keltette fel az érdeklődésemet – kacagja fájdalmasan. – Én hívtam el randizni, és nagyon nehezen mondott igent.

Nos, igen, ez már jellemző Marcira.

– Egyre többet és gyakrabban találkoztunk. Mindig feszült volt. Hiába kérdeztem, mi a baja, folyton terelt, nekem pedig ez kihívást jelentett. Szerettem volna rajta lazítani és boldog embernek látni – mondja, miközben kitörli a szeméből a könnyet. – Nagyon fiatal és elképesztően szerelmes voltam, azt hittem, hogy egy gyerek mindenben segít majd. De csak rontott a helyzeten.

– Ne mondjon ilyet – kérem.

– Félreért – mosolyog rám. – A kisfiam a legjobb dolog, ami történt velem. A teherbe esés módjával hibáztam. Fogamzásgátlót szedtem, amit Marci tudta nélkül hagytam abba. Csitri voltam.

Hiába nem illik egy vallomáshoz, kipukkan belőlem egy nevetés.

– Utálta, ha kész tények elé állították!

– Az biztos – ért egyet Cintia. – Egészen egyszerűen kilépett az életünkből. Havonta érkezett tőle egy bizonyos összeg, de egyébként nem jelentkezett, teljesen kizárt bennünket az életéből. Egészen fél évvel ezelőttig. Felbukkant, látni akarta a fiát, de a családommal együtt nagyon rosszul reagáltunk. Konkrétan elzavartuk.

Marci valószínűleg akkor tudhatta meg, hogy beteg. A lesújtó hír hallatán próbálhatta helyrehozni azokat a kapcsolatait, amelyeket elrontott. Keserves lehetett éppen a legfontosabbnál falakba ütközni. Ráadásul nem is beszélt róla. Nekem legalábbis nem.

– Aztán huszonnegyedikén újra felbukkant. Mondtam neki, hogy nem akarom összezavarni a gyereket. Es-küdőzött, hogy nem fog újra eltűnni, de szavakkal nem tudott meghatni. Aztán láttam, hogy miután elküldtem, ő még a ház előtt állt a kocsival és órákig

várakozott, hátha csak egy pillanatra, de láthatja a fiát. Megsajnálta. Anyám ágált, de én felhívtam. – Meredten néz maga elé. – És akkor történt a legrosszabb.

– Micsoda? – kérdezem meglepetten.

– Amikor bemutattam neki az apukáját... – Pillanatra elcsuklik a hangja, majd a szemembe nézve folytatja. – A fiam zokogásban tört ki. Megijedt. Félt a saját apjától. Berohant a szobájába, és a takaró alá bújva reszketett. Ki sem jött, ameddig Marci el nem ment. Érzékenyebb gyerek az átlagnál, egyszerűen nem tudott mit kezdeni azzal, hogy hirtelen lett egy apja. Ráadásul Marci egy játék puskát hozott neki ajándékba, nem tudta, hogy a fia a fegyverektől is retteg.

Mindez sokkoló tapasztalat lehetett Marcinak, de ez azért nem elegendő érv arra, hogy megmérgezze magát. Persze ki vagyok én, hogy felülbíráljam egy másik ember döntését, pláne ha azt a saját életéről hozza! Marci beteg és ettől minden bizonnyal kétségbeesett volt, összeadódhattak és túlcserélődhattak benne az érzések. Egy hirtelen, meggondolatlan, ám visszafordíthatatlan lépés lehetett a részéről bevenni a mérget.

– Cintia, a látszat néha csal. Marci azért lépett ki az életéből, hogy megvédje magát és a gyermeküket – kezdek bele, mert tartozom a barátomnak annyival, hogy rávilágítok a látszólagos szívtelenség valódi okára. – Tudom, hogy ezt nagyon nehéz megértenie, de higgye el, Marci szeretetének éppen az eltávolodása volt a legbiztosabb jele. A munkája miatt nem engedhetett meg magának semmiféle támadási felületet, egy család viszont a gyenge pontja lett volna.

– Gyenge pont – ismétli meg hitetlen gúnnyal Cintia.

– Tudja, a gyenge pontjainkat kivétel nélkül megtalálják azok, akik elől rejtegetnénk őket. És ők zokszó nélkül visszaélnék ezekkel. Veszélyben lett volna az életük – magyarázom a meghatódottságtól a könnyeimmel küszködve. – Higgye el, Marci a legtöbb férfinál jobban vigyázott magukra. Olyannyira, hogy még nekem sem mesélt a fiáról, pedig bennem valamennyire megbízott. Látja, nem kockáztatott. És ezért teljesen biztos vagyok abban, hogy ha nem volt is aktívan jelen az életükben, óvó szemét mindvégig magukon

tartotta. Mert ezerszer jobb ember volt mindannyiunknál. Ezt minél többször mesélje majd el a fiának.

És ekkor, mintha csak villám csapna belém, megvilágosodom, miért vethetett véget az életének.

– Hogy halt meg? – nyeli a könnyeit Cintia.

– Feláldozta magát – vágom rá.

Nem sejtettem, hogy ennyire embert próbáló lesz az idei karácsonyom. Néhány hete még terveztem, hogy az új albérletemben ülök majd, iszogatok, eszegetek, esetleg elmegyek edzeni, de mindenképpen lazítok. Ehhez képest a feje tetejére állt az életem, és nem tűnik úgy, hogy ez változni fog.

Vegyes érzésekkel búcsúztam el Cintiától. Persze örülök, amiért végre sikerült valamennyire értelmet adnom Marci halálának. A teljes történet ugyan még nem vált világossá előttem, de már tisztán látom: Marci valóban öngyilkos lehetett, de behajszolták a halálba, és ha a sejtéseim igazak, az elkövető Bazi volt. Tulajdonképpen ez is gyilkosság.

Megérintett Marci sorsa, hiszen – bár ezt Cintiának bizarr lett volna elárulnom – a pótapámként tekintettem rá. Példát vettem róla, és komolyan megfontolandóként kezeltem minden egyes szavát. Tragikus, hogy a saját gyermeke nem ismerhette meg őt, és engem is hasonló tragédia fenyeget. Amióta megláttam Marci fiát, képtelen vagyok kivenni a fejemből, hogy talán nekem is van gyermekem, aki minden reggel az édesapja hiányával ébred. A saját gyerekkoromból jól ismerem ezt az érzést,

és senkinek nem kívánom, pláne nem a saját véremnek. Pedig jelenleg nem vagyok különb, mint a saját apám és félek, hogy ettől a tudattól szépen lassan elsorvad a szívem.

Az egyik híroldal applikációja értesítésként küldte, hogy időközben Szentesy Igor bejelentette, holnap megtartják az esküvőt. Számomra ez borzalmas hír, hiszen amellet, hogy Csenge élete veszélybe került, a holnapi munkánk is aktiválódott. És nekem még mindig nincs megoldási ötletem.

Ha már a kezemben volt a telefonom, megnyitottam Éva üzeneteit, és fájó szívvel konstatáltam, hogy tegnap este óta nem jelentkezett. Biztosan megsértődött. Rosszul is érzem magam, amiért mint egy kellemetlenkedő rovar, leráztam magamról. A helyzetem egyre inkább bonyolódik, neki viszont nem lehet nemet mondani,

mindenhová elkísérne, ami ebben a káoszban kifejezetten pocsék volna. Ilyen helyzetben csak a bunkóság és a távolság a megoldás, pedig az elmúlt napokban csak az Évával töltött idő számított kellemesnek. Szomorú, hogy a rossz dolgok rendre háttérbe szorítják a jókat.

Annak ellenére is kongón üresnek érzem magam, hogy színültig vagyok problémákkal. Úgy döntöttem, felmegyek Marci lakásába. Egyrészt szerettem volna kettesben lenni a barátom emlékével, másrészt ott visszhangzottak a fülemben az utolsó szótöredékei, amelyekben a tudtomra akart adni valamit Bazival kapcsolatban. Akkor a kiborított fiókban nem találtam semmit, mert azt hittem, a gyilkos magával vitte azt, amiről Marci a haláltusa közben dadogott. Most viszont, hogy számomra is kiderült, a szó legszorosabb értelmében nem gyilkosság történt, újra és alaposabban át kell vizsgálnom a lakást.

Ugyan igyekeztem minél körültekintőbben eljárni Marci halálának napján, de a soktól csak a két legfontosabbat, a fegyverét és a telefonját vittem magammal, a kulcsomóját sajnos nem raktam zsebemre. A zárnál matatva igyekszem feltörni a lakást, majd amikor már percek óta babrálok, belülről kinyílik az ajtó. Döbbsen nézek fel, és még inkább meglepődöm, amikor Nellivel találom szemben magam.

– Reménytelen vagy a zárnyitásban, soha nem fogod rendesen megtanulni – utálatoskodik. – Gyere be, mielőtt valaki kiszúr, és hívja a rendőrséget!

Elképedve lépek át a küszöböt. Most kezdem bánni, hogy a pisztoly tegnap óta a kesztyűtartóban pihen. Talán szükségem lenne rá.

– Mit keresel itt? – kérdezem idegesen.

– Átjöttem megnézni, hogy minden rendben van-e Marcival – válaszol nekem háttal, aztán mégis felém fordul, és fénytelen tekintettel rákérdez: – Mióta tudod, hogy meghalt?

– Inkább az a kérdés, hogy te honnan tudod egy üres lakásból azt, hogy meghalt – mordulok rá bizalmatlanul.

– Az egyik öregasszonytól, aki beengedett a kapun, majd megkérdezte, kihez jövök – veti oda. – Megmondtam, hogy Marci

testvére vagyok, ő pedig siránkozva érdeklődött, sikerült-e összepakolni a holmijait. Illetve hogy kiderült-e már, miért tette.

Habár most már nincs kétségem az öngyilkosság felől, a Nellivel kapcsolatos rossz érzésem még nem szívódott fel maradéktalanul.

– A haláltusája közben hívott – avatom be lassan, gyanakvón. – Megmérgezte magát – mondom a fülem tövét vakarva.

Nelli csalódottan elhúzza a száját, majd szomorúan körbenéz. Talán csak a rideg téli napfény illúziója, de érezni lehet a lakás atmoszférájában a gyászt.

– Erősebbnek gondoltam annál, hogy kinyírja magát – sóhajtja Nelli az egyik festményhez lépve. – Emlékszel? Egy csomó idegesítő idézetet ismert az élet szépségéről.

– Valami belehajszolta – morgom. – Vagy valaki.

Nelli túl hosszan fürkészi a képet, közben arcára szomorúság költözik. Nyomja valami a szívét, és ha jól sejtem, nem is kell sokáig várnom, hogy megtudjam, mi az.

– Azon az estén, amikor váratlanul beállítottál, és Bazit nálam találtad, Marciról volt szó – kezdi az izgalmasan induló történetet. – Bazit nagyon felbosszantotta a Jövőbál utáni vitájuk, illetve az, hogy Marci hibát hibára halmozott. Valahogy meg akarta szorongatni, észhez akarta téríteni. A körmére nézetett, és valahogy kiderítette, hogy van egy gyereke. Te tudtál erről? – fordul felém.

– Nagyjából másfél órája tudok róla – fedem fel előtte, aztán vádlón hozzáfűzöm: – Gondolom, nem véletlenül titkolta előttünk.

A többes számmal természetesen elsősorban Nellire céloztam, ő mégsem veszi magára a megjegyzést, vagy legalábbis nem akad fenn rajta.

– Bazi a gyerekről kérdezett, mielőtt megérkeztél -vallja be azt, amit akkor eltitkolt. – Kérte, hogy kezeljem diszkréten az információt, de én másnap megsúgtam Marcinak. Lehet, hogy nem lett volna szabad ezt a terhet rátennem.

Meglep, hogy ő is a saját hibáját keresi a történetben, pedig szerintem nincs rá oka. Sőt, őszintén szólva elismerést érdemel, amiért Bazinál a saját szavahihetőségét kockáztatva figyelmeztette Marcit. Én sem cselekedtem volna másképpen, ez az igazi bajtársiasság. Bazi közülünk az egyetlen, aki képes bárkiről,

bármikor lemondani, ezt éppen Nelli oroszországi bevetése során bizonyította be nekem. Az más kérdés, hogy talán Bazi néhány lépéssel előttünk járva éppen azért avatta be Nellit, mert tudta, kifecsegi a titkot, és egy jó barát figyelmeztetésén keresztül érkező fenyegetés mindig hatékonyabb a konkrét támadásnál. De ezen már nincs értelme rágódni. Különben én is emésztethetném magam, amiért elárultam Marcinak, hogy a Jövőbál biztonsági felvételein látszik az arca. Ez is egy csepp azon utolsók között, amelyektől túlcsordult a pohara.

– Csakis Bazi a hibás, aki manipulálni és hatalmaskodni akar felettünk – nevezem meg a vádlottamat. – De Marci még vele is szembeszállt volna, ha a magánélete nem emészti fel a kitartását.

– Mire gondolsz? – érdeklődik Nelli.

– Agydaganata volt. – Kertelés nélküli közlésem hallatán arcán fájdalmas grimasz nyúlik el. – A betegségének köze lehetett ahhoz, hogy egyre többet hibázott. Ha nincs a rák, akárhány hullám összezsáfolhatott volna a feje fölött, ő megússza szárazon. Azt hiszem, hogy egy örült pillanatban elveszthette a hitét, és már nem tudott visszafordulni.

– Mit mondott? – Értettem ugyan a kérdést, de nem felelek rögtön, ezért Nelli pontosít: – Mit mondott, amikor a haláltusája közben felhívott?

Ekkor újraébred a vállamon szunnyadó kisördög, és cinikus hangján a fülembe suttogja a bizalmatlankodó gondolatait. Habár úgy tűnik, Nelli a bajtársiasság jegyében osztja meg velem a lelkét nyomó súlyos titkokat, talán csak szerepet játszik. Ha a száraz tényekre hagyatkozom, tulajdonképpen épp egy betörésen kaptam rajta, fogalmam sem lehet arról, mit csinált és hol turkált a megérkezésemig. Akár az is lehet, hogy Bazi megbízásából ugyanazt kereste, amiért én jöttem.

– Csak annyit, hogy nagyon szeret – hazudom fátyolos hangon.

– Azt hittem, legalább elárulta, hol tartja az összegyűjtött millióit – nevet fel Nelli.

Előadja, hogy csak viccelt, de nem tartom kizártnak, hogy tényleg a híresen puritán életet élő, ezért nyilván takarékoskodó Marci pénzét jött begyűjteni. Bárhol tartotta is a keresetét, annak minden

forintja a fiát illeti. És van egy olyan érzésem, hogy a Cintia által emlegetett havi összeg ezekből származott.

– Azt hittem, hogy te ölted meg – osztom meg a témát terelve Nellivel a korábbi gondolataimat.

A sértettség legapróbb jele nélkül kérdezi:

– Azért, mert már én is megpróbáltam kinyírni magam?

Jesszus, tényleg!

Ez a kis közbűrték már teljesen kiment a fejemből.

– Inkább azért, mert nem tudtam, kihez vagy lojális – szúrok oda könyörtelenül. – Mikor szólsz Bazinak?

– Már szóltam – ismeri el. – Azt mondtam, hogy most találtunk rá a testére.

Ekkor felvillan bennem a remény szikrája: mivel ket-ten maradtunk a melóra, Bazi talán belátja, hogy kivitelezhetetlen a feladat.

– Lefújja a holnapi bevetést? – érdeklődöm reménykedve.

– Nem – rázza a fejét Nelli. – Azt monda, hogy majd ő száll be. Gondolom, a saját bőrére is megy az egész, különben nem erőltetné a dolgot, és fitogtatná ennyire az erejét. Be van szarva valakitől, valószínűleg őt is zsarolják valamivel.

Hányingerem támad, de igyekszem úrrá lenni az émelygésen.

Nelli neheztelően mered rám.

– Miért feltételezel rólam undorító dolgokat? Például azt, hogy megcsaltalak. Vagy azt, hogy képes lennék megölni egy bajtársamat – provokál. Akkor ugyan nem sérelmezte, most mégis képtelen túltenni magát a korábbi megjegyzésemen. – Ráadásul a tévképzeteidbe csimpaszkodsz igazságként, és el nem engednéd őket.

Igaza van, egyre gyakrabban kell rájönnöm, hogy a meggyőződésem nincs szinkronban a valósággal.

– Akkor most, hogy ezen láthatóan elgondolkodtál, tudunk esetleg beszélni arról, ami tegnap este történt?

– csap le a zavaromra Nelli.

– Arra gondolsz, hogy szándékosan szar helyzetbe hoztál, mert féltékeny vagy Évára? – támadok vissza és érzem, ahogy a tegnap esti kifakadásomhoz hasonlóan kezd újra elborulni az agyam. – Mit kellene ezen megbeszelnünk?

– Azt, hogy félreértetted – felel ő is határozottabban.

– Nem elárultalak, hanem kiskaput találtam neked.

Döbbenten bámulok rá, aztán kínomban felnevetek.

– Miféle kiskapuról hadoválsz?

Nelli kimért léptekkel elindul felém, közben vázolja a tervét:

– Szerinted miért kértem, hogy Bazi hagyja a széfemben a bőröndnyi pénzt? – kérdezi mosolyra ránduló ajakkal. – Kevesebb mint huszonnégy óránk van arra, hogy a bőrönd tartalmával elhagyjuk ezt a tetves országot. Vegyük úgy, hogy ez a karácsonyi ajándékom

– mondja, miközben könnyedén ránt egyet a vállán.

Magam elé emelt kézzel fékezem meg, mielőtt az aurámba érne.

– Mi ketten? Megőrültél?! – pukkan ki belőlem a kacaj. – Nincs már többé olyan, hogy mi ketten. Inkább azt kérem tőled karácsonyra, hogy ezt megértsd.

Mély ütest vittem be a szavaimmal. Nelli elfordítja a fejét, és egy fájdalmas mosoly kíséretében megnyalja a szája szélét, aztán újra rám néz, végül nekem szegez a nagy kérdést:

– Különben szerinted mi fog történni holnapig? Találsz egy aranyhalat, ami teljesíti három kívánságodat?

Nagyot nyelek. Fogalmam sincs a megoldásról, de ezt nem árulhatom el neki, inkább blöffölök.

– Az a tervem, hogy az esküvőig megoldok egy-két dolgot, majd magam mögött hagyom ezt ez egészet Ba-zistul, mindenestül.

– És ha esetleg valami csoda folytán ki tudnál is bújni az esküvői feladat alól, szerinted Bazi annyiban hagyná, hogy csak úgy küépsz?

– vonja fel a szemöldökét. – Pláne ha megtudja, hogy összeszűrte a levet egy olyan a nővel, aki meglehetősen közel áll ahhoz a világhoz, ami ellen a legzsírosabb feladatokat kapjunk. Megtalál, megzsarol és az örületbe kerget.

– Tud Éváról? – kérdezem, miközben igyekszem palástolni az idegességemet, de nem igazán sikerül.

– Szerintem még nem – ingatja a fejét. – De amint lázadozni kezdesz, ki fogja deríteni. Éppen úgy, ahogy Marci gyerekét is. Megkeresi a leggyengébb pontodat, és addig tenyerei rajta, amíg össze nem szarod magad.

Egy átkozott pókhálóban érzem magam: minél inkább szeretnék kikeveredni belőle, az annál szorosabban fog. A pók pedig a nyolc, fürge lábával villámgyorsan közeledik.

– Bazi időközben szerzett három helyet az esküvőn felszolgáló személyzetben, az lenne az álcánk. Holnap délelőtt kellene munkába állnunk. Szóval addig van időd eldönteni, hogy élsz-e az ajánlatommal – tájékoztat oldalra biccentett fejjel Nelli. – Gondold végig, hogy az örök napsütés gondtalanságát, vagy a keserves

akadályok sorát választod. Én annak ellenére ajánlom fel neked, hogy veled együtt lázadok, hogy nincs rá különösebb okom azon kívül, hogy szeretlek.

Mint aki jól végezte dolgát, Nelli kifelé indul a kopogó cipőjében. Az ajtónál megáll, visszafordul és könnyörtelenül közli:

– Megmondtam neked, hogy ez az Éva bajt hoz rád. Az élete volt a felkínált alma, te pedig beleharaptál, Ádám – sziszegi a kígyó. – Mondj le róla, mielőtt a hanyatlásotokkal még többeket rántotok magatokkal! Különben ez a történet sem végződhet másképpen, mint tragédiával, hidd el!

Az ajtó csukódásával egy időben kétségek gyötörnek. Meneküljek el úgy, hogy közben minden összedől mögöttem? Azzal a tudattal, hogy Nádory Csenge meghal, az esküvő pedig tragédiába torkollik? Okozzak csalódást Évának és a barátainak?

Kizárt!

Kell lennie megoldásnak!

A szobába lépek, és kihúzom a haláltusakor kirántott fiókot. Áttúrom a visszapakolt papírokat, de orvosi jelentéseken és számlákon kívül mást nem találok.

– Mit rejtegettél itt, Marci? – nyögöm fel hangosan a kérdést kínomban égre emelt arccal.

Rejtegetett.

Elrejtette.

Kiemelem a helyéről a fiókot, a földre szórom a tartalmát, majd nagyot csalódom, amikor semmit sem találok az aljára erősítve. A többi fiókkal is eljátszom ugyanezt, mindhiába. Megnézem, hátha a fiókokhoz titkos rekeszt buheráltak, de nincs erre utaló jel.

Lelombozva dörzsölöm a homlokom, amikor bevillan: talán az asztallap alá erősítve találok valamit.

El sem hiszem, hogy tényleg!

Izgatottan tépem le a felragasztott párnás papírborítékot, majd a leragasztással megküzdve rögtön nyitom is fel. Egy pendrive hánykolódik benne. A fiók említésére ösztönösen papírokra asszociáltam, ám ezek szerint Marci egy adathordozóra célzott. Megmozgatom az asztalon álló gép egerét, mire a pihentetett képernyő felvillan, és kódot kér. Szerencsére a Marcinál töltött napokból emlékszem a belépési kódra. Csatlakoztatom a pendrive-ot, majd megnyitom a fájlokat.

Elhűlve olvasom az elém táruló dokumentumokat, nézem a rejtett videófelvevételeket és hallgatom a hanganyagokat. Marci – a nyilvánvalóan önvédelemből készített gyűjtésével – a túlvilágról minden kérdésemre választ ad, és az összes problémámat megoldja.

Némi mérlegelést követően az internetes böngészőt megnyitva kikeresek egy telefonszámot.

– Majori Ádám vagyok – mutatkozom be. A hívott fél emlékszik rám. – Sürgős ügyben szeretnék mielőbb találkozni önnel.

ÉVA

25

A borospalack végén járok, amikor végre megszólal a kapucsengő. Másfél napja nem láttam Ádámot, ami egy normális kapcsolatban talán nem volna nagy szám, de a másik életéért aggódva igen hosszú idő. Akkor is soknak tűnik, hogy közben akadt alternatív elfoglaltságom.

Lombor Előd házából egyenesen hazajöttem, és a dolgozószobámba húzódva, a félbehagyott tervekkel foglalkozva vártam, hogy Ádám is megérkezzen. Aztán miután bejelentette, hogy nem nálam alszik, nagyon csalódott lettem. Felhívtam Lizát, és megkérdeztem, hogy van. Kiderült, hogy a kedve nem javult, Igorral meglehetősen feszült a hangulat, ezért felajánlottam, aludjon nálam. Átjött, én ittam, ő szegény csak nézte a borozgatásomat, és közben hajnalig beszélgettünk. Természetesen az esküvő maradt a fő téma. A lélekölőbb pillanatokban nagyon a nyelvemen volt, hogy leleplezem Ádám valódi foglalkozását, majd mindazt, amit megtudtam Elődről, de tartottam magam ahhoz, amit megbeszéltünk. Én nem leszek áruló, pláne egy olyan férfival szemben, akit megszerettem.

Annak ellenére, hogy Liza pontosan ismeri azt a politikai szabályt, miszerint zsarolásnak engedni a gyengeséggel egyenlő, hosszasan kardoskodott a saját esküvője lefújása mellett. Vele ellentétben Igor megőrizte a hidegvérét, és ebből az ellentétből alakult ki az az ellentét, amely már lassan a baba egészségét is kockáztatja. Liza kikérte a véleményemet, én pedig nehezen ugyan, de arra jutottam, hogy megtartanám az esküvőt, és közben éjjel-nappal azért dolgoznék, hogy Csenge épségében hazakerüljön. Ha bármi történik szegény lánnyal, az nem Lizáék, hanem a töketlen rendőrség számlájára írható.

Mint kiderült, Fényes Laura közbenjárásával kigyűjtötték a biztonsági felvételek azon részeit, amelyeken látszott, kikkel beszélt

Csenge a Jövőbálon. Mivel Liza nem utalt rá, azt gondolom, Ádám hiába került a lányhoz közel, az arca egyik képkockán sem látszik. Meglep, de ezek szerint tényleg ügyesen helyezkedett. Csenge utoljára az egyik pénzeszsák vele egykorú fiával beszélt, együtt is hagyták el a helyszínt. A srácot hamar megtalálták, állítása szerint átmentek egy másik buliba, ahol Csenge elkeveredett mellőle, így azt hitte, hazament. Szóval a Jövőbál már nem forró nyom, már a másik szórakozóhely kameráival dolgoznak a nyomozók. Ádám egyelőre megúsza a Nádory Csenge-ügyet.

A mai nap nagy részét is Lizával töltöttem, de már az ő otthonukban, többekkel együtt. Az esküvő sorsáról szavaztak. Kicsit furcsállottam, hogy egy nappal az esemény előtt képesek lennének lemondani. Ahogy azt is, hogy egy szavazás dönt két ember egyik legszebb napja felől. Hasonló helyzetben, azt hiszem, én a búbánatba küldeném a rögtönzött bizottságot, ám Liza inkább a kivonulás mellett döntött. Végighallgattam az érveléseket, amelyeket aztán kézfeltartásos szavazás követett. A menyasszony ellenzését beleszámítva is a legtöbben az esküvő megtartása mellett tették le a garast.

Levezetésként kicsit még vigasztaltam Lizát, aztán hazaindultam, majd hálóingre vetkőzve ismét a dolgozószobámba tértem. Folytattam a borozást, és halkán duruzsoló zenét hallgatva firkálgattam. Vagyis inkább vártam, mikor csördül meg a kaputelefon. Bár az igazat megvallva abban sem voltam biztos, hogy Ádám ma egyáltalán átjön, és abban sem, hogy nem egy béna szakítást eszközölt tegnap, hiszen azóta egyetlen üzenetet sem váltottunk egymással. Én azért nem írok neki, mert ő időt kért magának, és mivel nem vagyok egy sürgető típus, inkább borbá fojtom a bánatom. Ádám magamra hagyott azon kétségeimmel és félelmeimmel, amelyeket nagy részben neki köszönhetek. Ennél a gyötrődésnél még az is jobb lett volna, ha elutazom a szüleimmel a Seychelle-szigetekre. Ha nagyon akartam volna, minden bizonnyal ott is találok olyan férfit, akivel elüthetem az időt. Például az ágyban. Az a kaland legfeljebb egy herpeszvel végződött volna, ebben viszont közel járok az idegösszeomláshoz.

Ám a rossz előérzetemre rációfólvá Ádám megoldotta a problémáját, és most egy nagy sporttáskával a vállán érkezik meg hozzám. Szájra adott csókkal akar köszönni, mintha mi sem történt volna, de elfordítom a fejemet.

Amellett, hogy nem szeretek borízű csókokat osztogatni, nem is érzem, hogy megérdemelné az effajta üdvözlést. És kifejezetten bosszant, amiért ő ezt másképpen gondolja.

Tudomásul veszi, hogy elfordítom a fejemet, és a számra szánt csókot az arcomra cuppantja, majd felém nyújtja a Gyoma Henriktől érkezett levelet. Az autóban felejtettem, amikor Előd házánál voltunk. Egyáltalán nem hiányzott, mostanra egészen megfeledkeztem róla. Arra viszont tisztán emlékszem, hogy föllentenem kellett miatta.

– Belenéztl? – kérdezem provokatívan.

Ádám a lélekjelenlétét megőrizve lerúgja a cipőjét, és vállán a táskával a szoba felé indul.

Követem.

– Találtam volna benne valamit, ha belenézek? – kérdez vissza komiszul mosolyogva. – Nem szokásom mások leveleit elolvasni. Akkor sem, ha tudom, hogy nem mondtál teljesen igazat. Nem most jöttem le a falvédőről, nyilvánvaló, hogy egy dúsgazdag pasas nem csupán egy üzenetet ír neked, pláne karácsonyra. – A szobába érve a sarokba ejti a táskát, majd vállat von. – Nincs ezzel baj, megértem, hogy el akar csábítani.

Felhorkanak.

– Mi az, hogy nincs azzal baj, ha egy másik férfi el akar csábítani?
– szegezem neki a saját kijelentését. -Nem ez a jó válasz, Ádám!

Először vigyorogva néz, nyilván azt hiszi, ugratom, ám ahogy észleli, hogy komolyan beszélek, ő is elkomorul.

– Az élet nem egy kvízműsor, ahol vannak jó és rossz válaszok – ráncolja a homlokát. – Olyan válaszok vannak, amelyek neked vagy tetszenek, vagy nem. Ezek szerint neked ez nem tetszik. A cseszegetésem helyett inkább azon kellene elgondolkodnod, hogy miért nem.

Érzem, hogy rá kellene hagynom, hogy nem kellene belelovalnom magamat, de az elmúlt napok, illetve a ledöntött alkoholmennyiség

kombinációjától nem tudok nyugton maradni.

– Nem vagy féltékeny – jelentem ki az egyértelműt.

– Te féltékenységekben méred az érzelmeket? – csodálkozik. – A féltékenység szerintem valójában birtoklási vágy. És én nem birtokolni akarok. Azt szeretném, ha önszántadból, jó kedvedből lennél mellettem. Semmi kötelezettség.

– Semmi kötelezettség – ismétlem gúnyosan karba font kézzel. – Gondolom, ezért hagytál egyedül, ugye? Mert nem érzel sem kötelezettséget, sem felelősséget.

Magam is meglepődöm, hogy mennyire kibírhatatlan perszónaként viselkedem, ám a legönzőbb sérelmeim túlnőnek rajtam.

– Talán ideje lenne lefeküdnöd – próbálja elkerülni a további marakodást Ádám. – Egy kicsit sokat ittál.

Kihallom a hangjában az ítélkező lesajnálást. Akkor is, ha talán ott sincs.

– Igen, ittam. És?! – csattanok fel, majd nem bírom ki: belemászom az aurájába. – Most mi lesz? Megbüntetsz?

A türelmét megőrizve, hidegvérrel válaszol:

– Az lesz, hogy ha nem állsz le, inkább visszamegyek a lakásomba, és ma is ott alszom.

– Fenyegetőzől? – kacagok fel. – Azt hiszed, hogy mert van egy helyes pofid, szórakozhatsz velem? Tudod, sokkal vonzóbb lennél, ha fenyegetőzés helyett mondjuk, elmondanád, hogy mi a fene történt tegnap óta, amit el kellett előttem titkolnod.

Nem felel, ráadásul a helyes pofijára tett megjegyzés óta csak elfojtott vigyorral bámul az arcomba.

– Próbáld meg nem hazudni, Ádám! – bököm meg a mutatóujjammal a mellkasát. – Menni fog?

– Furcsa, hogy hazugságnak véled azt, amikor hallgatok – jegyzi meg csillogó szemmel, aztán komolyra fordítja a szót. – Egy kicsit betelt a pohár.

– Kértem, hogy ne hazudj! – támadok neki. – Az elmúlt egy hétben nem úgy ismertelek meg, mint akinél mások kárára betelik a pohár.

– Mások kárára? – kérdezi értetlenkedve, majd hátrál egy lépést.

– Holnap lesz az esküvő – emlékeztetem, bár sejtem, hogy nincs rá szükség. – Mi lesz Nádory Csengével, Ádám? Hagyjuk, hogy

elvágnak a torkát, és a jeges Dunába hajítják a testét?

Magam is összerendezem a saját elmém szülte horrorképtől. Ádám visszalép elém, két oldalról megfogja a váltamat, és mélyen a szemembe nézve igyekszik oldani az aggodalmamat:

– Minden rendben lesz.

– Rendben lesz, ha szólunk a rendőrségnek és megtalálják, mielőtt Liza az oltárhoz vonul – magyarázom.

– Minden rendben lesz – ismétli, ezúttal mindhárom szónak külön hangsúlyt adva.

– Ne hajtogasd ezt nekem, mint egy műtét előtt álló kislánynak! Jó, hogy nem dugsz nyalókát a számba! Semmi nem lesz rendben, ha itthon ülünk karba tett kézzel! – kiáltom, miközben szétválasztom az összefont karjaimat, és ezzel a mozdulattal lerázom a vállam-ról mindkét kezét. – Jóságos ég, Ádám! Hogy lehetne minden rendben, amikor néhány perccel ezelőttig azt sem tudtam, hogy látlak-e még valaha! – Érzem, ahogy gombóc nő a torkomba, de nem érdekel. – Már elképzeltem, ahogy vérbe fagyva fekszel valamelyik sikátorban. – Már úgy folyik a könnyem, mintha eső áztatná az arcomat.

Nagy, erős kezével Ádám vigasztalón magához ölel.

– Sajnálom, hogy egyedül hagytalak ezekkel a terhekkel – suttogja. – Nem szabad ilyen szörnyűségekre gondolnod.

– Félek – vallom be végre magamnak is. – Úgy érzem magam, mint aki tudja, hogy holnap becsapódik egy meteor a Földre, és nem tud tenni ellene semmit.

– Az utolsó pillanatig hinni kell abban, hogy az a meteor ki fog minket kerülni – nyugtat, majd csókot nyom a fejem búbjára. – Nem fog bennünket elpusztítani.

Most hajlamos vagyok elhinni neki, hogy holnap nem hull darabjaira a világunk. Jó végre biztonságban érezni magamat, akkor is, ha ez csak egy röpke illúzió. Felemelem a fejemet, és lábujjhegyre emelkedve szájon csókolom Ádámot. Már nem érdekel a boríz, és őt sem zavarja. Ez talán az első olyan csókunk, amiben nincs követelőzés, nincs éhség és nincs sietség, csak színtiszta érzelemmel töltött szenvedély.

– Legközelebb tényleg hozok nyalókát – suttogja a csókba.

– Mert bűdös a szám? – kérdezem megilletődve.

Egymástól el nem szakadva nevetünk.

– Azért, mert teli szájjal biztosan nem tudnál egy ennyire felesleges hisztit lenyomni, mint az előbbi – dűnnyögi vigyorogva.

– Erről most eszembe jutott valami.

– Micsoda?

– Az, hogy szeretkezni akarok veled.

Elszakad az ajkamtól, majd hunyorogva tűnődést mímél.

– Nem értem az asszociációt – mondja.

– Nekem a lefoglalt szájról jutott eszembe – magyarázom, majd lepillantva adom tudtára, mit is várok tőle.

Mialatt Ádám arcára felkúszik a rá jellemző pimasz mosoly, kezével a hálóingem alá nyúl, és a csupasz fenekembe markol. Felszisszenek a fájdalmas gyönyörtől, de a tekintetét állva nézem, ahogy leguggol elém. A combjaimat felváltva csókolja, és egyre közelebb halad a célja felé. Csiklandoz és kicsit karcol a borostája, de egyre inkább kellemes, semmint irritáló az érzés. Mindkét kezemet a vállán pihentetem, majd amikor a szája végre az ágyékomhoz ér, belemarkolok a kemény csuklyásizomba. Megfeszült testtel, hangosan felszuszog, és a fenekemet szorítva sietve közelebb húz magához. Feje eltűnik a hálóingem alatt, nyelve egyre kellemesebb helyeken barangol. Jobb lábamat ösztönösen Ádám vállára emelem, így a nyelve még mélyebbre törhet. Mindeközben Ádám a fenekemet markolássza, ujjai érzékeny területre tévednek.

– Jesszus! – sóhajtom kocsonyaként remegő végtagokkal és bizsergő mellbimbóval.

Ádám nedvesen csillogó ajakkal és vágytól ködös tekintettel bukkan fel a hálóingem ráncai alól. A lábamat a vállán tartva felemelkedik velem, mintha egy táncoló balerina lennék, aztán az ágyra fektet. Hátradőlve huppanok a matracra és hagyom, hogy Ádám a hálóinget lesegítse rólam, és teljesen lemeztelenítsen magának. Fekszem előtte kitérülve, miközben a legbujább, leg-hívogatóbb pillantásommal nézem, ahogy megszabadul a pulóverétől, majd oldani kezdi a nadrágszíját.

A felsőtestén látszik, hogy napok óta nem jutott el az edzőterembe, de őszintén szólva számomra így még kíváncsiabb:

a tökéletesre faragott szobor végre hús-vér emberré változott. És ez a felismerés türelmetlenné tesz. Mielőtt elkezdene azzal bajlódni, hogy kilépjen a térdéig tolt alsónadrágból, elkapom a kezét és magamra rántom. Két könyökével a fülem mellett támaszkodik.

– Soha többet nem akarok ennyit várni rád! – suttogom kiszáradt torokkal.

Combommal magamhoz szorítom a csípőjét.

Belém hatol.

Felnyögök.

Csukott szemmel élvezem, ahogy lassan, ám mégis intenzíven mozog bennem. Ajka a nyakamat csókolja, én igyekszem átölelni a széles hátát, de nem éri át a karom. Mivel nem tudom magamhoz szorítani, végigkarmolom az oldalát. Felmordul, majd mindkét kezemet a fejem mellé feszíti. Kinyújtott karral főiem emelkedik, és a tekintetembe mélyedve mozog tovább. Látszik az arcán az a bosszantó magabiztosság, ami azt sugallja, hogy már mindent látott és tapasztalt az életben. Ezért, amennyire tőlem ebben a kiszolgáltatott pózban csak kitelik, megemelkedem, és az ajkam közé szívom a mellbimbóját.

– Atyaég! – kiáltja.

Tetszik a reakciója, finoman ráharapok az érzékeny pontra.

Hirtelen leáll.

Így el fogok élvezni – lihegi nevetve.

Pillanatra jobb kezével megtörli a homlokát, én pedig ezt kihasználva kibillentem az egyensúlyából, hogy belőlem kiszakadva a hátára forduljon.

– Feltámadt a tornádó – jegyzi meg vigyorogva.

Kéjsóvár mosollyal rámászkodom, majd az alsó ajkamba

harapva magamba fogadom. Először a vállán támaszkodva kezdek el rajta lovagolni, majd amikor mindkét tenyerét a hullámozó mellemre helyezi, a csuklóiba kapaszkodom, és felegyenesedve mozgok tovább. Lehunyt szemmel élvezem a férfit, aki egy hét alatt teljesen átalakította a világomat. Aki amellet, hogy problémákat hozott, rengeteg megoldást is adott. Aki kilazította a görcseimet, és a pusztá lényével újraélesztette a kreativitásomat. Hatással volt rám, és csak remélni tudom, hogy ez még hosszú ideig így marad.

A csúcs felé közeledve kinyitom a szememet, hogy a férfiasán szép arcvonásainak és a megfeszülő izmainak látványával segítsen tovább magam a kiteljesedés felé. Ádám a tekintetemet elkapva mozgatni kezdi alattam a csípőjét. A nyirkos, forró mellkasára borulok, és hagyom, hogy az utolsó másodpercekben ő diktáljon. Aztán ahogy hallok a zaklatott légzését, hüvelyem izmaival körbeszorítom, mire ő magához ölel. A pusztá szorításával képes másodpercekkel elhúzni az orgazmusom idejét.

– Bárcsak örökre tarthatna – suttogja a hátamat simogatva.

Hirtelen nem tudom eldönteni, hogy az orgazmusra vagy kettőnk kapcsolatára gondol-e. De úgy hiszem, az utóbbira.

Ez talán első alkalom, hogy szex közben nem tettünk tönkre semmit.

Ezúttal minden egyben maradt.

És most vagyunk leginkább egyek.

Ádám mellé gördülök az ágyra, és a plafont nézve megállapítom, a sok bortól forog körülöttem a szoba. Lehunyom a szemem, majd a kavargó gyomromról elterelve a figyelmemet, rábírom magam egy kérdésre:

– Részegen kimondhat az ember mindent, ugye? -vetem fel pihegve. – Amit részegen mondunk ki, azt úgysem lehet komoly venni.

– Azt mondják, hogy a részeg ember mindig igazat mond – feleli.

Mintha meg se hallanám a válaszát, és mielőtt még megbánnám, rávágom:

– Azt hiszem, szeretlek.

Nem érkezik felelet.

Hogyhogy nem mond semmit?

Kipattanó szemmel felemelkedem, és ránézek. Ő visszafojtott vigyorral, csillogó szemmel bámul.

– Én is téged.

És ekkor Ádám arca a szobával együtt összemosódik előttem. A vallomása jóleső bizsergést váltott ki a gyomromban, és ez a bizsergés valami egészen mássá alakulva indul felfelé.

– Jézusom, hánynom kell! – A szám elé kapom a kezemet, és botladozó lépteimmel, a tőlem telhető legfürgébben sietek a fürdőbe.

– Olyan gyönyörű menyasszony! – lelkesedik a jobbomon álló Melinda Lizát nézve.

– Az bizony! – vágom rá műmosollyal, majd a balomon ácsorgó Fridához fordulok: – Vidd el, és itasd le ájulásig! Vagy zárd be a mosdóba! Vagy mit bánom én, csak ne kelljen hallgatnom, mert beleőszülök.

Hiába próbáltam az éjjel újra rábírní Ádámot, hogy sofőrként hozza el az esküvőre Melindát, nem állt kötélnek. Elismételte, hogy nekem nem szabad bemocskolnom a kezemet, majd újra azt szajkózta, hogy minden rendben lesz. Fogalmam sincs, hogyan volt képes ennyire higgadt maradni, miközben egyikünk sem tudja, mire számíthatunk a mai nap folyamán. Melindát viszont már korábban magamra szabadítottam, nem mondhattam le, ezért társaságot kellett neki találnom, és Frida lett az áldozat.

Pokolian másnapos vagyok, legszívesebben leheve-rednék az egyik sarokban. Habár a tervezettnél korábban végeztünk Liza öltöztetésével – már csak a palást hiányzik róla, de azt közvetlenül a bevonulás előtt fogjuk ráadni –, lepihenni mégsem tudok. Szerencsére egy kis kirándulás a kibérelt kastélyszálló éttermébe még belefér.

Odafelé a szememmel Ádámot keresem, de sehol sem találom, ezért visszafelé megpróbálom felhívni, ám a telefonja rögtön rögzítőre kapcsol, gondolom, lemerült. Remélem, nem alszik el, és ideér a ceremónia kezdetére.

Az ablakból látom, ahogy megérkezik, és kiszáll az autójából Igor fivére, Róbert. Várom, hogy az anyós-ülésről Laura is kövesse őt, ám csodálkozva konstátálom, hogy ez nem történik meg. Az öltöztetőhelyiségbe visszaérve aztán meglepetés fogad: először nem tudom eldönteni, hogy jó vagy rossz. A szobában található televízió reggel óta az egyik hírcsatornára van kapcsolva; eddig senkit nem érdeklő témákkal foglalkoztak, ám mostanra mindenki a készülék köré gyűlt. Először ösztönösen azt gondolom, valamilyen terrorcselekmény történhetett, aztán eszembe jut Nádory Csenge.

– Ugye, nem... – nyöszörgöm fájdalmasan, és a többiek mögé állva, aggódó tekintettel én is a tévét figyelem.

A képernyő bal felső sarkában virító felirat alapján rendkívüli hírt sugároznak, a külső helyszínről bejelentkező riporter a konzervatív párt székháza előtt áll.

– Ma hajnalban a rendőrség egy névtelen bejelentőnek köszönhetően megtalálta Nádory Csengét és a túszejtőit – közli újságírói tényyszerűséggel a képen szereplő korombéli nő. – Meg nem erősített információk szerint Nádory túszejtői a konzervatívok kommunikációs igazgatója, Lombor Előd megbízásából dolgoztak. A férfit a rendőrség ma hajnalban őrizetbe vette.

Míg a többiek a hírtől döbbennek le, én azon ámu-lok, hogy mindez kiderült. Hogy a fenébe kaphatott a rendőrség névtelen bejelentést, amikor Ádám nem akart eléjük állni, én pedig az ígéretemhez híven tartottam a számat?

Lizára sandítok, aki a kezét a szája előtt tartva, elkerekedett szemmel bámulja a képernyőt.

– Kérlek, segíts megérteni a helyzetet! – kéri a riportert a stúdióban ülő, elegánsan öltözött férfi munkatársa.

– Lombor Előd saját kútfőre intézhette Nádory Csenge túszejtését? Miért tett volna ilyet? Ezzel akarhatta aláásni a pártból kivált Kereszthy Lizáék jó hírnevét?

Némi késéssel ér a kapcsolt helyszínre a hang, a riporter egyik kezével a fülhallgatóját szorítja, a másikkal a mikrofont fogja és jelezvén, hogy hallja a kérdést, bólogat.

– Amit most megosztok veled, és a nézőkkel mind meg nem erősített információn alapul, r-A fülétől elemeit kezével is jelzi, hogy ez fontos, leszögezzenivaló.

– Úgy tudjuk, a túszejtést egy olyan alvilági csapat végezte el, amellyel a párt tagjainak korábban is volt kapcsolatuk. Sőt, a rendőrségnek állítólag arra is van bizonyítéka, hogy Kereszthy Miklós halála is az említett bandához köthető.

A teremben lévők egy emberként hördülnek fel; a döbbent Liza keze lassan ereszkedik le az arcáról, tátott szájjal hallgatja a riportert. Én is ledöbbenek, ez számomra is új információ. Ádáméknak közük lehetett Liza apjának halálához? Ez képtelenség!

A műsorvezető értetlenül ráncolja a homlokát, majd ki is mondja, mi lepi meg:

– Eddig úgy tudtuk, hogy Kereszthy Miklós halála a Kegyetlenek elnevezésű anarchista szerveződéshez köthető.

– Amint mondtam, ezek meg nem erősített információk, de úgy hírlík, nem a Kegyetlenek, hanem alvilági zsoldosok követték el a merényletet – érkezik a válasz.

– És mivel sejthető, hogy Kereszthy Miklós nem rendelt maga ellen támadást, a szervezkedés egy belső puccs következménye lehetett.

Azt hiszem, hogy az összefüggéseket már az riporternő éleslátásának köszönhetjük.

– Arra céloz, hogy Kereszthy Miklós halála mégsem fatális baleset, hanem szándékos emberölés következménye? – teszi fel a műsorvezető a kérdést, hallatszik a hangjában az izgatottság.

A riporter igenlően bólint.

– Állítólag vannak olyan dokumentumok, amik ezt támasztják alá – teszi hozzá.

Liza eddig bírta tartani magát, elerednek a könnyei.

– Arról lehet bármit hallani, hogy ki adta közre ezeket a dokumentumokat? – kérdezi a műsorvezető gyanakodva.

– Az említett bűnszervezet igen szétterjedt, működésük bonyolultnak tűnik, de ha jól értesültem, az egyik kisebb csoportosulásuktól érkezett a bizonyító erejű dokumentum... – Láthatóan keresi a megfelelő kifejezést.

– Tulajdonképpen egy dokumentumcsomagról beszélhetünk. Hosszú idő óta ez a legnagyobb magyarországi bandaleleplezés, emiatt sok korábbi bűncselekmény is újra előkerülhet, mert a hírek szerint nem csak a konzervatívok vették igénybe az alvilág segítségét.

Ha ez igaz, az országos politika alapjaiban változhat meg, hiszen mindkét oldalt összefüggésbe lehet hozni a törvényteleniséggel.

– Arról hallottál valamit, hogy miért éppen ma került a rendőrség kezére ez a dokumentumcsomag? – faggatózik tovább a műsorvezető. – Csak és kizárólag Nádory Csenge megmentésének köszönhetjük ezt a fordulatot?

– Állítólag a szervezet újabb akcióra kapott megbízást – árulja el a riporter. – A kiszivárgott hírek szerint ma Kereszthy Liza esküvőjén

csaptak volna le. Az informátor sem ezzel, sem Nádory Csenge túszul ejtésével nem értett egyet, ezért állt elő.

Miközben az előttem félkörívbe gyűltek között kisebb pánik tör ki, én olyannyira elbambulok, hogy amikor valaki nekem ütközik, kiesik a kezemből a papírpoharas kávé.

– A fenébe! – sziszegem, amikor látom, hogy a padlóra ömlött italból a ruhámra is fröccsen.

Ekkor megrezen a kezemben a telefonom. Naivan azt várom, hogy Ádám hív vissza, helyette azonban Fényes Laura neve pulzál a kijelzőn. Sejttem, hogy a tévében hallottak és az, hogy a nyomozó nem érkezett meg a kastélyszállóba, összefüggésben lehet egymással.

– Hol a fenében van? – kérdezi Laura idegesen és a köszönést mellőzve, amikor felveszem a telefont.

– Kicsoda? – kérdezek vissza kifelé tartva a teremből.

– Ádámnak ma reggel be kellett volna jönnie a rendőrségre – avat be, majd amikor nem felelek, ráeszmél: – Te erről az egésztől nem tudtál, ugye?

– Nem mondott semmit – ismerem el. – De megköszönném, ha beavatnál – kérem, miközben kabát nélkül sietek az autómhoz.

Beindítom a motort, és amíg az autó kihangosítójára csatlakozik a telefonom, Laura egy gyötrően mély sóhajtással belekezd:

– Tegnap délután felkeresett, és a segítségemet kérte. Elhozott hozzám egy pendrive-ot, amit állítólag annak a barátjának a lakásán talált, aki a Jövőbál biztonsági felvételén is látszik. És aki azóta öngyilkos lett. – Vár, hátha hozzáfűzök valamit, de eszem ágában sincs elárulni, hogy bármit is tudok erről. – Kértem, hogy jöjjön be velem a kapitányságra, de mivel nem tudtam garantálni, hogy nem tartják bent, kérte, az estét hadd tölthesse veled. Beleegyeztem, és megbeszéltük, hogy a pendrive-ot én még az este eljuttatom a rendőrségnek, ő pedig ma reggel befárad a kapitányságra. De nem jött, és azóta el sem érem.

Már úton vagyok a lakásomhoz, nem érdekel az esküvő. Indulásomkor Ádám még az igazak álmát aludta, talán még most is ott van. Beszélni akarok vele az előtt, hogy Laurának bármit is mondanék, ezért hazugságra vetemedem:

– Nem tudom, hol lehet. Reggel együtt indultunk el, azt mondta, még be kell ugrania valahova, mielőtt kijönne a kastélyszállóba – igyekszem bizalomgerjesztőnek tűnni. – Hamarosan biztosan előkerül.

Rettenetesen aggódom Ádámért, és csak remélni tudom, hogy semmi olyasmi nem történt vele a lakásomban, ami most a lelki szemem előtt megjelenik.

– Ajánlom neki, mert elég szar helyzetbe hoz, ha nem kerül elő – morogja Laura. – Már őrizetbe vették Lombor Elődöt, a konzervatívok mostani vezetőjét, illetve egy Baziként emlegetett fickót. Ádámnak el kell mesélnie a rendőröknek is, hogy honnan szerezte a bizonyítékot.

Meglepő, hogy Laura nem emlegeti Nellit. Ezek szerint ő még szabadon van. És ez nem kecsegtet túl sok jóval.

– Kérlek, mondd meg őszintén! Ádám bajba kerülhet? – kérdezem.

Laura nem kertel:

– Lehet. Attól függ, hogy milyen megállapodást tud kötni a hatósággal – mondja. – És persze attól, hogy ő miket követett el.

Nem tudok súlyos bűnökről, ő csak egy simlis, aki kisebb kellemetlenségeket okozott. Persze az is igaz, hogy a szakmai múltjáról semmi sem tudok. Már ha lehet a kóklerséget szakmának tekinteni.

– De bárhog is alakulnak a dolgok, egyvalamit fontos tudnod. – Laura hangjából kicseng az elismerés. – Nagyon bátor tett volt ez tőle.

Mialatt a kocsimmal a városba érek, többször próbálom hívni Ádámot, de a telefonja továbbra is ki van kapcsolva. Idegességemben a kocsipadlójához vágom a telefont. A könnyeimmel küszködve skandálom azt, amivel az örületbe kergetett az este:

– Minden rendben lesz. Minden rendben lesz. Minden rendben lesz.

Ezt ígérte úgy, hogy ő már tudta, mi következik ma.

Megígérte.

Akkor így is kell lennie.

Ahogy győzködöm magam arról, hogy nem lesz gond, a figyelmem lankad, és néhány utcával a lakásomtól kis híján karambolozom. Nincs parkolóhely a lakásomhoz közel, ezért vészvillogóval az egyik kapubeállóban hagyom a kocsit, majd fejvesztve rohanok fel a lépcsőn.

Fülemben visszhangzik az Ádámtól kapott becenevem:

Tornádó.

Látom magam előtt a kamaszos mosolyát.

A tetoválásait.

Érzem az orromban az illatát.

Nem veszíthetem el, szükségem van rá!

– Ádám! – kiáltom a lakásba toppanva.

Nem érkezik válasz. Először a szobába sietek, az ágy bevetett. A fürdőbe megyek, üres. A közbeeső helyiségekben sincs. A konyhában sem találom. A dolgozószobámba térve aztán meglátom az asztalomon azt a nagy táskát, amivel tegnap jött. Széthúzom a cipzárt, és elsápadva látom a rengeteg köteg húszezer forintos bankót.

– Mit műveltél, Ádám? – suttogom.

A pénzhalom tetején találok egy borítékot, benne egy levél.

A boríték alatt egy ékszeres doboz.

Tornádó!

A dolgok, általában másképpen alakulnak, mint ahogyan azt tiszta szívünkben szeretnénk.

Életem legszebb egy hetét töltöttem veled.

A heves lángolás ellenére nem égtünk csonkig, bőven maradt még bennünk élet, ezért is nehéz most leírnom a bücsüsoraímat.

Semmi kötelezettség. Ezen a mondatomon tegnap felháborodtál, pedig csak annyit akartam vele mondávk, hogy nincsenek elvárásaim veled szemben. Nem akarom, hogy más legyél, másfajta döntéseket hozz, vagy bármin is változtass miattam. Imádom, hogy ösztönös, hirtelen haragú. és megzabolázkatatlan vagy. Mert így vagy színes. A teljes, boldog élethez pedig színekre van szükség.

Mondtam már neked, hogy a pusztá közelségeddel jobb emberré teszel. Akkor még talán, magamnak sem tudtam megfogalmazni, hogy miért, mára viszont már tisztán látom: a felelősségtudatomra

vagy hatással. Melletted értettem meg, mit is jelent felelősnek lenni a tetteimért, és felelősséget vállalni azokért, akiket megszeretek. Ezt eddig egyetlen nőnek sem sikerült elérnie nálam. Azt hiszem, melletted éreztem meg először, milyen férfinak lenni. Férfiként pedig az a feladatom, hogy megvédjem azokat, akiket szeretek – és téged csak úgy tudlak, ha elhagylak.

Azzal szeretlek, ha lemondok rólad.

Ami tegnap általam a rendőrök számára kiderült, csak a jéghegy csúcsa, és lehet, hogy nemes döntést hoztam, hiszen Nádory Csengét mindenképpen megmentettem, de eközben magamra vontam a figyelmet. Csak akkor lehetnénk együtt biztonságban, ha a példámat követve sorban állnának ki leleplezek, és az egész szervezet felszámolódna. Ve hiú ábránd lenne abban bízni, hogy ez valaha megtörténik. Marci is csak azért kezdett anyagot gyűjteni házról, mert az állítólag lelövette egy másik hármás csapatban dolgozó ismerősét. Azért nem állt elő a bizonyítékaival, mert nem volt kész a gyűjtéssel. Ve egy hasonló szervezet ellen, azt hiszem, soha nem lehetsz kész a bizonyítékgyűjtéssel, csak találhatsz egy pontot, ahol befejezed.

biztosan-azt kérdezed Magadtól újra és újra, kojy miírt. Mlírt nem viszlek, magammal? A válaszum egyszerűbb, mint amire számítasz: te jobb életet írdemelsz annál, mint amilyen az ín rejtőzködik patkányíletem mellett várna rád. A sorsom megpecsételődött, amikor beszálltam a csapatba. Ebből sajnos nincsen kint; ka engedik is, hogy kiszállj, egyszer újra megtalálnak, megzsarolnak, is minden kezdődik előről. Azzal, hogy a Marci által összegyűjtött anyagokat átadtam a rendőrsígnak, ideit nyertem arra, hogy eltakarítsam a hozzád vezető nyomokat. Ezzel és azzal, hogy nem vagy többi az életem része, remélhetőleg megelőzőm, hogy egy nap olyanok állítsanak be hozzád, akiket jobb, ha messziről elkerül az ember. Nem akarom, hogy miattam bántsanak, vagy átélj olyasmiket, amiket például Csengének kellett. Éppen ezért kérek, ha elolvastad ezt a levelet, semmisítsd meg! Ne ezt tartsd meg emlékné belőlem!

Emlékszel, hogy meséltem, Marci szerint harmincéves korunkig tudunk szerelembe esni? Ha ez igaz, akkor is még van időd arra, hogy megtaláld a boldogságot egy olyan férfi mellett, aki nemcsak a

távolmaradásával, hanem a közelségével tud neked biztonságot adni. Kérlek, ne kótyavetyéld el az időt miattam, ne szalaszd el az esélyeidet! Menj el Qyoma Henrikkel arra az útra, amelyre elhívott! Mielőtt felháborodnál, hogy mégis elolvastam a levelet: nem tettem, pusztán, láttam a jegy*-*' nőikor kibontottad a borítékot. Add meg neki a lehetőséget, hogy megmutassa magát neked.

Tudom, most hevesen, ellenkezel, és a pokolra kívánsz azért, amiket írok. De az életet nem mi alakítjuk, hanem az alakít minket: vagy alkalmazkodunk hozzá, vagy boldogtalanul élünk tovább. Szeretném, ha boldog lennél. Ígérem, én is a boldogságra törekszem majd, ezért az egyik első' dolgom az lesz, hogy utánajárjak annak a kilencéves kérdésnek, amellyel felháborítottalak. Felelősséget vállalok a tetteimért.

Az asztalon hagyott pénz a tiéd. Azé hiszem, ez elegendő lesz arra, hogy ne kelljen kirúgnod embereket. Még mielőtt kiborulnál, ez a pénz nincs bemocskolva: egy részét a Jövőbálon végrehajtandó feladatért kaptam, amit ugyebár ma visszacsináltam, a többi részét pedig azért a feladatért adták, ami végül ma nem hajtódott végre. A pénzt kitisztítottam, rakd el, ne szólj róla senkinek, és használd a legjobb belátásod szerint. Építsd belőle tovább a birodalmadat! Légy te a legnagyobb! Mutasd meg a világnak, miféle színek rejlenek benned! Söpörj el mindenkit az elképesztő lendületeddel!

Az ékszeres dobozban a karácsonyi ajándékomat találod. Akkor szereztem be, amikor arra kértelek, hogy takarítsd ki a lakást. Rögtön aznap este ki akarlak engesztelni emiatt, de

Marci halála után. nem kínálkozott megfelelő' alkalom arra, hogy átadjam. MielStt megvettem, sokat gondolkoztam, mi az., ami hozzád leginkább illene. Az ékszer magában snassz ötletnek tűnt, így végül arra jutottam, mivel úgylis a divat az életed, valami olyasmivel leplek meg, ami az öltözködéssel kapcsolatos. Örölnék, ha hordanád, és ha megkérdezik, miért van rajtad, mondd, hogy egy férfi kedvéért, aki mindig figyel rád. Mert figyelni foglak, legyen bárhol is.

Ami köztünk volt, bennem sosem múlik el. (gondolok rád, bennem lüktetsz majd a halálomig, és ha van túlvilág, akkor még tovább. És ott biztosan találkozunk majd.

Vigyázz magadra, Tornádó!

Simlis

A könnyeimet hullatva nyitom fel az ékszertartó dobozt, abban egy bross pihen. Egy gyémánttal, gyönggyel és rubinnal kirakott fehérarany bross. Drága és gyönyörű darab.

Állok a dolgozószobámban letaglózva. Üres a fejem, ám a lelkem sajog.

Aztán elönt a harag.

A fürdőbe térve összegyűröm, és egy sínylódó ordítás közepette a vécébe dobom a levelet, majd ráhúszom az öblítőt. Nem azért, mert ezt kérte, hanem mert gyűlölöm őt.

Gyűlölöm, amiért egy levéllel intézte el ezt az egészet.

Gyűlölöm, amiért nem kérdezett meg arról, hogy én mit szeretnék.

Gyűlölöm...

Gyűlölöm, mert szeretem.

Megrezen a telefonom, úgy veszem fel, hogy rá sem nézek a kijelzőre. Liza az, hangja kétségbeesett.

– Kezdenénk, de sehol sem találunk – hadarja. -Hova tűntél? Minden rendben?

– Én magam sem hiszem el... – nyelem a könnyeimet. – De hagytam egy simlisnek, hogy elrabolja a szívemet.

Tartalom

- [ÉVA](#)
- [ÁDÁM 4](#)
- [ÉVA 7](#)
- [ÁDÁM](#)
- [ÉVA](#)
- [ÁDÁM](#)
- [ÉVA](#)
- [ÁDÁM](#)
- [ÉVA](#)